

ஓளவையும் . நக்கீரரும்

டாக்டர் மு. கோவிந்தசாமி, M.A., M.Litt., Ph.D.

ஓளவையும் நக்கீரரும்

டாக்டர் மு. கோவிந்தசாமி, M.A., M.Litt., Ph.D.

தமிழ் விரிவுரையாளர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

விற்பனை உரிமை:

பாரி நிலையம்

59, பிராட்வே : : சென்னை-1

முன்றும் பதிப்பு : 1969
நான்காம் பதிப்பு : 1970 .

விலை ரூ. 2-50

ஐயா

“என்னைத் தோளில் தூக்கிச் சென்று, பள்ளி
யில் விட்டுக் கல்வி பயிற்றுவித்த எம் அருமை
‘ஐயா’ என அழைக்கும் தந்தைக்கு இந்நூல்
உரிமை”.

முன்னுரை

உலகமே ஆண் பெண்களால் ஆகியது. ஆண் பெண்களின் வளர்ச்சியே உலகின் வளர்ச்சியாகும். நக்கீரரும் ஒளவையும் தமிழ் நாட்டின் ஆண் பெண்களாவர். அவர்களின் உள்ளமும் செயலும் தமிழகத்தின், உலகின் உயர்வுக்கு மிகவும் உதவும்.

மாணவர்களுக்கும், பெண்களுக்கு ஒளவையும் ஆண்களுக்கு நக்கீரரும் நல்லிலக்கியமாவர். அவர்களின் பாடல்களைப் படிப்பதும் ஆராய்வதும் தமிழ் மக்களின் வளர்ச்சிக்கு மிகமிக இன்றியமையாததாகும்.

இந்நூலைப் பல்கலைக் கழக மாணவர்க்குப் பாடமாக்கிய சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பாடக் குழுவினர்க்கும் சிறப்பாக அதன் தலைமைப் பேராசிரியர்க்கும் என் உளமார உயிரார நன்றி பாராட்டுகிறேன்.

இந்நூல் பதிப்பில் மிகவும் உதவி புரிந்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. எஸ். வைத்தியலிங்கம், M.A., M.Litt., அவர்களுக்கும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. சி. பாலசுப்பிரமணியம், M.A., M.Litt., அவர்களுக்கும் மிக்க நன்றியுடையேன்.

என்றும் எனக்குப் பெருந்துணையாக இருந்துவரும் பாரியின் பெயர் பெற்ற பாரி நிலையம் திரு. செல்லப்பா அவர்களுக்கு மறவாக்கடப்பாடுடையேன்.

உள்ளுறை

1. ஓளவை
2. ஓளவையும் பிறரும்
3. ஊரும் பேரும்
4. நல்ல தூதர்
5. அதியமான்
6. நெல்லிக்கனி
7. கற்பனைத் திறன்
8. அகவுணர்ச்சி
9. தனிப்பாடல்
10. கொன்றை ஆத்தி
11. உரை வழி
12. நல்வழி
13. குறளுக்குக்குறள்
14. நக்கீரர்
15. நக்கீரரும் பிறரும்
16. பேரும் ஊரும்
17. தமிழ் தீதா?
18. இயற்கை மணமா, பொது அறிவா?
19. இலக்கணந் தெரியாதா?
20. கீரர் காலம்
21. கீர இலக்கியம்
22. திருமுருகாற்றுப்படை
23. இறையனார் அகப்பொருள் உரை
24. திருவள்ளுவ மாலை

ஒளவை

‘அறஞ் செய விரும்பு’ என்ற அருந்தமிழ் மொழி இருக்கும்வரை ஒளவையின் பேரும் அழியாதிருக்கும். அகர்வொலி இருக்கும் வரை அவ்வருந்தமிழ் மொழியும் இருக்கும்.

சங்கப்புலவருள் ஒளவையின் பெயர்போல் தமிழர் அனைவர் உள்ளத்தும் அகலாதிருப்பது வேறில்லை. நக்கீரர் பெயர்கூட இலக்கியமுணர்ந்தோர் பலருள்ளத்தேயே இருக்கலாம். ஆனால் ‘அ’ என்ற எழுத்தை அறியத் தொடங்கும் போதே பாடலாக ஆத்திசூடியைப் பயிலுகின்றனர் இளஞ்சிறுவரும். இங்ஙனம் இளையர் பெரியர் எல்லோராலும் எண்ணப்படுவோராய் விட்டார் ஒளவையார்.

ஒளவைப்பிராட்டி, ஒளவைப் பாட்டி என அறியப்படுகிறார் ஒளவைப் புலவர். பாட்டி, குழந்தைகட்குக் கதை சொல்லுவாள். அதன் வழி நீதியை நினைவில் வைப்பவள். எனவே நீதியைப் பாடலாக ரெய்தளித்த இப் பிராட்டியும் பாட்டியானார் தமிழிளஞ்சிறார்க்கும் பெரியார்க்கும். நீதிக்கு இளமையிலேயே இத்தனை நல்ல இடம் தரும் நாடு வேறில்லை யெனலாம்; அதனாற்றான், நீதியையும் வாழ்க்கை யுறங்கனையுமுரைத்த வள்ளுவரை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு என வாயாரப் புகழ்கிறார் வரகவி பாரதி. அவர் குறளுக்குச் சங்க நூல்களில் எவ்வளவு புகழ் உள்ளதோ அவ்வளவு, பிற்கால நூல்களில் ஆத்திசூடிக்கு உள்ளது; காரணம்,

குறளைப்போன்று மிகச் சுருங்கிய சொற்களால் நூலெழுதிய தேயாம். குறள் இரண்டு அடிகளால் ஆனதெனில் ஆத்தி குடி இரண்டு சீர்களாலேயே ஆயதாம்!

அக்கால எண்ண வளர்ச்சி, கொள்கை ஆய சிலவற்றைச் சேர்த்துக்கொண்ட குறளின் கீழ்க்கன்றுகளே ஒளவைப் பாடல்கள் எனலாம். எனவே தான் ஒளவையையும் வள்ளுவரையும் ஒரு வயிற்றிற் பிறந்தோராகப் பிற்காலத்தே கதை கட்டினர். இதனால், அக்கதையை நம்பாவிட்டாலும் அன்று மக்கள், சிறந்த புலவரென இவர்களை மதித்தனர் எனவுணர்கிறோம். ஒளவை, திருவள்ளுவர், கபிலர், பரணர், இடைக்காடர், அதிகமான் ஆகியோர், கதையின்படி உடன்பிறந்தோர், இவரெல்லாம் (அதிகனைத் தவிர) ஒரு தகுதியுடைய புலவரெனத் தெரிந்து தானே இவர்களை ஒரு குடும்பத்தோராக்கினர் அறிஞர். இவரனைவரும் சிறந்த தலைமைப் புலமையுடையோராகவே சங்க காலத்து விளங்கியவர்கள்; மக்களது புலமையை மதிப்பிடும் திறனை இதுகொண்டு பாராட்டவேண்டும்.

சமணர்கட்குப் பிறகு அவர்களை எதிர்த்துங்கூட நாட்டில் நீதியை நிலைநாட்ட நீதி நூல்களை எழுதியவர்கள் இவர்கள். பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களிலும் ஒளவை போன்ற புலவர் பலர் அரிய நீதி நூல்களை ஆக்கியுள்ளனர். தேவார காலத்திற்கு முன்னும் பெரிய புராணத் திருவிளையாடல் காலங்களுக்கு முன்பும் சைவத்தைப் பாடி வளர்த்தோர் 9—11ஆம் திருமுறை அடியார்களாவர். ஒளவையையும் அக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவராகக் கொள்ளலாம். அரணையும் ஆலய வழிபாட்டையும் அடிக்கடி வற்புறுத்துவதும் இவர் பாடலின் இரண்டாவது நோக்கமாக இருக்கக் காண்கிறோம். 10 ஆம் திருமுறையாய் திருமந்திரம்போன்று யோக சைவ நெறிகளையும் இவர் பாடல்களில் எடுத்து விளம்புகிறார். இதற்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கலாம் இவரியற்றியதாக இயம்பப்படும் 'ஒளவைக் குறள்'.

அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம், ஆலயந் தொழுவது சாலவும் நன்று இவையிரண்டும் ஒளவை தமிழகத்திற்களித்த இரண்டு இலக்கியக் கண்களென அனைவரும் அறிவர்.

அன்னை பிதாக்களுக்கும் ஆலயத்திற்கும் எதிரானவை அல்ல சங்க இலக்கியங்கள் எனினும் அவற்றை எடுத்துப் பரப்பியது, முதலிடம் தந்து மொழிந்தது ஒளவையே யெனில் அதனை யாரும் மறுக்கமாட்டார். எனவே இக் கருத்துக்கள் ஒளவை இலக்கியத்திற்கே யுரியவை என்ன லாம்.

பர்த்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதை யுண்டானால்; கூறாமல் சன்னியாசங் கொள்; அரிதரிது மானிடரா தலரிது; சோழவள நாடு சோறுடைத்து; கற்றது கைம்மண்ணளவு.

இவை ஐந்து தொடர்களும் ஒளவையினால் தமிழ்நாட்டு உள்ளமெனுங் கல்வெட்டில் ஒழியாமல் செதுக்கி வைக்கப் பட்டவை; அடிக்கடி ஒளவையின் பெயரை மக்கள் மனதிலே முகிழ்க்க வைப்பவை. மற்றவர்களைவிடவும் மக்கள் வாழ்க்கையில் மிகவும் ஒட்டிவிட்டார் ஒளவையார் என்பதற்கு இவையெல்லாம் நல்ல சான்றுகள்.

இங்ஙனம் மக்கள் வாழ்வுடன் மிகவும் இவர் ஒன்றி விட்டதற்குக் காரணம் இவர் கூழுக்குப் பாடிய கதையால் புலப்படுகின்றது. பாதிப் பாடலைப் பொன்னுக்குப் பாடிக்கம்பர் விட்டுப்போக, ஒளவை மற்ற பாதியையும் கூழுக்குப் பாடினார் என்பது கதை.

தண்ணீரும் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவதும் சோழ மண்டமே

—இது கம்பர் 500பொன்னுக்குப் பாடியது. மற்ற 500பொன் கொடாமையால் பாதியிலேயே விட்டுவிட்டார்.

அம்பொற் சிலம்பின் அரவிந்தத் தாளணியும்
செம்பொற்சிலம்பே சிலம்பு.

—இது ஒளவை ஒரு கைக் கூழுக்குப் பாடி முடித்ததாம்.

இதனால் கூழ் குடிக்கும் சாதாரண ஏழைப் பொது மக்களுடனும் இவர் இறங்கி வந்து இணைந்துவிட்டார் என்பதையே நாம் அறியவேண்டும்.

இதனால், ஒளவை அரசவைப் புலவராக அல்லாமல் பொதுமக்கள்—புலவராக ஆய்விட்டார் என அறியலாகும். இங்கு ஒளவை என்ற பெயருடைய புலவர் மூவர் என எண்ணவேண்டும். ஒருவர் சங்க — ஒளவை; மற்றவர் பிற்காலச் சமய ஒளவைகள் என்போம். இவருள் முதல்வர் வேண்டின் அரசவைப் புலவர் ஆனால் பின்னவர்கள் மக்கட் புலவர் ஆவர். சங்கப் புலவருள் பிற்காலத்தே நக்கீரர் பெயரும் பெண்களுள் ஒளவைப் பெயரும் அனைவர்க்கும் புகழாலும் பயனாலும் உரியவாயின. பிற்காலத்தே சிவப் பிரகாசர், குமரகுருபரர், பாரதி போன்றோர் நீதிநூலெழுதுவதற்குத் தூண்டுதலாயும் உணர்ச்சிக்கிருப்பிடமாயும் இருந்தவர் ஒளவையேயாம்.

ஒளவையும் பிறரும்

சங்க காலத்தின் முதலில் வாழ்ந்த சான்றோர்களுள் கபிலபரணர் வரிசையில் ஒளவைக்கும் ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு. 'இன்றும் பரணன் பாடினன்' எனப் புறநானூற்றில் —99 இவர் குறித்தலால் பரணர் காலமும் ஒளவைக் காலமும் ஒன்றே என அறிகிறோம்.

கபிலர் குறிஞ்சியையும் பரணர் மருதத்தையும் மிகுதியாகப் பாடினார்களெனில் ஒளவை பாலையைப் பாடினார் எனலாம். நக்கீரர்போல ஒளவை, பாடல்களில் ஒரு உணர்ச்சியுடன் பாடுவதாய்த் தெரிகின்றது; அகம் புறம் இரண்டிலும் இக்குறிப்பு அகப்படுகின்றது. 'காவினெங்கலனே சுருக்கினெம் கலப்பை'—புறம் 206; 'முட்டுவேன் கொல் தாக்குவேன் கொல் ஆஅ வொல்லெனக் கூவுவேன் கொல்'—குறுந். 28; இவ்வரிகளால் இக்கருத்து நன்கு தெளியப்படும். சங்க காலத்தில் நக்கீரர் ஒளவைக்குப் பிந்தியவர்; சமய காலத்தில் ஒளவைக்கு முந்தியவர்.

இவ்வுணர்ச்சியின் உதவியாலும் உவமைகளின் புதுமை உயர்ச்சி முதலியவற்றாலும் ஒளவை, கபிலர் முதலோரினும் பாடலில் ஏற்றமடைந்துவிடுகிறார் என்னவே வேண்டும். இதனாற்றானே, அன்றிச் சங்க காலப் பெண்ணின் பெயர் ஒன்றுக்கு ஏற்றம் அளிக்கவேண்டுமென்ற அவாவினாலோ பிற்காலத்தே ஒளவைப் பெயருக்கு அளப்பற்ற பேரும் புகழும் ஆயின. ஒளவை, கபிலர், பரணர் மூவரும் அதிகமானிடம் தொடர்புடையவர்கள்.

‘உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பின்
நிரைபறைக் குரீ இயினங் காலைப் போகி
முடங்குபுறச் செந்நெற் றரீ இயர்.

இது கபிலர் கிளிகளைப் பழக்கி நெற்கதிர்களைக் கொண்டு
வரச்செய்து பாரி அடைப்பட்டிருந்த முற்றுகையைச்
சமாளித்ததைக் குறிப்பது.

கபிலரும் பெருஞ்சித்திரனாரும் சென்றபோது அதிகமான்
பரிசில் நீட்டித்தது பற்றிக் குறிப்புள்ளது; ஒளவை முதலில்
சென்றபோதும் அப்படித்தான்! ஆனால் ஒளவைக்கும் அதிய
னுக்கும் உற்ற நட்பு அருததும் அருமையானதும் ஆய்
வீட்டது. அப்படித்தான் கபிலர்க்கும் பாரிக்கும் உற்ற
நட்பும்; ஆய்வேளுக்கும் மோசிக்கும் இடையிலும் அமைந்த
தும் சிறந்த நட்பே. இங்ஙனம் ஒரு வள்ளலுக்கும் அல்லது
அரசனுக்கும் ஒரு புலவனுக்கும் இடையே ஏதோ ஒரு
வகைப் பண்பு அல்லது உணர்ச்சியால் நட்பு ஒங்கி விடு
கிறது. பிறகு அவர்க்கும் மற்றவர்க்கும் அத்தனை தலையாய
நட்பு அமைவதில்லை போலும்!

ஒளவை, மற்றவரைவிட, அதியன் ஒருவனையே பாடி
யுள்ளார்; அவனையன்றி மற்றோரை அவர் பாடியதும் ஓரிரு
பாடல்களாலேயே யெனலாம். பொன்முடியார் என்ற புல
வர் அதியனைப்பற்றி ஒரு பாடல் இயற்றியுள்ளார். அடிக்கடி
போரும் நாட்டு நிலையும் அரசர் உள்ளத்தையும் ஓய்வையும்
அலைத்துவிடுகின்றன. எனவே அரசர்களைவிட ஓரளவு
அமைதியுடைய வள்ளல்களே புலவர்களைப் பெரிதும்
போற்றியுள்ளனர். அவர்கட்கும், அரசர்க்குப் படைத்
துணையாகப் போகும் கடமையுள்ளது. எனவே புலவர்
களைக் காலத்தில் ஏற்றுப் போற்ற முடியாமையால் பரிசில்
நீட்டிப்பு ஏற்படுவது போலும்!

ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்ததாற்றினோ, கபிலர் மேற்
கொண்ட செயலை முடித்ததாக அதாவது பாரியின் பெண்

களிருவரை மணஞ் செய்துகொடுக்கும் பொறுப்பை ஒளவையும் ஏற்றதாகப் பிற்காலத்தார் கதை கூறினர்- புறநானூற்றில் அந்தணன் புலவனாகிய கபிலரே இதனைச் செய்ததாகக் குறிப்புள்ளது; ஒளவைக்குக் குறிப்பில்லை.

பெண்பாற் புலவருள்ளும் அள்ளார் நன்முல்லை, ஒக்கூர் மாசாத்தியார், வெள்ளி வீதியார் முதலோருடன் இவரும் அன்று வாழ்ந்துள்ளார்; பாடியுள்ளார் எனினும். இவர் பெயரே பிற்காலத்தே ஏற்றமுற்றிருக்கிறது. அவர்கள் புறத்தில் பாடவே இல்லை யெனலாம். அகத்தில் மாசாத்தியார் முல்லையையும் வெள்ளிவீதியார் பாலையையும் பாடுகின்றனர்; ஒளவையும் பாலையையே பாடுகின்றார்.

நெறிபடு கவலை நிரம்பா நீளிடை

வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றுஞ்

செலவயர்ந் திசிஞால் யானே.

—அகம் 147.

இங்ஙனம் வெள்ளிவீதியையே குறிப்பிட்டு ஒளவை பாடியுள்ளார். கணவனைப் பிரிந்து வெள்ளிவீதி பலவிடத்தும் தேடிச் சென்றதாகக் குறிப்பது இது. ஆதிமந்தி என்பவரும் (கரிகாலன் மகள்?) இவ்வாறே கணவனைக் காணாது அலமந்ததாகக் குறிப்பொன்றுள்ளது. எதிர்பாராது அடிக்கடிப் போர்கள் ஏற்பட்டமையால் அவற்றில் ஆண்கள் மறைந்துள்ளனர் என நினைக்கலாமா, அல்லது கடிய கொடிய பாலைப் பிரிவில் கொல்லப்பட்டனரா? ஆயவேண்டும்.

மாசாத்தி முல்லைப் பூவையும் கற்பையும் மேம்படுத்தி அழகாகப் பலவிடங்களில் பாடுகிறார். குறுந்தொகை 126-ல் முல்லைத்திணை: 'பெயல் புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைத் தொகுமுடை யிலங்கெயிராக, நகுமே தோழி நறுந்தண்காரே' என்பது பாடல். 139-ல் அம்பலுக்கு,

‘பூனை வரக் கண்ட கோழி வெருண்டு குஞ்சுகளைக்
கூப்பிட்டலறியது போன்று’ என உவமை கூறுகிறார்.
இது புதுமையும் இயற்கையுமானது; -

‘வேலி வெருகின மாலை யுற்றெனப்
புகுமிட னறியாது தொகுபுடன் குழீஇப்
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்கு.’

வெள்ளி வீதியின் கற்பனையும் சிறந்ததேயாம்; பெரிதும்
அவர் பாடல் முழுவதிலும் காதலனைப் பிரிந்து தேடுவதா
கவோ அன்றித் திகைப்பதாகவோ தான் குறிப்பிருக்கின்றது.
‘காலே பரிதப்பினவே கண்ணே நோக்கி நோக்கி வாளிழந்
தனவே.’

பொறுக்க லாற்றாது காமநோய் பரந்தது என்பதற்கு
இவர் கூறும் உவமை மிக இனியதாம் :

ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்
கையி லாமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பரந்தன் நிந்நோய். - 58.

திங்கள், தென்றல் போன்று ஞாயிறு காமத்தைத் தூண்டு
கின்றது. கையாகிய ஒழுக்கத்திற்கோ எதிரில் காதல
னில்லை; எனவே காம வெண்ணெய் உருகிப் பரக்கின்றது.
வெண்ணெயும் உள்ளமும் உருகுந்தன்மைய, எனவே
உள்ளத்தொடுற்ற காமமும் உருகுகின்றது என்ற உவமை
உள்ளத்தைத் தொடுவதாகும். இத்தனை சிறப்பு வாய்ந்த
வர்கள் ஒளவையுடன் அன்று வாழ்ந்த பெண் புலவரும்!

கம்பன் காலத்திற் கணித்தாக வாழ்ந்திருக்கலாமாத
லாற்றான் அவருடன் சேர்ந்த கதைகள் பல ஒளவையைப்
பற்றி வழங்குகின்றன. தாசி பொன்னிக்குப் பாட்டுப் பாடி
யளித்த குறிப்பு முன்பே கூறப்பட்டது.

விரகர் இருவர் புகழ்ந்திடவே வேண்டும்
விரனிறைய மோதிரங்கள் வேண்டும், அவர்கவிதை
நஞ்சேனும் வேம்பேனும் நன்று.

வான் குருவியின் கூடு, 'எல்லோர்க்கும் ஒவ்வொன்றொளிது'
என்ற சமய-ஒளவைப் பாடல்களெல்லாம் இவர்க்கும்
கம்பர்க்கு மேற்பட்ட போட்டியிடைக் கிளைத்தனவேயாம்.

இடைக்காடர் கபிலரது நண்பர் எனவே ஒளவை
காலத்தவர். எனவே இவர்களை உடன்பிறந்தோராக்கினர்
பிற்காலத்தார். இடைக்காடரும் ஒளவையுங்கூடத் திருக்
குறளுக்குப் பாயிரம் பாடியுள்ளனர். ஆனால் சைவ சங்கத்
திற்கு முந்தியவர் திருவள்ளுவர். இரண்டாம் சமய-
ஒளவைக்கு முந்தியவர் வள்ளுவர். தேவர் குறளும் என
வள்ளுவரைப் பாராட்டுகிறார். எனவே திருவள்ளுவர்க்கும்
இவ் ஒளவைப் பேர்க்கும் ஏதும் தொடர்புறுத்தலாகாது.
மூன்று ஒளவைகட்கும் காலத்தால் இடைப்பட்டவர்
வள்ளுவர். முதல் சமய ஒளவைக் காலத்தே அவர் இருந்-
திருக்கலாம். இவ் ஒளவையே ஒளவைக் குறளும் குறட்
பாயிரமும் பாடியவர். மற்ற சங்க ஒளவை, இரண்டாம் சமய
ஒளவை ஆகிய இருவர் காலத்தும் அவர் இருந்தவரல்லர்.
சங்கத் தொகுதிகளிலும் அவர் பாடல் இல்லை; பிற்காலச்
சமயப் பாடல்களுள்ளும் அவர் பாடல் இல்லை.

திருவிளையாடல் நிகழ்ச்சிகட்கும் பிந்தியவரோ
என்னவோ இரண்டாம் ஒளவைக் குறிப்பு (நக்கீரர்க்குப்
போல) அங்கொன்றுமில்லை. திருவள்ளுவர் ஒருவரே,
அவர் திருவிளையாடல்கட்கு முந்தியவர் எனவே அவர்
குறிப்பும் அப்புராணத்தில் இல்லை.

ஊரும் பேரும்

'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற பரந்த-வாழ்க் கையை உண்மையாக வாழ்ந்தவர் ஔவையார் என்னலாம்; சமய-ஔவை சோழ நாட்டிற்குரியராகலாமெனத் தோன்று கிறது. 'சோழவள நாடு சோறுடைத்து' என்கிறார். எனினும் பாண்டி நாடு முத்துடைத்து, மலைநாடு வேழமுடைத்து, தொண்டை நாடு சான்றோருடைத்து, எனவெல்லாம் இயற்றிய பாடல்களால் இவர் பொதுமையுள்ளம் படைத் தவரெனத் தெளியலாம். தொண்டை நாட்டுடன் ஔவைக் குச் சிறிது வேறுபாடிருக்கலாமெனத் தெரிகிறது; இது அதியமானைப் பற்றிய நட்பினால் ஏற்பட்டதாகலாம். எனினும் புறநானூற்றில் முவேந்தர்களை ஔவை பாடியதாக ஒரே பாட்டுள்ளது. அதனால் அவர் அன்று அனைவர்க்கும் அகநகும் நண்பராகவே இருந்துள்ளார் எனத் தெரிகின்றது. இங்குச் சேரமான் மாரி வெண்கோவும் பாண்டியன் கானப் பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவமுதியும் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் ஒருங்கிருக்கக் கண்டுவந்து பாடியது புறம்—367. இருபிறப்பாளர் முத்தீப்புரைய இருந்ததாம் அவர்தம் காட்சி.

'வானத்து வயங்கித் தோன்று மீனினும் இம்மென இயங்கு மாமழை யுறையினும் உயர்ந்து மேந்தோன்றி பொலிக நுநாளே' என வாழ்த்துகிறார். விளக்கத்திற்கும் வளத்திற்கும் மீனையும் மழையையும் குறிக்கிறார் ஆகலாம்.

'பால்புரை பிறை நுதற் பொலிந்த சென்னி நீலமணி மிடற்றொருவன் போல' என்றமையால் இவரது இறைப்

பற்று இனிதிற்புலனாகும். சமய-ஒளவையும்கிவனையே அடிக்கடித் தம்பாடவில் செப்புகிறார்.

எனினும் திருமாலுக்கு இவர் எதிரியல்லர்.

ஆத்திகுடி அமர்ந்த தேவனை ஏத்துமிவர் அடுத்த பாடவில் கன்று மேய்த்த கண்ணன் கழலினையைக் காட்டுகிறார். திருமாலுக்கடிமை செய் என்கிறார். 'நெடியோனை அம்மானென்ப பெற்றருள் வேலா' என்கிறார் தனிப்பாடவில் ஓரிடத்தில்.

எனவே இவரை எந்நாட்டிற்கும் பொதுவாகும் விறலியர் இனம் எனில் பொருந்தும். பாணன் பாணினி கூத்தர் விறலி என்பன ஒரு குலத்தின் பெயர்கள். விறலிக்கு ஆண்பால் கிடையாது. பாணர் என்போர் இழிந்தோராகப் புலையராக எழுதப்பட்ட குறிப்புள்ளது,—'புலைப்பாண'— என வாதித்து அவரைத் தாழ் குலம் என்போர் பல அறிஞர்; 'இழையணிப் பொலிந்த ஏந்துகோட் டல்குல் மடவரல் உண்கண் வாணுதல் விறலி' என்ற புறம்—89—ஆம் பாடலை இதற்கு அகச்சான்றாகக் கொள்கிறார்கள், தவறில்லை.

இத்துணைத் தாழ்ந்தோரே அன்று அரசிலும் அகத்திலும் (ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும்) நட்பும் சமாதானமும் நிலைக்கப் பாடுபட்டுள்ளனர். காதலன் காதலி ஊடலைத் தீர்ப்பவன் பாணனே யாவான்.

இவற்றையெல்லாம் வாழ்க்கைக் குறிப்பாக எடுக்க மாட்டேமென்பர் பலர்; 'அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்தனனே, சேறும் வாழியோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே' என்ற கபிலர் மொழிகளிலும்,

'வெள்ளிவீதி போல நன்றும் செலவயர்ந் திசினால் யானே' என்ற ஒளவை அருமொழிகளிலும் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் இல்லையென யாரும் மறுக்க முடியாது!

முற்கூறிய 'காவினெங் கலனே சுருக்கினெம் கலப்பை' என்ற தொடரிலும் இவரது குலம் பாணர் குலம் எனப் புலனாகின்றது.

'வள்ளுவன் என்பானோர் பேதை' என்ற திருவள்ளுவ மாலைக் குறிப்பைத் தள்ளிவிட முடியாது. எனவே வள்ளுவரும், வள்ளுவர் என்ற பறையறையும் தாழ்குலத்தில் தோன்றியிருக்கலாம். கபில பரணரோ அந்தணர், இவர்களை உடன் பிறந்தோராக்கியோர். தாயை ஒளவைக்குரிய புலைச்சியாகவும் தந்தையைக் கபிலர் பரணர்க்குரிய அந்தணாகவும் கற்பனை செய்தனர்! இங்கும் ஏற்றத்தாழ்விலுள்ள இழிவைப் போக்க எவ்வளவோ முயன்றுள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது.

ஒளவை என்ற பெயர் தாய்க்கும் தெலுங்கில் பாட்டிக்கும் (அவ்வ) உரியதென்பர். செய்யவள் தவ்வையைக் காட்டி விடும் என்ற குறளிலும் (தம்-ஐ-) தமக்கை என்ற பொருளில் 'ஐ' வருகிறது, 'ஐ' என்பது அண்ணன் என்ற பொருளில் புறநானூற்றில் பயிலுகின்றது. எனவே தமிழ்க்குரிய 'ஐ' என்ற சீரிய சொல்லின் தொடர்பால் இப்பெயர் ஆயிருக்கிறது. 'மேலோர்' என்ற கருத்து இங்குள்ளது. அந்த முத்தோள் அதாவது அனைவர்க்கும் தமக்கை போல்வாள் என்ற கருத்தில் ஆனதாம்.

'சாதல் நீங்க எமக்கீத் தனையே' என அதியனளித்த நெல்விக்கனியை உண்டதாலோ, அரசரிடத்தும் அதியனிடத்தும் அத்தனை நெருங்கிப் பழகிய, அறமும் அறிவு முடையோர், தூது செல்லத்தக்கோர் இனையராக இருக்க முடியாது என்பதாலோ,

'கலிமடைக் கள்ளின் சாடி யன்னவெம்
இளநலம் இற்கடை யொழியச்
சேறும் வாழியோ முதிர்கம் யாமே'

—நற்-295.

எனச் சிறைப்புறத் தலைவனிடம் கூறுவதாலோ,

ஒளவையைக் கிழவியாகவே (முதாட்டியாகவே) அனைவரும் நினைக்கின்றனர். சமய ஒளவையின் தனிப் பாடலால் அவர் கிழவியாக இருந்திருக்கிறார் எனத் தெரிகிறது. சேரமான் பெருமானுடன் ஒளவையும் கைலை சென்றதாகக் கூறும் கதையில் 'குதிரையும் காதம் கிழவியுங் காதம் குலமன்னனே' எனப் பாடல் வருகிறது. மற்றும் 'இளநலம் இறகடையொழிய முதிர்கம்' என்ற முன்னைய குறிப்பால் இவர் இளமையை மணமின்றியே கழித்தவர் எனவெல்லாம் எண்ணுகின்றனர்.

'ஏந்து கோட்டல்குல் மடவரல் உண்கண்' என்பவெல்லாம் இவர் இளமைக் குறிப்பாகலாம்.

இவர் பாடல்களை அகச்சான்றாகவும் எடுத்துக்கொள்வதாயின் அகப்பாடல்களிலெல்லாம் காமத் துன்பத்தால் இளமையில் மிகவும் கருத்தழிந்திருக்கிறார் எனத் தென்படுகின்றது. மற்றும் அகப்பாடற் குறிப்பால் களவொழுக்கந் தொடங்கிய காதலன் இவரை இடையில் விட்டொழிந்ததால் அதுமுதல் ஏக்கமுற்று மணமின்றியே இருந்துவிட்டனரா, ஏதும் புலனாகவில்லை.

'அகவன் மகளே, இன்னும் பாடுக, அவர் நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே' என அறத்தொடு நிற்பதொரு பாட்டு. 'என் உய்வு நோயறியந்து துஞ்ச முர்க்கே, ஆஅவொல்லெனக் கூவுவேன் கொல்' என்கிறதோரிடம். இவ்விடம் சிறிது இயற்கையை மீறுவதால் தம் வாழ்க்கையுணர்ச்சி இங்குக் கலந்திருக்குமோ என எண்ணவேண்டியுள்ளது. பெரிதும், பாடியதெல்லாம் பாலைத் திணை. 'உள்ளந் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி அரிதயர் வுற்றனை நெஞ்சே' என்கிறார். அகனுறத் தழீஇ இதனைக் கேட்குநரைப் பெறவில்லையாம்.

'செல்வா ரல்லரென் றியானிகழ்ந் தனனே
ஒல்வா ளல்லளென் றவரிகழ்ந் தனரே.'

இவையெல்லாம் அகச்சான்றாதலுங்கூடும் எனவே தோன்றுகின்றன.

ஏனெனில், சங்க இலக்கியப் பெண்கள் அனைவரும் பெரிதும், தோழி அல்லது தலைவி கூற்றாகவே பாடுகிறார்கள் என்றித் தலைவன் கூற்றாக ஏதும் பாடவில்லை. எனவே தான் இவர்தம் பாடலை அகச்சான்றாகவும் கொள்ளலாமோ என ஐயுற வேண்டியுள்ளது.

பெயர் சுட்டாமல் பொதுவாகக் கரந்தை வேத்தியல் என (புறம்—286) ஒரு பாடல் 'என் சிறுவனை' என எடுத்துப் பேசுகின்றது.

வெள்ளை யாட்டுச் செச்சை போலத்
தன்னோ ரன்ன இளைய நிருப்பப்
பலர்மீது நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனைக்
கால்கழி கட்டிலிற் கிடப்பித்
தூவெள் ளருவைப் போர்ப்பித் திலதே.

ஒளவைக்கு ஒரு மகன் இருந்தான் எனவும் மகன் பிறக்கும் வரை கற்பு வாழ்வு ஏற்படுத்திக்கொண்டபின் காதலன் வீட்டகன்றானோ எனவுமெல்லாம் எண்ணவேண்டியுள்ளது.

'எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் . சோறே' எனச் சங்க ஒளவைப் பாடலாலும், 'இட்டமுடனென்றலையில்' எனச் சமய ஒளவை பாடியதாகக் கூறுவதாலும் ஒளவையின் குலம் நாடோடிக் கூத்தரது என நினைக்க இடமுண்டு. சங்க ஒளவையின் மேற்கண்ட குறிப்பைக் கண்டே பிற்கால-ஒளவை அதுமாதிரி பாடியதாகக் கற்பனை செய்தனர் போலும்!

நல்ல தூதர்

தொண்டைமானிடம் தூது சென்ற ஓளவையிடம் நல்ல தூதிலக்கணத்தைக் காண்கிறோம்.

இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவர்க் குறுதி பயப்பதாம் தூது.

தனக்கென்னதான் இடையூறு வரினும் தன்னரசனுக்கு நன்மையாகுமவற்றை எதிரரசனிடம் எடுத்து அஞ்சாதியம்பி வீடலே உண்மைத் தூதாம்; இயம்பு முறையில் வேண்டிப் பல நுட்பங்கள் இருக்கலாம். இன்று வெளிநாடுகட்குத் தம் நாட்டுத் தூதராய்ச் (Envoy) செல்வாரிடம் எதிர் பார்க்கும் எல்லா வகைப் பண்புகளும் ஓளவையிடம் இருந்தன.

வாழ்க்கையே ஒரு தூதுதான்; இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது உண்மையை நல்லதை எண்ணுவதே அது; உலகியல் அரசியல் நிலைகளைப் பார்த்தால், எண்ணுவதுகூட இயலாத அமைப்பு இருக்கிறது; அதற்குமேல் சொல்லவும் செய்யவும் வேண்டும். அதனாற்றான் 'மனத்துக் கண் மாசில ராக' மனிதர் இருந்தாற்போதும் என எதிர்பார்த்தவர் ஒல்லும் வகையெல்லாம் அறவினையோவாதே இயற்றுக, என்கிறார். 'தூதில்' வள்ளுவர் ஒரு மனிதன் அவற்கே சிறப்பான சொல், அது கூறும் முறை இவற்றைப் பற்றியே எடுத்துரைக்கிறார்.

வாழ்வில் அதியன் ஒருவனையே பாடிய ஓளவைக்கு அவனிடம் அன்பையும் வேந்தவாம் பண்பையும் பற்றிச் சொல்லவேண்டுவதில்லை. நரந்த நாறுந் தன் கையால்

புலவு நாறும் ஓளவைத் தலையைத் தைவருபவன் அவன்.
பெரியகட் பெறினே இவர் பாடத் தாமகிழ்ந்துண்ணுபவன்.

இவ்வே, பீலியணிந்து மாலைசூட்டிக்
கடியுடை வியனக ரவ்வே
அவ்வே, பகைவர்க்குத்திக் கோடுநுனி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றில.

இவ்வுரைகளில் உள்ள சொற்றிறம் இன்றுவரையும் என்றும்
யாவராலும் பாராட்டப்படுவதாம்.

காலங் கருதி இடனறிந்து இயம்பியவை இவை. மற்ற
வாய்ப்புக்கள் எத்தனையோ இருந்திருக்கலாம். படைக்
கலங்களை எதிரரசன் காண்பித்தபோது இவற்றைக் கூறியது
தம் அரசன் வீரத்தை வெளிப்படுத்துதற்குரிய தக்க 'இடம்'
என்பதில் தடையில்லை.

அறிவும் ஆராய்ந்த கல்வியும் ஓளவைக்கு மிகுதியென்
பதனை அவர்தம் பாடல்களைக் கொண்டே அறியலாம்.
'எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே'
என்ற பாடல்கூட வேண்டாம். இவ்வரியொன்றே அவர்
அறிவுரைக்கடையாளம். எவ்வழி என்பதை இடமாகவன்
றிக் காலமாகக் கொண்டால் 'எப்போது மக்கள் அந், நாட்
டில் நல்லவராக இருக்கிறார்களோ அப்போது அது நல்ல
நாடு' என்பது சிறந்த பொருளாம். எனவே ஒரு நாடு ஒரு
நூற்றுண்டில் நல்லதாயும் அடுத்ததில் கெட்டதாயும், ஒரு
தலைமுறையின் முற்பகுதியில் நன்றாயும் பிற்பகுதியில் தீதாயு
மிருக்கலாம்; ஆதலின் எப்போதும் ஒவ்வொரு நாளும்
நாடருள் ஒவ்வொரு மகனும் 'நல்லவனாக' நடக்க முயல
வேண்டுமென்பதாம்.

நன்றும் 'இன்னே செய்யவும் வேண்டும்' எனக்
கபிலரகவல் கூறியது எவ்வளவு உண்மையென இப்போதே
தெரிகிறது.

எதிரி சிறிதும், தான் சொல்வதைக் கேட்டு, இன்ன லுறமல் 'நகச்சொல்லவேண்டும்' என்பதும் ஒரு நல்ல தூதிலக்கணமாம். 'நேரே எம்மரசன் ஏற்றமுடையவன் வீரன்' என்னுமல் 'பகைவர்க்குத்திக் கோடு நுனிசிதைந்து' என்பதால் பலவகையிலும் எண்ணி அவன் நகைக்கும்படிச் செய்தது திறனேயாம். பகைவரைக் குத்த அவர் மார்பி லேயே தங்கியிருந்தால் அது மீண்டு நுனி சிதைந்து இவன் கொட்டிலில் இராது எனவே இவன் பகைவரிடம் தோலாத வெற்றிவீரன் என்பதைத் தொகச்சொல்லுகிறார் ஓளவையார்.

அதியனை எதிர்த்தால் 'குறுந்தொடி மகளிர் தோள் விடல், இறும்பூ தன்றஃ தறிந்தாடுமினே', 'வாள் போழ்ந் தடக்கலும் உய்ந்தனர்' எனக்கூறும் பாடல் வரிகளும் எவ்வளவு துணிச்சலுடையவையென எண்ணினால் விளங் கும். பிற அரசர்களறியுமாறு இவ்வளவு கடுமையாக உரைப்பதென்றால் அத்திறன் இலக்கியத்தில் இடம் பெறற்குரியதே.

'இவ்வே' என்ற பாடல் இன்னொரு சிறந்த வரலாற்றுக் குறிப்பாகவும் உதவுகிறது. தொண்டை நாட்டைப்பற்றிச் சங்கக் குறிப்புக்கள் மிகச் சிலவே கிடைக்கின்றன. தொண்டைமான் இளந்திரையனைப்பற்றிய பாடல் சிறு பாணற்றுப்படை ஒன்று; தொண்டைமானைப்பற்றிய பாடல் இஃதொன்று. இவற்றுக்குப்பின் சிலப்பதிகாரத் திற்கும் மணிமேகலைக்குந்தான் செல்லவேண்டும். வேங்கட மலைவரையில் தமிழர் ஆண்ட குறிப்பு அன்று கிடைக்கிறது. 'வேங்கடம்—புல்லி' என்ற அரசனைப்பற்றிப் புறநானூறு குறிக்கிறது. தொண்டையரைத் தமிழரசர் ஏன் எதிர்க்க வேண்டும்? அவரும் ஒரு தமிழரசப் பரம்பரையாக அன்றி ருந்தனரா? அன்றி, பல்லவரின் பண்டைப் பரம்பரையாக அன்று தொண்டை மண்டலத்தை ஆள முயன்றனரா?

அப்படியாயின் பல்லவர் இங்குப் பரவாமல் முதலே எதிர்த்துள்ளனர் முத்தமிழ் மன்னர் என்னலாம். ஆனால் இதற்காதாரம் அவ்வளவு இராதெனவே எண்ணவேண்டும். தொண்டைமான் இளந்திரையன் வரலாற்றிலிருந்து அவர்களை அன்று, தமிழ்க்காதரவாளராகவே கருதவேண்டியுள்ளது.

அதியமான்

நக்கீரர், தம்மை ஆதரித்த பல புலவர்களைப் பாடல்களில் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் அதியனைத்தவிர ஒளவையார் நாஞ்சில் வள்ளுவன் ஒருவனையே ஒரே பாடலில் குறிக்கிறார். புறநானூற்றில் ஒளவை பெரும்பான்மையான 23 பாடல்களால் அதியனைப் புகழ்கிறார்.

உயிர் நட்பு என்பது கோப்பெருஞ் சோழன் பிசிராந்தையிடையே இருந்ததென யாவரும் புகழ்வர். ஒளவை அதியனையும் அவ்வரிசையில் அழைத்துவிடலாம். கோப்பெருஞ்சோழனுடன் பிசிராந்தையும் உயிர்துறந்தார் ; பாரியுடன் கபிலரும் உயிர்துறந்தாரெனலாம் ; ஒளவைக்காக அதியன் தன் வாழ்நாளையும் குறைத்துக்கொள்ளத்துணிந்து நெல்லிக்கனியை அவர்க்கே யளித்தான். புறநானூற்றுள் பாடப்பெற்றோர் பெயர்களைப் பார்த்தால் ஒரு பிரிவு அரசராயும் மற்றொரு பிரிவு கொடையாளராயும் இருக்கக் காண்போம். அரசர்கள் அடிக்கடி போர்மேற் சென்றுவிட்டாலும் வள்ளல்கள் நாட்டின் அமைதியையும் அறிவையும் காத்துவளர்த்தனர் என்பது இதனால் நாம் காணும் உண்மையாம்.

‘ இரவு நண்பகல் ஆகிலென் பகல்

இருளரு இர வாகிலென்

கருது செம்பொனின் அம்பலத்தி லோர்

கடவுள் நின்று நடிக்குமே

காவிரித்திருக் கரையிலே ஒரு

கருணை மாமுகில் துயிலுமே ’

என்ற பிற்காலப் பாடலொன்றுள்ளது. 'வளமை தங்கிய முறைமை பேணிய மன்னர் போகிலென் ஆகிலென்' என்பதும் இதில் ஒரு வரி.

வள்ளல்கள் இருந்தால், நாட்டில் அரசு இருப்பினும் இல்லாதிருப்பினும் இயற்கையே மாறினும் அந்நாட்டுச் சமய வாழ்வு அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருக்கும்.

அலத்தற் காலையாயினும் புரத்தல் வல்லவன்—புறம் 103.

இங்கு இக்குறிப்பையும் இணைத்து நோக்கவேண்டும் என்பதே பாடற்கருத்து. சங்ககாலத்தே இந்நிலை மிகத்தெளிவாக நடைமுறையில் இருந்திருக்கக் காண்கிறோம். எனவே பிற்காலத்தே இப்பாடல் பிறந்தது. அரசர் நட்போடன்றி ஒவ்வொரு புலவர்க்கும் ஒரு வள்ளல் அல்லது கொடையாளி சிறந்த துணையாயிருந்திருக்கிறான்.

முதலில் அதியனை ஒளவை அண்டியபோது பரிசில் நீட்டித்தேயிருக்கிறான் ; கொடுக்கலாகாதென்பதில்லை இவ்விடங்களில், புலவர் விரைவில் பிரியக்கூடாதென்பதற்கும் (அது உள்ளப்பிரிதலாகும்) மனதில் வேறு பல அலைச்சல்களாலும் அவ்வாறு நீட்டித்தலுண்டு.

அதியன் 'தன்னறி யலன்கொல் என்னறி யலன்கொல்'
அறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை யுலகமு மன்றே

எனக் கூறிவிட்டு முட்டையைக் கட்டிக்கொள்கிறார். உலகில் அறிவுடைய புலவருமுண்டு, புகழுடைய புரவலருமுண்டு, எனவே எத்திசைச் செலினும் எனக்கு அத்திசையில் சோறுண்டென்கிறார். 'எம்மை விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ, உண்டோ குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு' என்ற கம்பர் பாடலையும் இங்குக் கருதவேண்டும்.

அறிவும் புகழுமுடையோர் (புறம்-206) என்பதில் புகழை அரசர்க்காக்க வேண்டும். மாங்குடி மருதன் தலைவனாகப் புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை எனக்கூறும் தலையாலங்கானத்து வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் புலவரால் பாடப்படுவது எவ்வளவு விரும்பத்தக்க செயல் எனவும் அதனால் தான் எவ்வளவு புகழுற்றிருக்கிறானெனவும் குறிப்பிக்கிறான்.

‘பாடல் பெறானே பலர்மெச்ச வாழானே இவன் வாழும் வாழ்க்கை, கவிழ்ந்தென்ன மலர்ந்தென்ன காண்’ எனச் சமய ஒளவை ஒரு பிரபுவைப் பாடிய பாட்டும் உள்ளது.

யாழொடுங் கொள்ளா பொழுதொடும் புணரா
பொருளறி வாரா வாயினும் தந்தைக்
கருள்வந் தனவாற் புதல்வர்தம் மழலை. —புறம் 92.

அதியனுக்கும் தமக்குமுற்ற உறவை அழகாக இப்பாடலில் குறிக்கிறார் ஒளவை. அன்பு இருந்துவிட்டால் அங்கு மற்றதைக் கருதவில்லை; குழந்தையின் மழலை அன்பினால் இன்புறப் பெறுவதொன்று; இனிமையும் பொழுதும் பொருளும் இல்லாவிடினும் என் பாடலை இனிதாய் ஏற்பான் அதியன் என்கிறார் மற்றோரிடத்தில். புறத்தில் ‘வரிசையறிதலோ அரிதே’ என்றிருக்கிறது. புலமைக் கேற்பப் பரிசில் தரவேண்டுமென்கிறார் அங்குப் புலவர்.

இங்குப் புலமை ஒளவையிடம் சிறந்தேயிருக்கிறது; அதற்குமேல் தன் குடும்பத்தில் ஒருவராகவே ஒளவையைக் கொண்டான் அதியன். வந்து பரிசில் பெற்றுச் செல்லும் புலவனானால் வரிசைபற்றி நினைக்கவேண்டும்!

ஒரு நாட் செல்லலம் இருநாட் செல்லலம்
பலநாட் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ. —புறம் 101.

அதியமானின் புரவலத்தன்மை இங்கு நன்கு எடை போடப்பட்டுள்ளது. பரிசில் நீட்டினும் நீட்டாதாயினும் அவன் பரிசில் தரல் உறுதி யென்கிறார் இப்பாடல் முடிவில். எனவே அவன் நீட்டித்தல் பரிசில் தாராமைக்கன்று என்கிறார். அவன் அன்பும் விருப்பமும் அணையாமல் அறை போகாமல் முதல் நாளில் உற்ற மாதிரியே இருக்கும் என்கிறார். பிறர்க்குதவுவதில் ஒருவர்க்கிருக்க வேண்டிய உள்ள நிலை இங்கு எடுத்துணர்த்தப்படுகிறது.

அதியனின் புரவலத்தன்மையைப் பேசுகையில் அவரது அன்பு வெளிப்படுகிறது; அவன் வீரத்தை விளம்புகையில் அவரது கற்பனை தெளிவாகிறது.

வைகல், எண்டேர் செய்யுந் தச்சன்
திங்கள் வலித்த காலன் னேனே.

வீரத்தைப்பற்றி இனி ஒருவர் இப்படிக் கற்பனை செய்ய முடியாதென்றே மொழியவேண்டும். பொதுமன்றத்தே அசையும் தண்ணுமை காற்றில் அசைந்து கிளையில் மோதியதிர்ந்தால் அது போருக்கழைப்பு எனக் கருதுவானும் அதியன்; போரெனிற் புகலும் பொருகழல் மறவன்; அதியன்! மற்றும் புறம் 90-ல் அவன் வீரத்திற்குப் புலியையும் ஞாயிற்றையும் எருதையும் உவமிக்கிறார். புலி வரும் ஓசைகேட்டு அதைப் பாராமலே பகை மான் முதலிய ஓடிவிடுவன. ஞாயிற்றைக்கண்டு இருள் இரிகிறது. எருது முயன்று கடக்குமாதிரி போரிட்டபின் வெல்வது எருதையான் வீரம்.

நீ களம் புகின் பொருநரு முளரோ எனக் கேட்கிறார்.

அவனுடன் போரிட்ட அரசர் 'வாள்போழ்ந்தடக்கலும் உய்ந்தனர்' என்கிறார். அவர்களை வீர சொர்க்க மனுப்புகிறான். இல்லாவிடில் நோயால் இறந்து வாளால் பிளக்கப்பட்டு அடக்கஞ் செய்யப்படுவர் பகைவர். போரிட்டு மார்பில்

புண்பட்டு இறக்க வேண்டும் என்பது வீரரின் நற்சாவு; இந்தப் பாடலாற்றான் முதலில் தமிழகத்திற்கு இந்தவழக்கம் தெரிந்திருக்கலாம். இவ்வகையில் இப்பாடல் (95-புறம்) பெரும் பயனுடையதாம்.

அதியனுடைய வெற்றியாகத் தெளியக் குறிக்கப்படுவது அவன் திருக்கோவலூர் காரியை வென்றதாகும். அவன் வீரத்தின் பயன் இது. 'முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநின் அரண் அடுதிகிரி ஏந்திய தோளே, இன்றும் பரணன் பாடினன்' என்கிறார். இவன் கடைசியில் மாந்தரஞ் சேரலிடம் தோற்றுப்போகிறான். இதுபற்றியதுதானே தகடூர் யாத்திரை எனவும் எண்ணுவர் அறிஞர்!

இவன் காலத்தில் வடநாட்டிலிருந்து கரும்பைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டுவந்து பயிரிடத் தொடக்கிவைத்திருக்கலாம். 'அரும்பெறன் மரபிற் கரும்பிவண் தந்தும்' என்ற குறிப்பு இன்று நஞ்சைப் பயிர்களில் நல்லதொரு பயனும் பேருமுடைய கரும்பை அவன் தமிழகத்திற் பரப்பினான் எனத் தெளிவிக்கிறது. புகையிலை, உருளை, தேயிலை, காபி முதலிய பொருள்களும் இவ்வாறு பிறநாடுகளிலிருந்து இங்குக் கொண்டுவரப்பட்டுப் பரவினவே. புறம் 392 இக் கரும்புபற்றிய குறிப்புடையது.

குமணனை அண்டிச் சிறப்புற்றவர் பெருஞ்சித்திரனார். அவரும் அஞ்சியை ஒரு பாடலில் பாடியிருக்கிறார். புலவரைப் பாராமலே ஏதோ சில கொடுத்தனுப்பிவிட்டானாம் அதியன். அதுபற்றி மிகவும் பொங்குகிறார் அப்பாடலில், அளவறிந்து (வரிசையறிந்து) பரிசில் அளிக்காததுபற்றி இவரும் ஆத்திரப்படுகிறார். 'தினையளவாயினும் இனிது அவர், துணையளவறிந்து நல்கினர் விடினே' என்கிறார். இவரிடம் அத்தனை பிடிப்பில்லைபோலும் அஞ்சிக்கு!

நெல்லிக்கனி

சோற்றுக்கு மேல் கனியுண்பார் நல்லுடல் பெற்றிருப்பர் என்பது உலகமொப்பும் கருத்தே. அதன் மேல் தமிழகத்தில் நெல்லிக்காய் நீண்ட நாள் வாழ்விக்கும் என நம்பியுள்ளனர். பாரதம் ஆரணிய பர்வத்திலும் மணிமேகலையிலும் பன்னீரி யாண்டுக்கோர்முறை பழுக்கும் கனிகள் பற்றிக் கூறப்படுகிறது.

தொன்னிலைப்பெருமலை விடரகத் தருமிசைக்கொண்ட சிறியிலை நெல்லித்தீங்கனியாம் அது, இன்று அது பற்றி ஒன்றும் அறிந்துகொள்ளவோ அஃதொன்றைப் பெறவோ முடியவில்லை.

ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கீந் தனையே,

என ஏத்துகிறார். உண்மைதான், அதியமான் இறந்த பின்பும் ஒளவை வாழ்ந்துள்ளார்; அவன் பிரிவைப் பற்றிப் 'பெருந் துன்புற்றுள்ளனர்'.

நீல மணிமிடற் றெருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே

என அதியனை வாழ்த்தினார் ஒளவை. 'மன்னுக' என்றார். ஆதல் அகத்தடக்கி யீந்தவராதலாலே அதே போலக் கண்டத்தில் நீல நஞ்சையடக்கி அமுதத்தையீந்த அரனைப் போல வாழ்கவென்றார். சிவன் நஞ்சையடக்கி நமனை வென்றவர். அதுபோலச் சாவை வென்று வாழ்தலாம். ஆம் சாவு ஒருவன் உருவையும் பெயரையும் மறைத்துவிடுகிறது. பெயரை நிறுத்தியோர் சாவை வென்றோராவர்! இன்று அதியன் பெயர் இருக்கிறதல்லவா?

எனவே இருவரும் ஒருவரால் ஒருவர் நீடு வாழ்ந்தோராவர்; அதியமான் மகனையும் ஒளவை பாடினாரெனில் அவனுக்கு 30;-அவனைப் பெற்றபோது அதியனுக்கு 30 என அறுபதுக்கு மேலும் அதியன் வாழ்ந்திருக்கலாம். அவனுக்குக் குறைந்த வயதுடன் அவனுடன் ஒளவை நட்பு கொண்டிருத்தற்கில்லை, எனவே 70க்கு மேலும் இப் பெருமாட்டி வாழ்ந்திருக்கலாம்.

இந்நிலை இவர்கட்குக் கிடைத்ததில் ஒரு பொது வியல்பு புலனாகின்றது. அதிகன் போதிய உணவுள்ளவன். ஒளவை: உணவு பற்றிக் கவலைப்படாதவர். 'எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே' என மறு நாள் உணவுபற்றி மனம் நையாதவர்.

சோற்றுக் கவலையில்லாத யோகிகளும் நீண்ட நாள் வாழ்பவர். சோற்று வளமுடைய நாடுகளிலும் உலகில் மக்கள் நீண்டநாள் வாழ்கின்றனர்.

இந்நிலையை உலகின் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஏற்படுத்தி விட வேண்டும். அன்று ஒளவையின் கலையும் அதியனின் வீரமும் புகழும் உலகில் குறைவின்றி யோங்கும். ஒன்று, மக்கள், நிறைந்த உணவைப் பெற்று உய்ய வேண்டும். அன்றி அவர்கள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய சோற்றுக்குக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று உறுதி கூறி, அதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்துவிட வேண்டும். இதனை இனி அரசுகள் தாம் ஏற்று நடத்தவேண்டும்.

அதிகமான் கனியுண்பவன். ஒளவை சோறுண்பவர். சோறுண்பவர்க்குக் கனியும் கிடைத்தது. சோற்றுடன் கனியும் எப்போது குறைவின்றிக் கிடைக்கிறதோ அப்போதே அந்நாட்டு மக்களும் நீடு வாழ்வர். அரசும் நீடு வாழும்.

இந்நிலை போரினால் ஏற்படவில்லை என்பது எப்படியோ இப்பாடலில் எதிர்நிற்கிறது. அசோகன் போரை நிறுத்திய பின்பே, புத்தர் போர்க்குரிய அரசியலை விட்ட பிறகே அவர்களுடைய மக்கட்கு நிலையும் நீண்ட வாழ்வும் கிடைத்தன.

வலம்படு வாய்வாளுக்கும் களம்படக் கடந்த தடக்கைக்கும் போரடு திருவிற்கும் புறம்பே நின்றது நெல்விக்கனி. போரை வென்று கொண்டுவந்த பொருளன்று அது; பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்டது. எனவே இந்நிலையும் மலையுச்சி போன்ற அவ்வளவுயரத்தேயும் அகப்படுத்தற்கரிதானதாம். அதனை வாளால் வீசியோ வேலா லெறிந்தோ கொள்ளவியலாது; அம்பாலடித்தாலோ கையில் விழாது; விடரகத்து வீழலாம் அல்லது சிறிதாதலால் சென்று விழுமிடம் கண்ணிற்படாதாகலாம். அன்றி வீழ்ந்து கீழே பாரையாதலால் சிதைந்து பயனற்றுப் போகலாம். தீங்கனி என்றமையால் சிறிது அழுத்த மேற்படினும் அழிந்துபோம் என்பதாம். எனவே ஏறித்தான் பறித்து இறங்க வேண்டும். ஏறினாலோ கீழே கிடுகிடு விடர்ப் பள்ளம், மலையுயரம், மரவுயரம். இதனால் இந்நிலையைக் கொணர்குரிய முயற்சியின் அருமை பெருமை நன்கு புலனாகின்றது. போர்ச் செல்வத்திற்கும் அதற்கும் பெருந்தாரம். எனவே போரை விடுத்து, போரை மறந்து பேருக்கங் கொண்டு அரிய விடங்களிலெல்லாம் சென்று அரும்பாடுபட்டுக் கொண்டுவர வேண்டும், 'சாதல் நீங்க ஈயவேண்டிய கனியை; நிலையை! இதற்காகத்தானே இப்பாடலை இவ்வாறமைக்கிறார் ஓளவையார் அறியேன். நெல்விக்கனி பற்றிக் கூறுகையில் அதியனை அக்கனி பழுக்கும் மரங்கனையுடைய சுனைகனையுடைய அருவிகனையுடைய மலைநாடனே என்னலாமே, போரடு திருவிற்பொலந்தார் அஞ்சி, என வேண்டாமே! அதற்கடுத்த கற்பனையும் அதற்குகந்ததேயாம். சாதலைத் தவிர்த்த

நீலமணிமிடற்றொருவனும் பால்புரை பிறையை வானத்தி
விருந்திறக்கித் தன் நெற்றியில் பொலியச் செய்திருக்கிறான்.

வானத்தில் வளரும்பிறையைப் பூவுலகிற்குக் கொண்டு
வந்து தம் தலையில் தரித்தவர் அவர்; வானளாவிய மலையுச்சி
மரத்தது நெல்லிக்கனி. எனவே வானையும் வளைக்கும்
முயற்சியும் அறிவும் இந்நிலையை இந்நிலவுலகிற் கொண்டு
வர, வேண்டுவனவே. அதியமான் அதனைத் தொடங்கி
ஓரளவு செய்தான்; இனி நாமும் அது பற்றி நினைக்க
வேண்டும். தன் கட்சியும் தன் தலைமையும் நிலைப்பதனைக்
'சூறியாது' ஆட்சித் தலைவர் ஒரு உயர்ந்த நிலையை நாட்டிற்
குதவ வேண்டும். உரிமை வந்ததும் காங்கிரஸ் கட்சியைக்
கலைத்துவிட வேண்டுமென்றார் காந்திஜி. சோஷலிச சமுதா
யத்தைப் படைக்க நின்ற நேருவின் தன்னலமற்ற மனமும்
அத்தகையதே.

கற்பனைத்திறன்

ஒளவையின் கற்பனைத்திறன் அகநானூறு முதலாம் மற்ற நூல்களிடம் நுழையாமலே புறத்திலேயே புலனாக்கிக் கொள்ளலாம்.

கொடை . அவலம் வீரம்பற்றிய முன்றிடங்களை இங்கு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். கொடைபற்றிய பாடல்களில் கபிலர் ஒளவைக்கீடாகவே நிற்கிறார். வீரம், அவலம் ஆயவிடங்களில் ஒளவை உவமையிலும் உணர்ச்சியிலும் விஞ்சிவிடுகிறார் . எனலாம்; இவ்வொப்பீட்டாராய்ச்சியால் நமக்கின் பத்தைத் தவிர அப்புலவரெவர்க்கும் குறை நினைப்பதாகாது.

'யாழொடுங் கொள்ளா', 'ஒருநாட் செல்லலம்' என்ற ஒளவையின் கொடைப் பாடல்களை முன்பு குறித்தோம். அவற்றுடன் கபிலரின்,

புல்லிலை யெருக்க மாயினும்

கடவுட் பேணை மென்றா;

பாரி யொருவனு மல்லன்

மாரியு முண்டெண் டுலகு' புரப்பதுவே;

நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்ப

பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்—என்பது

—இப்பாடல்களை ஒப்பிட்டால் இரண்டும் சிறந்தே நிற்பன. யாழொடும் கொள்ளா என்பதும் நாளன்று போகி என்பதும் ஒரே பொருளும் தரமும் உடையன.

வீரத்தைப் பற்றியும் மற்றப் பொருள்களைப் பற்றியும் ஆகிய ஒளவைப் பாடல்களில் ஒரு பதிவு (Impression)

உள்ளது. 'வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே. கிணை
மகட் கெளிதாற் பாடினள் வரினே'—இது கபிலரின் வீரம்
பற்றிய வருணனை.

'வைகல், எண்தேர் செய்யுந் தச்சன்
திங்கள் வலித்த காலன் னேனே'
'நீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
இனியை பெரும எமக்கே, மற்றதன்
துன்னருங் கடாஅம் போல
இன்னாய் பெருமநின் ஒன்றோ தோர்க்கே.'

என்கையில் ஒளவையின் கற்பனையில் ஒரு அழுத்தமிருக்கக்
காணலாம்.

உவமையின் புதுமையில் இலக்கியத்தின் ஒரு யுகத்
தைக் கணக்கிடலாம். அதிலுள்ள உணர்ச்சி ஆழத்தில்
ஒரு புலவரின் கற்பனைத்திறனை மதிப்பிடலாம்; இத்திறம்
ஒளவையிடம் ஏற்றமடைந்தே யுள்ளது. இவரது உவமை
நயத்தைக் குறுந்தொகையிலுள்ள உவமை நயத்திற்கே
ஒப்பிடலாம்.

உவமை பொருளைப் புலப்படுத்தற்கே யென்பது
தொல்காப்பியர் கருத்து; அதற்கு மக்கள் காணாத, கருதாத,
உவமைப் பொருள்களைக்கொண்டு விளக்கினால் உள்ள அறி
வும் உருமாறிக் குழம்பிவிடும். நாளும், ஊரில், வயலில்,
செல்கையில் வருகையில் காண்பனவாக வேண்டும் உவ
மைப் பொருள்கள். அன்று தேரும் யானையும், கள்ளும்
அனைவரும் அடிக்கடி காணும் பொருள்கள்.

'தேட்கடுப் பன்ன நாட்படு தேறல்' - முற்கூறிய வரி
களுடன் இவ்வரியும் அடிக்கடி அறிஞரால் ஆவலுடன்
எடுத்தாளப்படுவதாம். முவேந்தரும் ஒருங்கிருந்த காட்சியை
'முத்தீ புரைய' என்கிறார். தீயுக்கு ஆற்றலைச் சொல்லல்
மரபு. முத்தீக்காட்சி தூயகாட்சி நற்காட்சி. இவர்கள்
ஒன்றியிருப்பதும் நற்காட்சியே. உவமை தூயது?

அதியன் மகன் பொகுட்டெழினி இனையன். அவற்கொரு உவமை.

“கீழ்மரத் தியாத்த சேமவச் சன்னவன்
நாணிறை மதியத் தனையன்.”

அரசன் ஒருவனிருக்கையிலே இளவரசன் இவ்வாறு தகுதி படைத்திருக்கவேண்டுமாம். உப்பு வாணிகர் வண்டிகளில் இரண்டாவது அச்ச ஒன்று—உள்ளது. ஏற்றிழிவில் உடைந்தால் ஈடாக்க—உடன் கொண்டுசெல்வராம். அப்படிப்பட்டவன் பொகுட்டெழினி அதியற்கு. அவன் நாணிறை மதியமன்ன கலை நிறைந்தோன். உலகில் ஆட்சியில் தொடர்வோர், ஒன்று கலை நிறையாதவராயுள்ளனர், அன்றித் தக்க தொடர்வோரையே இல்லாமல் தயாரிக்காமல் ஆக்கி விடுகின்றனர், ‘உறைப்புழியோலைபோல்’—இது குடை போரில்வரும், எதிரியின் வேல்களை மழையைத் தடுக்கும் குடைபோல் மறைப்பான் வீரனும். சாதாரண உவமை. ஆனால் யாரும் எடுத்தாளாதது.

மழுவுடைக் காட்டு—உவமை முன்பே மொழியப் பட்டது. மரங்கொல் தச்சக் கைவல் சிரூர்; அவரிடம் மழுவும் உள்ளது காடும் உள்ளது எனவே மரங்கட்குக் குறைவேது! உவமை நிறைவும் நாட்டுப்புறவியல்பும் உடையது. பாடும் பரம்பரை, இன்றும் திறனுண்டு, புகழுடையோரும் உள்ளனர், எனவே எத்திசைச் செலினும் சோற்றுக்கு ஏக்கமில்லை.

‘இல்லுழைச் செரீ இய ஞெலிகோல் போல’—

நாளும் தீக்கடை கோலைக் குடிசைக் கூரைகளில் காண்கிறார். ஒருநாள் ஒரு பாடலுக்குவமையாய்விடுகிறது. பாட்டிலும் கற்பனைத் தீ கடையப்பட்டுவிடுகிறது. தீக்கடைகோலில் தீ அடங்கியிருக்கும், வேண்டும்போது தோன்றும்; அது போல அதியன் அடங்கியும் வேண்டும்போது வீரம் வெளிப்படும் நிற்க வல்லனும்; நீர்த்துறைபடியும் பெருங்களிற்

றுவமைபோன்றதிதுவும். வாழ்வு முழுவதிலுமே ஓரிரு அருஞ்செயல்களைச் செய்து அதற்கென உயிர் விடுகையிலேயே அவன் பிறந்தவனாகிறான். அதாவது எதற்காகப் பிறந்தானோ அதனையிற்றி இறக்கும்போதே அவன் பிறந்தவனாகிறான். காந்தி ஈன்றபொழுதின் உவத்தற்குரிய செயல் பல செய்திருப்பினும் உரிமை கொணர்ந்து ஒற்றுமைக்காக மார்பில் குண்டுபட்டு இறந்தபோதே அவர் பிறந்தவரானார். எனவே இம்மகன் இறப்பில் பிறப்பைக் கண்டார் ஓளவை; எனவே தாய் பெரிதுவந்தாள் என்னாமல் வாடுமுலை சுரந்தாள் எனவீறும் இன்பமும் சுரக்கப் பாடினார். ஓளவை பாடலின் வீரவுணர்ச்சிக்கு ஒரு முடிவைத்தது போன்றது புறம் 295 ஆம் பாடல். இது வீரத்தாயைப்பற்றியது. வீரத்தாயைப்பற்றிய பாடல்கள் வேண்டிய கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் ஓளவை சுட்டும் தாயிடம் 'உணர்ச்சியும் உணர்வும்' ஊறுகின்றன.

வருப்படை போழ்ந்து வாய்ப்பட விலங்கி
இடைப்படை யமுவுத்துச் சிதைந்து வேருகிய
சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண்டருளி
வாடுமுலை யூறிச் சுரந்தன
ஓடாப் பூட்கை விடலைத் தாய்க்கே.

வள்ளுவரைவிட ஒரு நுட்பங் காட்டுகிறார் இங்கு ஓளவை. ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன். எனக் கேட்ட தாய் எனவே இயம்புகிறார் வள்ளுவர். ஆனால் இங்கு மகன் சான்றோனாய் இறந்ததைக் கண்ட தாய் மகிழ்வது காணவில்லை. அவள் வாடுமுலை யூறிச் சுரந்தனவாம். இப்போதுதான் இவனை உண்மையாகப் பெற்றவளானோம் என எண்ணியிருக்கிறாள். அதற்குரிய பால்சுரப்பு அடையாளம் பட்டிருக்கிறது. வாழ்வில் எத்தனையோ பேர் சான்றோர்க்குரிய செயல்களைச் செய்கின்றனர். அது மகிழ்தல் ஒன்றற்கே யுரியது. உலகில் சான்றாண்மைக்காக வாழ்ந்து

விடலாம் பலர்; அவர் மகிழ்தற்குரியவர், உலகின் சான்றாண்மைக்காக இறப்போர் எண்ணச் சிலரே. அவரே உண்மையில் மனிதராகப் பிறக்கத்தக்கவர்; பிறந்தவராவர்.

இரக்கம் அவலம் இவற்றைத் தூண்டும் பாடல்களிலும் இவர் ஏற்றமுற்றே இருக்கிறார். அதியன் இறந்ததும் அவர் மனமார இரங்கும் 'சிறியகட் பெறினே' என்ற பாடல் அவலம் நிறைந்ததாகும். கபிலரையும் கம்பரையும் இவ்விடத்தே கூட்டி ஒப்பிட்டு நோக்கவேண்டும். கலையில் அவலத்தை வெளிப்படுத்த ஆற்றல் வேண்டும். வாழ்வில் நேரில் பிறரை எளிதில் அழவைத்துவிடலாம். 'நகைக்கவைத்தல் அருமை. ஆனால் கலையில் அழவைத்தல் அருமை.

அதியன் இறந்த உடலுக்கு 'எரி முட்டியாயிற்று. அதன் ஈமவொள்ளழல் குறுகினும் குறுகுக குறுகாது சென்று விசம்புற நீளினும் நீள்க திங்களன்ன ஒண்குடை ஒண்ஞாயிறன்னேன் புகழ் மாயலவே—என இரங்குகிறார். அழல்வானுற வோங்கினும் திங்களையும் ஞாயிற்றையும் தீய்க்கவியலாதது போலத் திங்கள் ஞாயிறனையானையும் (அவன்புகழை) தீய்க்க முடியாதாம். வெண்ணெய்ச் சடையன்புகழ்போல் திங்கள் பரந்ததென்பார் கம்பர். புகழ் கொண்டு தேவனாய்விட்டான் அதியனாகலின் தேவரைப்போல அவனையும் அழிக்க முடியாதென்பதுமாம்.

மற்றது அடுத்த பாடல் (பு—232) நாடுடன் கொடுப்பவும் கொள்ளாதோன் 'நாரரி சிறுகலத் துய்ப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ' என்கிறார். இறந்தவர்க்கு வைத்துப் படைக்கும் கள் இங்கு நாரரி.

235. 'சிறியகட் பெறினே' என்ற பாடலே இரக்கவுணர்ச்சியில் சிறந்ததாம். 'சிறிய கட் பெறின் எமக்கீயும் பெரிய கட்பெறின் யாம் பாடத் தாமகிழ்ந்துண்ணும். யாவரும் சிறிது பெற்றால் தமக்கே வைத்துக்கொள்வர்.

பெரிது கிடைத்தாலே பிறர்க்குங் கொடுப்பார். இவன் சிறிது பெற்றால் எனக்கே கொடுத்துவிட்டுப் பெரிது பெற்றால் தானு முண்கிராமம். 'நரந்த நாறுந் தன் கையால் புலவுநாறும் என்தலைத் தைவரும்' என்பதில் வாழ்வில் உற்ற அன்பு நிகழ்ச்சி குறிப்பிடப்பட்டு அவலம் ஆழ்கிறது.

'அருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையூர் இ
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர
அஞ்சொல் நுண்தேர்ச்சிப் புலவர் நாவில்
சென்றுவீழ்ந் தன்றவன் அருநிறத் தியங்கியவேல்
ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ,
இனிப் பாடுநரும் இல்லை பாடுநர்க்கொன் றீகுநருமில்லை.'

இங்குக் கற்பனை உச்சத்தை யடைந்துவிடுகிறது. புலவர் புகழ்ந்த நாணில் பெருமரம் என்ற அகநானூற்றின் ஒளவைப்பாடற்கே இவ்வரிகளை ஒப்பிடவேண்டும்.

"அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையு முடையேம் எம்குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்,
எந்தையு மிலமே"

என்கையில் பாரி மகளிரின் இப்பாடல் மிக்க இரக்கமுடையதேயாம். பாரியை இழந்து கபிலரும் பாடுகிறார்;

மட்டுவாய் திறப்பவும் மைவிடை வீழ்ப்பவும்
பெட்டாங் கீயும் பெருவளம் பமுனி
நட்டனை மன்றோ முன்னே, இனி
பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று
நீர் வார் கண்ணேம், சேறும் வாழியோ பறம்பே.

பறம்பு மலையைப் பிரிதலிற் காணும் இரக்கம் இது!

பாணர்க்கு உக்க தேக்கட்டேறல் கல்லலைத் தொழுகு
மன்னே! முன்பு பொலம்படைக் கலிமா எண்ணுவோர்.

இன்று ஈத்திலைக் குப்பையேறி உமணர் உப்பொ யொழுகை யெண்ணுப மாதோ-இவை இரக்கத்திற்குரிய சிறந்த இடங்கள். செம்புற்றீயவின் இன்னளைப் புளித்து, மென்றினை யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ—இவையெல்லாம் பாரியிடம் தாம்பெற்ற பயன்கள் கெட்டுப்போனமைபற்றியவை. ஆனால் அஞ்சொற்புலவர் நாவில் சென்று வீழ்ந்த வேலைப்பற்றிய ஓளவை கற்பனை நயப்பாடுடையதே.

தசரதனை இழந்தும் இராவணனை இழந்தும் கம்பர் அடையும் அவலத்தையும் இங்கு இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும். உள்ளத்தைத் தொடுவதில் அவையும் ஈடற்றனவே. இராமனைப் பிரிந்த தசரதன் மயங்கி வீழ்ந்தான். கோசலை புலம்புகிறாள்.

‘வறியோர் தானமே யென்னும் தமிழேன் வலியே
யென்னும்
அறிவோ வினையோ வென்னும் அரசே அரசே
யென்னும்’

‘இன்னென்றுரையா னென்னே இதுதான் யாதென்
றறியேன்

மன்னன் தகைமை காண வாராய் மகனே யென்னும்.’

வறியோர்க்குத் தனமாயும் தனக்கு வலியாயும் இருப்பவன்.. இராமன் ஒருவற்காக வீழ்ந்தது தகாது, மற்றோரெல்லாம் ஆதரவற்றுவிடுகின்றனரே! இது அறிவோ வினையோ என அறியமுடியவில்லையாம்!

இராவணன் வீழ்ந்தபின் வீடணனும் மண்டோதரியும் புலம்புகின்றனர். இருவரும் இராவணனிடம் எல்லையற்ற அன்புடையவர்கள். இரக்கத்திற்குப் புறநானூற்றுப் பாடல்களின் பொருள்தான் துணைசெய்யும்; கம்பனின் சொல்லும் பாடலுங்கூடத் துணைபுரியும்.

‘சனகியெனும் பெரு நஞ்சுன்னைக்
கண்ணுலே நோக்கவே போக்கியதே
யுயிர் நீயுங் களப்பட்டாயே,
எண்ணுதே நெண்ணிய சொல்
இன்றினித்தா நெண்ணுதியோ’

(யுத்தகாண்—220)

மாரனார் வலியாட்டந் தவிர்ந்தா ரே குளிர்ந்தானே
மதியமென்பான்

“நல்லாரும் தீயாரும் நரகத்தார் துறக்கத்தார் நம்பி
நம்மோ

டெல்லாரும் பகைஞரே யார்முகத்தே விழிக்கின்ற
யெளியையானும்.”

கடைசி மூன்று வரிகளில் கன்னெஞ்சமும் கண்ணீர் சொரிந்து
விடும் போலுள்ளது!

—இது வீடணன் வருத்தம்.

‘வெள்ளெருக்கஞ் சடைமுடியா’ நென்ற மண்டோதரி
புலம்பல் யாவரும் கேட்பதாம். ‘சானகியை மனச்சிறையிற்
கரந்த காதல் உள்ளிருக்குமெனக் கருதியுடல்புகுந்து தடவி
யதோ ஒருவன் வாளி’-உடலெல்லாம் துளைத்துள்ளது, அது
பற்றிய கற்பனை! தேவர்க்கும் திசைக்கரிக்கும் சிவன் அயன்
மாலுக்கும் ஏவர்க்கும் வலியார்க்கும் என்றுண்டா மிறுதி
யென ஏமாப்புற்றாளாம். நீயுழன்ற அருந்தவத்தின் பெருங்
கடற்கும் வரமென்றன்ற காவற்கும் வலியானோர் மானுடனார்
உளரென்னக் கருதினேனோ—என்கையில்தான் இத்தனை
அவலத்தை யாம் இதுவரைக் கருதியதில்லையாகக் காண்
கிறோம்.

“வரமென்னும் பாற்கடலைச் சீதையென்னும்
பிறை கடையிட் டழிப்பதனை யறிந்தேனோ”

என்கையில் அவலமும் உவமையும் அவன் வாழ்வொடு
மட்டும் இசையவில்லை. அனைவர் வாழ்விலும் அழுந்தி விடு
கின்றன! அவலத்தில் ஒளவையும் கம்பனும் ஒப்ப நிற்பரென
உரைக்கலாம் போலும்!

அகவுணர்ச்சி

ஒளவையின் அகத்துறைப் பாடல்கள் ஒருவகை உணர்ச்சித் துடிப்புடையவென முன்பு கூறினோம். அக நானூறு நற்றிணை குறுந்தொகை முன்றினும் அவர் பாடல்கள் சிறந்த புலவர்க்குரிய அளவினவே.

நற்றிணையில் அவர் பாடியவாக ஏழு பாடல்கள் உள்ளன. பெருநகை கேளாய் (ந-129) என்பது பாட்டு. ஒரு நாள் காதலர் கழியினும் உயிர் வேறுபடுமும்;

செல்ப வென்ப தாமே சென்று
தம்வினை முற்றி வருஉம்வரை நம்மனை
வாழ்து மென்ப நாமே

என்கையில் சொல்லமைப்பிலேயே நகைப்பு ஏற்படத்தான் செய்கிறது. சாதாரணப் பேச்சு வழக்கு அப்படியே பாடலில் அமைந்துவிடுகிறது. 'இவர் போவாராம், திரும்பி வரும்வரை உயிரோடிருப்போமாம், வேடிக்கைதான் இது' என இக்கருத்தை வழக்கில் இவ்வாறு பேசக் கேட்கிறோம்.

'தமியள் முத்தற்று' என்பது வள்ளுவர் குறள். நற்றிணை 295ல் 'எம் இளநலம் இல்கடையொழியச் சேறும் வாழியோ முதிர்கம் யாமே' என்பதோர் தொடர். இங்குத்தான் கலிமடைக்கள்ளின் சாடியன்ன இளநலம் என்ற உவமை வருகிறது. சாடியன்ன என்ற சொல் இங்கு வழங்குவது எண்ணற்குரியதாம். கலிமடைக்கள் என்பது பக்குவமான கள். இது பருவமுற்ற இளநலத்திற்காயிற்று. களவொழுக்கத்தைத் தாயறிந்தாள்; இற்செறித்தாள். எனவே இவள் விரும்பியவனுக்கு இணங்கி மணஞ்செய் வியாமையின் வீட்டிலேயே முதிர்வோம் என்கிறாள் தலைவி.

ஏன், தாய் தந்தையர் அளிக்குமிடத்தே மணக்கலாமே; அது தலைவிக்கு விருப்பமில்லை. இங்ஙனம் பெண்ணுக்கு விருப்பமில்லாவிடத்தே மணம் பேச, அதனை எப்படியோ தடுத்துத் தள்ளிப்போட்டு வயதாகிக்கிடக்கும் பெண்கள் உலகில் மிகப்பலர்.

நற். 371. ஓளவையின் பாடல் பலவற்றில் ஒரு நயம் அங்குக் காணும் சொல்லமைப்பும் அழகும். ஒரே சொல் லையும் தொடரையும் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதால் பாடலில் ஒரு கவர்ச்சியும் பதிவுமேற்படுகின்றன.

‘வியலிரு விசும்பகம் புதையப் பாஅயப்
பெயரெடங் கினவே பெய்யா வானம்
அழரெடங் கினளே ஆயிழை அதனெதிர்
குழரெடங் கினரே கோவலர்’

ஒரே இடத்தில் இழைக்க இழைக்க அணியிலும் கல்லிலும் அழகும் நயமும் ஏற்படுமாறுபோல் ‘தொடங்கின’ என்ற ‘சொல்லால் இங்கு இனிமையைக் காட்டுகிறார் ஓளவை. பாடலில் ஒரு ஓட்டமும் இதனாலுறுகின்றது.

381. தலைவன் பிரிவு. தலைவியின் உள்ளத்திற்கோர் உவமை. கரையை மோதியோடும் கான்யாற்றிடிசரையில் வேரெல்லாம் அசைந்த காற்றாலசையும் மாமரத்தின் அழகிய தளிர்போன்றது தலைவி மனம். ‘மாரி யிரீ’ இ மான்றன்றன் மழையே’ எனவும் பாடல் முடிகிறது. மழையும் நன்கு பெய்கிறது. இந்நிலையில் மாந்தளிர் காற்றாலலைபட்டுக் கிழியாமல், மழையால் நனைத்துக் கிழிக்கப்படலாம். அன்றிக் கான்யாற்றில் மரம் வீழ்ந்து தளிர்கள் அழியலாம். மனத்திற்குத் தளிரை உவமித்து மழையையும் பெய்யவைத்தது கற்பனைத் தொடர்ச்சியையும் நிறைவையும் காட்டுகின்றது.

394. ‘அலந்தலை ஞெமையத் திருந்த குடிஞை
பொன்செய் கொல்லனி னினிய தெளிர்ப்ப’

என்பது ஒரு பாடல். கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ

என்று புறநானூற்றிற் பாடினார். கொல்லரின் ஒலியை அன்று கேளாதோரில்லை. இங்கு நயம், நுந்தை பொற் கொல்லனின் சம்மட்டியொலி போன்று ஒலிக்கிறதாம். எனவே பகல் முழுதும் இவ்வொலியைக் கேட்டுள்ளாள், இரவில் ஆந்தை யொலியைக் கேட்கிறாள். எனவே இரவும் பகலும் தலைவனையே நினைந்தேங்குகிறாள் எனக் குறிக்கிறது பாடல். இங்கே உவமையும் செயலைக் குறித்துவிடுகிறது.

அகநானூற்றில் நான்கே பாடல்கள் ஒளவை பாடியன. 11ஆம் பாடல், இலையில மலர்ந்த முகையில் இலவத்திற்குக் கார்த்திகை விளக்கை உவமிக்கிறார். இவ்வுவமை புலவர் பலரைக் கவர்ந்துள்ளது. களவழியிலும் இவ்வுவமை வருகிறது. கலிகொள் ஆயம் மலிபு தொகுபெடுத்த விளக்காம். மனைக்கு விளக்கமாய மடவாளாய தலைவியும் அனைய ஆயம் தொகுபெடுத்தவளே.

‘வம்பு விரித்தன்ன பொங்குமணற் றான்யாற்று
மெய்ப்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கம்’

என்ற வரிகள் இனியன. வளியிடைப் போழப்படா முயக்கு என்பது காதல் இன்பப் புணர்ச்சியின் ஒரு நல்ல இலக்கணம். ‘மெய்ப்புகுவன்ன கைகவர் முயக்கம்’ என்பதையும் பாட எல்லோருக்கும் திறம் இருந்துவிடாது. உயிரால் ஒன்று உடலால் இரண்டென்றே இதுவரை யாரும் உரைப்பர். உடலாலும் ஒன்றுக்குகிறார் காதலர் தழுவும் இக்கைகவர் முயக்கக் காட்சியில்!

147. பிரிந்திருக்கும் தலைவி தலைவனிடம் தானே சென்றுவிடத் துடிக்கிறாள். ஆனால் அகவொழுக்கத்தில் இது நடவாததாம். அகத்திணையை மீறியும் நடத்தினாள் ‘வெள்ளி வீதியார்’. ‘வெள்ளி வீதிபோலச் செலவயர்ந்தி சினால் யானே’ என்ற வரி இப்பாடலில்தான் இருக்கிறது.

மருந்து பிறிதின்மையின் இருந்து வினையிலனே என முடி-
கிறது பாடல். தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து என்ற தனிப்-
பெரும் அகக்கொள்கைக்கு இவ்வரி ஆதாரமாகிறது.

273. 'புலவர் புகழ்ந்த நாணில் பெருமரம்' இப்பாட-
லில்தான் ஓங்கியுள்ளது. ஒளவையின் அகப்பாடலுள்-
ளேயே அனைவர் மனத்திலும் அகலாது ஒளவையை உள்ள-
வைப்பது இப்பாடலே. அம்மரம் நிலவரையெல்லாம்
நிழற்றி அலராகிய அரும்பையும் விட்டுவிட்டதாம். தலைவன்
இன்னும் வந்திலன்.

'முலையிடைத் தோன்றிய நோய்வளர் இளமுளை
அசைவுடை நெஞ்சத் துயவுத்திரள் நீடி
ஊரோர் எடுத்த அம்பல் அஞ்சினை
ஆராக் காதல் அவிர்தளிர் பரப்பி'—நிற்கிறது.

அம்பலில் அலரும் கிளையில் அரும்பும் கிளைக்கின்றன. கல்லில்-
வேரோடாமல் மரம் நிலையாது. இம்மரம் அசைவுடை
நெஞ்சத்தே திரள் நிலைத்தது.

'நம்மனத் தன்ன மென்மை யின்மையின்
நம்முடையுலகம் உள்ளார் கொல்லோ'

இவ்விரண்டு வரிகளும் புலமையும் பொருளும் செறிந்தன..
பெண்ணே மனமென்மைக்காகப் பிறந்தவள், ஆண் எப்-
போதும் கடிய நெஞ்சனென்றே கழறப்படுபவன்; அதனாற்-
றான் பிரிகிறான். பரத்தையிடஞ் செல்கிறான். இப்போற்று-
வொழுக்கம் புரியினும் மாற்றுவள்ள வாழ்க்கை மனத்தின்
மென்மையிடத்துத்தானே இருக்கமுடியும்!

குறுந்தொகை :

ஒளவையின் அகவுணர்ச்சியை நன்கறிவிப்பன¹ குறுந்-
தொகைப்பாடல்களே; பெரிதும் குறுந்தொகைப் பாடல்கள்
பொதுவாகச் சிறந்திருப்பதற்கு அவற்றின் குறுமையே முதற்-
காரணம்; குறளின் அடிக்குறுமை அதன் பெருமைக்கோர்-
காரணமாதல்போல.

அகவன் மகளே என்ற பாடல் (23) முற்கூறியாங்குப்
யதிவுடையது. அகவன் மகளே என்பதே மும்முறை திரும்பு
கிறது; பாடுக பாட்டு என்பதும் திரும்புகின்றது. இதனால்
பாடற்கருத்தில் உள்ள உணர்ச்சியும் ஊக்கமும் நன்கு
வெளியாகின்றன.

28. அலமரம் அசைவளி யலைக்கிறது தலைவியை. இந்
நிலையில் முட்டுவேன்கொல் தாக்குவேன் கொல் என்கிறாள்.
இப்பாடல்பற்றி முன்பே ஆயப்பட்டது. சொல் தேர்ச்சியும்
அழுத்தமும் பொருளைப் பதியவைக்கின்றன.

29. பெயனீர்க் கேற்ற பசங்கலம் போல
உள்ளந் தாங்கா. வெள்ள நீந்தி
மகவுடை மந்திபோல.

இவ்விரண்டு உவமைகள் இப்பாடலில். பசுமட்கலத்துள் நீர்
பெய்தற்று என்பது குறளில்.

கடலன்ன காமம் என்பதையும் உள்ளந்தாங்கா வெள்
ளம் என்பதையும் ஒத்திடுக. இளகிய அன்புள்ளத்திற்கு
(நம்மனத்தன்ன மென்மை) பசங்கலம் உவமை. 'மகவுடை
மந்தி' என்பது இயற்கை உவமை. மந்தியைப் பார்த்ததும்
பாடல் பிறந்ததா, பாடத் தொடங்கியதும் மந்தி மரத்தில்
பாய்ந்ததா நினைக்க வேண்டும். எல்லாம் இனிய புதிய உவ
மைகள். மந்தி வயிற்றகத்தே மகவு பாதுகாப்புடன் இருப்
பதுபோலத் தலைவன் உள்ளே மனமும் இருக்கிறது.

43. செல்வார் அல்லரென்று யானிகழ்ந்தனனே,
வீவாள் அல்லளென்று அவரிகழ்ந்தனரே, இது இரு
பேராண்மை செய்த பூசலாம். இரண்டு வரிகளின் அமைப்பும்
ஓசையொற்றுமையும் பாடலைப் பெருமைப்படுத்துகின்றன.
அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக்குறுமே என்கையிலும் அல-மல

என இரண்டு சொற்களுக்கிடையேயும் ஒரு பூசல் நிகழ்
கிறது. இருவர், இரண்டு வரி, இருசொல் ஆயவற்றிடைப்
பூசல் நிகழ்த்தி மகிழ்கிறார் ஒளவை இப்பாடலில்.

91. இங்கும் சொல்லமைப்பில் ஓர் அழகு.

' பலவா குகநின் னெஞ்சிற் படரே

சிலவா குகநீ துஞ்சு நாளே '

தூக்கமும் துயரும் ஒன்று ஏற மற்றது குறையும். இந்
நுட்பத்தையும் சில, பல என்ற சொற்களையும் இங்கு எடுத்
தாளுகிறார்.

99. இங்கும் அப்படியே.

உள்ளினெ னல்லனோ யானே உள்ளி

நினைத்தனன் அல்லனோ பெரிதே நினைத்து

மருண்டன னல்லனோ உலகத்துப் பண்பே.

சொற்கள் திரும்பித்திரும்பிப் பொருளைப் பதிவிக்கின்றன.
பாடலில் ஒரு விறுவிறுப்பும் ஓட்டமும் ஏற்படுகின்றன.
உள்ளுதலும் நினைத்தலும் ஒன்றேனும் உள்ளுதலின் விரிவு
நினைவாகும்; புத்தி மனம் என்பதைப்போல; உயிரும் புலன்
களும்போல.

102. உள்ளின் உள்ளம் வேமே யுள்ளா

திருப்பின்எம் அளவைத் தன்றே வருத்தி

வான்றோய் வற்றே காமம்

சான்றோர் அல்லர்யாம் மரீஇ யோரே.

காமம் வானத்தைப்போன்று உயர்ந்து அடையமுடியா
தாயிற்று. தலைவனும் நெருங்கப்பட்டும் காமத்தைக் கூட்டா
மையால் சான்றோனல்லன் என்கிறாள் தலைவி. காமத்தின்
தன்மையை இத்தனை கவினுறச் சொல்லுவார் சிலரே. தன்
அளவில் நில்லாது பிரிந்த தலைவனைப்பற்றிய தாகலின்
காமமும் தன் அளவைத்தன்றாயிற்றும்.

388. கானமும் இனியவால் நும்மொடு வரினே என முடிகிறது பாடல். கலைஞன் கையில் பட்டால் எப்பொருளும் இனிதாவதுபோல அன்பு கலந்தால் கானமும் இனிதாகிறது. எனவே இன்பமும் துன்பமும் மன தின்பாற்படும் இயல்பன்றி உலகப் பொருள்களில் உள்ள உண்மைகளல்ல என வள்ளுவர் (இடுக்கணழியாமையில்) கருதுவது ஏற்புடைத்தே.

200. மறந்தோர் மன்ற மறவா நாமே! இது தலைவி கூற்று. தலைவனுக்கு வெளிச் செயலுண்டு எனவே மறப்பது போலிருந்தாலும் அதற்கெனத் தலைவியும் மறத்தலாகாது. இது இருவரிடையே இருக்கவேண்டிய சிறந்ததோர் இயல்பினை விளக்கிக் கூறுகிறது; 'ஒருவர்பொறை இருவர் நட்பு' போன்ற அன்பிலக்கணம் இது.

தனிப்பாடல்

நக்கீரர் முருகவழிபாட்டை முதலில் தமிழகத்தே பரப் பினூரெனில் விநாயக வணக்கத்தை முதலில் நாட்டில் விரிவு படுத்தியவர் சமய-ஒளவையெனலாம். 11 ஆம் திருமுறையில் நம்பியாண்டார் முதலோர் விநாயக வணக்கத்தைப் பெரிதும் விளம்பரப்படுத்தியுள்ளனர். திருமுலரையும் மணிவாசகரையும்-‘திருவாசகமும் திருமுலர் வாக்கும் ஒரு வாசகமென்றுணர்’ எனத் தம் பாடலில் குறித்தலால் இரண்டாம் சமய ஒளவை நம்பி காலத்தை யொட்டி வாழ்ந் திருக்கலாம்.

வாக்குண்டாம், நல்வழி இரண்டு நூல்களும் யானை முகனை இறைஞ்சித் தொடங்குகின்றன. ‘வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம், தும்பிக்கையான் பாதம் தப்பாமற் சார்வார் தமக்கு,’ ‘மதுரமொழி நல்லுமையாள் சிறுவன் மலரடியை முதிர நினையவல்லார்க் கரிதோ’—என வேறோர் இடத்தில் விளம்புகிறார்.

பொதுமக்கட்குப் பாடவேண்டும், எழுதவேண்டு மென்ற புரட்சியைச் சமய—ஒளவை செய்திருக்கிறார். சங்க ஒளவை அரசர்க்காக, அறிஞர்க்காகப் பாடினார். இவர் பொதுமக்கள் வாழ்விலுள்ள குறைகள், நிலைகளைப்பற்றி மிக எளிய பாடல்களில் எழுதினார். கற்றோரிடம் ஒரு அடக்கத்தைத் தூண்டியவர் இவர். மிகச் சாதாரணமான வரும் தாழ்ந்தவரும் நம்மைவிட ஒன்றறிந்திருப்பர், எனவே தறுக்கின்றி எழுதவேண்டும் என இயம்பினார். ‘எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன்றெளிது’ எனக் காட்டினார். கல்வியில் தாழ்ந்த, உலகின் பெரும்பான்மையான மக்களைப் புல்லாக மதியாமல் அவர்களையும் மதிக்கவைத்தார்.

'பெருங்கானில், காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான் தோற்றது ஈரிரவுந் துஞ்சாதென் கண்' என்பது பாடல். முருகன் இடைச்சிறுவனாய்ச், 'சுட்டபழம்' தந்ததுபற்றிய விடத்தே வருவது இப்பாடல். ஓரிடத்தே குறமகள் ஒருத்தி தம்பாடலுக்கு முழக் காழாக்குத் தினைத்தந்தாளாம். சோழனிடம் 'உப்புக்கும் பாடிப் புளிக்குமொரு கவிதை ஒப்பிக்கு மென்ற னுளம்' என மார்தட்டுகிறார். எனவே பொதுமக்களிடம் ஒளவைப்பாடல் எவ்வளவு இறங்கி வந்துள்ளதெனக் காண்கிறோம். சங்க காலத்தே யாளைக்கும் பொன்னுக்கும் தேருக்கும் பாடினர். அடகின் கண்ணுறையாகச் சில அரிசி வேண்டினார் சங்க-ஒளவை; அதற்கு யானையைத் தந்தான் நாஞ்சில் வள்ளுவன். இங்கு 'என்றுங் கிழியாத பாட்டை' இடைச்சிறுவனெதிர் நின்று பாடுகிறார். 'வெண்பா விருகாலில் கல்லாளை'-இது தமிழ்க் கல்வி பற்றிய ஒளவை கருத்து. தமிழுக்கே உரிய அரிய வெண்பாவையே இரண்டே தடவையில் மனதுட்கொள்ள வேண்டும், புரிந்துகொள்ளவேண்டும் எனில் நூறுதடவை படித்தும் பதியாதோர்க்கு என் செய்வது?

செந்தமிழும் நாப்பழக்கம், வைத்ததொரு கல்வி மனப் பழக்கம், நட்பும் தையையும் கொடையும் பிறவிக்குணம். இங்கு எவை பழக்கத்தால் வரக்கூடும். பிறப்பிலேயே அமைவன யாவை எனக் கண்டது ஒரு சிறு மனோதத்துவ ஆராய்ச்சியேயாம். பாடப்பாட, பேசப்பேச நாவலத்திறன் மிகும்; கல்வியை நினைக்க நினைக்க வளரும். இப்போது மாணவர் கற்பதை நெட்டுருப்போடுகின்றனர். இதனால் கல்வி குறையும், மறையும். பசுப்போல அசை போடல், அல்லது நினைத்தல் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாம்.

இது சைவ நால்வர்க்குப் பிற்பட்ட காலம், நக்கீரர் வேட்கோவளை இறக்கப் பாடினராம். ஒளவையும் பலா

தழைக்கவும் பெண்ணையிற் வெண்ணைய் வரவும் பாடியுள் ளார். அற்புதக் காலம்சமய-ஒளவைக் காலம்:

முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதுதவிர்ந்து
தத்திய நெய்பால் தலைப்பெய்து, கொண்டோடிவா!

சங்கஒளவை அகத்தைப் பாடி அன்புடைய மனமொத்த், காதலர் வாழ்வைக் கவின்பெறச் செய்தார். சமய ஒளவை காலத்தில் மனமொவ்வாத, கணவனுக்கெதிரான காம வாழ்க்கை மலிந்து விட்டதுபோலும். அடிக்கடி அத்தகைய யோரை எதிர்ப்படுகிறார்; பாடுகிறார். இரங்குகிறார். இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்துகெடுக பிரமன் என வள்ளுவரும் பிரமனை வைகிறார். இங்கு ஒளவையும் மாமனை யானுக்கிந்த மானை (பெண்ணை) வகுத்திட்ட பிரமனை யான் காணப்பெறின்

‘அற்றதலை போக அருததலை நான்கினையும்
பற்றித் திருகிப் பறியேனே’

எனப் பதறுகிறார்.. பெண்ணினத்திற்கே பெருமை தேட வந்த தம்முன் பெண்கட்கு இழுக்குத் தேடுவோனைப் படைத்தானல்லவா பிரமன், அதற்காக!

இன்னோரிடத்தே ‘காணக் கண் கூசுதே, என்பெல்லாம் பற்றி எரிசுதே ஐயையோ அன்பில்லா ளிட்ட அமுது’ என அரற்றுகிறார். அன்பில்லாரிடம் அகப்பட்ட ஆண்களும் விருந்தினரும் அளப்பற்றார் உலகில் இவ்வாறு அரற்றுகிறார். அடுங்காலை உள்ளினும் உள்ளஞ்சும் என்பார் ஆத்திரத்தில்; இவர் என்பெல்லாம் எரிகிறதென்கிறார். இத்தகைய இல்லாட்களைப்பற்றி இவர் நூல்கள் எங்கும் பலவாகப் பேசப்படுகின்றன.

நாடு சீர்கெட்டுக்கிடந்த காலம், எனவே இத்தகைய குறைகளெல்லாம் சமூகத்தில் மலிந்தனவோ? கண்டொன்று சொல்லல் பற்றிய குறிப்பும் அடிக்கடி பேசப்படுகிறது.

இதனாற்றுகாலம். உள்ள வழக்கிருக்க ஊரார் பொது வீருக்கத்தள்ளி வழக்கதனைத்தான் பேசிக் கைக்கூலி வாங்குவோர் கணக்கிலாதிருந்துள்ளனர். அடிக்கடி இவர் நூல்களில் அவர்களை இடித்துரைக்கிறார்.

பெரியன அரியன நல்லன தீயன யாவையென இவர் எழுதினவே இவர்தம் அறிவிற்கும் ஆற்றலுக்கும் அடையாளமாவன. நாட்டிற்கு நல்ல நினைவாற்றலைத் தூண்டியுள்ளார் இப்பாடல்களால்.

‘ஈதலறம் தீ வினைவிட் டீட்டல் பொருள்
எஞ்ஞான்றும்
காத லிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு
பட்டதே இன்பம்’

எல்லோரும் இக்கருத்தை எளிதாக எண்ணாமல் எழுதிவிட முடியாது. யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை எனக் குறளில் கூறுமாறு போல எண்ணியோர் எண்ணங்களை யெல்லாம் எண்ணியபின் முடிவே இம்முன்று வரிகள். நாம் எவ்வளவு எண்ணினாலும் இம்முன்று கருத்துக்களையே முடிவாக ஏற்க வேண்டியிருக்கும்.

மனத்துக்கண் மாசிலனாதலே அறம் எனச் செயலில் அறமின்றி ஏமாற்றுவித்தை மலியத்தொடங்கியிருக்கலாம். செயல் கலவாதது அறமன்று எனத் தெளிவுபடுத்துகிறார். அறத்தின் பொருளை ஒரு சொல்லால் சொல்லவேண்டின் ஈதல் என்கிறார். ஈதல் பொருளைமட்டுமன்றி யாவற்றையும் தன்னகத்தடக்கும். தீய வழியில் வருவது ஒருவனைப் பொருளாகச் செய்யாதாகலின் ‘தீவினை விட்டீட்டல் பொருள்’ என்றார். பொருளுக்குக் கூற வேண்டிய சுருக்கமான ஒரு இலக்கணம் இதுவே, ‘இருவர் கருத்து ஒருமியாமல்’ என்னவீருந்தாலும் அங்கு இன்பமில்லையென்பது அனைவரும் உடன்படுவதே. ஈடில்லா அனுபவத்துடன் எழுதியது இப்பாடல். பரனை நினைந்து இம்முன்றும்

விட்டதே பேரின்ப வீடு என வள்ளுவர் விடுபற்றித் தனித்துப் பேசாததற்குக் காரணம் குறிக்கிறார். வீடு-இவ்-வுலகத்திலேயே என விளக்கமும் தருகிறார்.

'இனியது எது' என்கையிலும் ஏகாந்தமே என்னுமிடத்தும் இக்கருத்துத் தொடர்பிருக்கிறது; அனைத்தையும் மறந்து அடங்கியிருத்தலே ஏகாந்தம். நல்லாரைக் காண்பதுவும் அவரோடிணங்கி யிருப்பதுவும் நன்று எனவே அறிவுள்ளோரைக் கனவிலும் நனவிலும் காண்பதுதானே என இனியதை முடிக்கிறார்.

உயர்ந்தோர் உருவங்களைப் படமாக்கி வழிபடலும், அவ்வுருவத்தை என்றும் எண்ணத்திலிருத்தலும், அவர்கோட்பாடுகளை மனதில் ஆராய்தலும், நல்ல நூல்களை என்றும் படித்துக்கொண்டிருத்தலும் கனவிலும் நனவிலும் காண்பதேயாகும். உவப்பத் தலைக்கூடல் உடலை மட்டுமன்று, அவரது நினைவுருவையும் நூலையும் கூடலுமாம்.

கொடிதுள் கொடிது வறுமையென்றது மிகப் பொருத்தம். அதனினும் இளமையில் வறுமை என்றது இளமரத்தில் புல்லேறி பாய்ந்த மாதிரிதான். அதனாற்றான், இளமைக்குரிய நலன்களையெல்லாம் (படிப்பு, உடை, இடம், உணவு) அரசாங்கமே அமைத்துதவ வேண்டும் என்பது. எவற்றினும் கொடிது 'அன்பிலாப் பெண்டிர்' என்கிறார். உலகில் 'பெருங்கொடுமைகளும் அழிவுகளும் பெண்களின் அன்பில் இடைஞ்சல் ஏற்பட்டதால் என இதிகாசங்கள் யாவும் எடுத்துரைப்பன. குடும்பம் குலைந்தால் குவலயம் குலையும். உள்ளதென் இல்லவள் மாணுக்கடை என வள்ளுவர் உரைத்தது அக்குடும்ப அளவில் மட்டுமன்று, உலக முழுமைக்குமேயாம்.

94441

அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது, இது அடிக்கடி அனைவர்க்கும் ஒளவையை நினைவூட்டும் வரியாகும். எக்

குழந்தையும் பிறக்குமுன் தன் முயற்சியால் விருப்பத்தால் மனிதனாய்ப் பிறந்தது எனக் காண்கிறோமில்லை. எப்படியோ இப்பிறவி கிடைக்கிறது; இது அருமையே. இன்னும் மற்றப் பிறவிகளைவிட இம்மனிதப் பிறவி இனியது உயர்ந்ததே யென்பதில் யார்க்கும் ஐயமில்லை.

அதனிலும் 'ஞானமுங் கல்வியும் நயத்தலரிதாம் இப்பிறவியின் தனிச்சிறப்பு இவையே. ஒளவை வாழ்ந்து ஆயிரமாண்டாகியும் அவரை அனைவரும் நினைப்பானேன்; அவர் அனைவர்க்கும் பயன்படுவானேன்; அவர் ஞானமும் கல்வியும் நயந்தவராகலாற்றானே? இன்று உலகின் பெரு வலிமையாயுள்ள அணுவும் (விஞ்) ஞானிகளால் ஆனது தானே! இவை அரியவற்றுளெல்லாம் அரியவே.

கொன்றை ஆத்தி

ஆத்தி - சூடியும் கொன்றைவேந்தனும் அவரியற்றிய நூல்களென்னலாம். குறளைப்போல, இவைபோன்ற நூல்களும் இன்னும் நாட்டில் ஏற்படவில்லை; பரவலில்லை. இளஞ்சிறுரையெல்லாம் இப்பாடல்களால் தம் வயப்படுத்திவிட்டார் தமிழ் முதாட்டியார். பள்ள நிலையங்களிலெல்லாம் ஆத்தி சூடியோசையே.

அவர் நூல்கள் யாவும் திருக்குறளைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டவை என்பது எளிதில் புலனாகும்.. வாழ்க்கையின் எல்லாத்துறைகளிலும் நுழைந்து எழுதியுள்ளார். குழந்தையின் நீண்டநாள் தாய்ப்பாலுண்டவன் நல்ல சமை தாங்குவான் என்கிறார்; 'பீரம் பேணின் பாரந் தாங்கும்.' நகைச்சுவையும் உண்டு. படிக்கிற பிள்ளை நீண்டநாள் பால் சூடிக்கலாகாதென இதனாற்றான் கூறப்படுகிறதோ என்னவோ! ஒளவை குறித்த பழக்க வழக்கங்கள் இன்னும் நாட்டில் நிலவுகின்றன. சனிநீராடு, இடம்பட வீடெடேல். சனிக்கிழமை தோறுமாகட்டும், குளிர்நீரில் குளிக்கும் பழக்க மட்டும் இன்றும் நாட்டுப் பழக்கமாக நீடித்துள்ளது. கிராம்மெல்லாம் தீப்பிடித்தால் முற்றும் சாம்பலாகும்படி அத்தனை நெருக்கமாக வீடு கட்டப்பட்டுள்ளமை இக்கருத்தின் தொடர்ச்சியாற்றான்.

உடை, உணவு, உறக்கம் அனைத்துப்பற்றியும் அறிவுறுத்தினார்: நுண்மை நுகரேல், வைகறைத் துயிலெழு, அனந்தலாடேல், இலவம் பஞ்சிற்றுயில், தையும் மாசியும் வையகத்துறங்கு.

‘அறஞ்செய விரும்பு’—மனத்துக்கண் மாசிலதை அறம் என்பதனை ‘விரும்பு’ எனக் குறித்தார். இளைஞர்க்கா தலாலே முதலில் நினைத்தால் பின் பெரியவரானதும் செய்வார் என்பதாம். மனதில் விரும்பிவிட்டால் பிறகு என்றும் செய்தே தீர்வர், தவறமாட்டார் என்பதாம்.

உடையது விளம்பேல் ‘என்பது ஒரு வாழ்வுண்மை’. உள்ள கல்வியையோ, செல்வத்தையோ பிறரிடம் பெருமிதத்துடன் சொல்லித் திரியாதே. செல்வப் பொருளுக்கு இதுமிகப் பொருந்தும். சொத்தின் மதிப்பைச் சொல்லலாகாதாம். உலகத்தோ டொட்டவொழுகலே ஒப்புரவொழுகல், ஊருடன் கூடிவாழ், ‘தேசத்தோடொத்துவாழ், எல்லாம் அதுவே.

அஃகஞ் சுருக்கேல்; தானிய அளவைக் குறைக்காதே. ஊரில் உள்ளபடி விற்பாயாக. அடிக்கடி பஞ்சம் வந்து தானிய விலையைக் கட்டுப்படுத்துவோர் இன்மையால் இவ்வரை தேவையானதாம்.

தந்தை தாய்ப் பேண், தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலுமில்லை, தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை. அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்; வள்ளுவர் தாய்தந்தையர்கட்கும் மக்கட்கும் அறமுரைக்கிறார். இவரும் உரைக்கிறார். எனினும் தந்தைதாய்ப் பேணும் தனியறத்தைக் கண்டவர் ஒளவையே யென்னலாம்.

நால்வர்க்குப் பிற்பட்டடுத்த காலமாதலால் அவர் நெறிகளை இவரும் விளம்பரப்படுத்துகிறார். வையந்தோறும் தெய்வந்தொழு என ஊர்தோறும் சென்று ஆலய வழிபாட்டை வற்புறுத்துகிறார். அரனை மறவேல் எனப் பலபடியாகவும் உரைக்கிறார். தெய்வ மிகழேல் என்பது நாத்திகத்தை எதிர்ப்பதா, பிறமத வெறுப்பை எதிர்ப்பதா? ஆயவேண்டும். இவர் மாலுக்கும் அடிமையாதலால் இருபொருளையுமே ஏற்கலாம்.

'தொன்மை மறவேல்' எனப் புதுமையே விரும்பிகட்கு விளக்குகிறார். 'பொருள் தனைப் போற்றிவாழ்' எனப் போலித்துறவிகட்கு உரைக்கிறார். சங்க ஓளவை முனை முகத்து நில் என்பார். சமய ஓளவை காலத்தில் தெருச் சண்டை மலிவு. எனவே முனைமுகத்து நில்லேல், போர்த் தொழில் புரியேல், என்கிறார். காலத்துக்கேற்ப இவையும் அறவுரையே. இதனால் ஓளவைப் பெயர்க்கு இழுக்கில்லை.

மொழிவ தறமொழி என்பவர் வெட்டெனப் பேசேல் எனவும் விவரம் கூறுகிறார்; சுளிக்கச் சொல்லேல்.

கொன்றை வேந்தனில்,

அறமெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை என்பதை இல்லற மல்லது நல்லறமன்று என எடுத்துப் பேசுகிறார். உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு, ஐயம்புக்கும் செய்வன செய்; இவை ஊர்களில் இன்னும் பின்பற்றப்படுவன. சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமல், வீண் சடங்குகளில் கடன்பட்டும் இனாம் வாங்கியும் இன்னும் ஊர்களில் செலவிட்டுக் கெடுவோர் 'ஐயம்புக்கும்' என்ற மொழியை அப்படியே பின்பற்றுவோராவர்.

யான் கண்டனையர் என் இனையரும் என்ற பிசிராந்தைக் கருத்தை ஏவாமக்கள் மூவா மருந்து என்பது விளக்குகிறது. ஓதலின் நன்றே வேதியர்க்கொழுக்கம் என்பது பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும் என்பதனை அப்படியே எடுத்துரைக்கிறது. கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை—காலத்துக்கேற்ற விளக்கம்; 'சற்றேனும் ஏறுமாறாய்ப் பேசுவாளையாமாகில்' என மற்றவிடத்தும் மொழிவார். சிறை காக்கும் காப்பெவன் செய்யும் என்பதை மாற்றித்தான் 'காவல் தானே பாவையர்க் கழகு' என்கிறார். இன்றும் இவ்வகையில் ஓளவையைப் பெரும்பான்மையோர் பின்பற்றுகின்றனர். குறளை அப்படியே பின்பற்றி

வீடாமல் காலத்திற்கேற்ப அறமுரைக்கிறார் ஓளவை.
அதுவே உண்மை அறம். அறம் மாறிக்கொண்டே
இருப்பது!

ஆறுவது சினம் என்பதைச் 'சினத்தைப் பேணின்
தவத்திற்கழிவு' என விவரிக்கிறார். இப்போது தவம்
செய்வாரில்லை. சினத்தை அடக்கலாம் அதுவே தவம்
என்றார்.

“நாடெங்கும் வாழக் கேடொன்று மில்லை.” தான்
வாழ்ந்தால் போதும் என்போர் பலர். நாடு வாழ்ந்தாலன்றி
நாம் வாழலரிதென இடித்துக்காட்டுகிறார் இங்கு. நாட்டு
வாழ்வு நல்லதாகத் தான் முயலவும் தூண்டுகிறார். நோன்
பென்பது கொண்டு தின்னாமை எனக் கொல்லா அறத்தை
மேற்கொள்ளுகிறார். சைவராகிய இவர் இவ்வாறு சொன்ன
பிறகுதான் சைவம் என்பது கொல்லாமை என ஆயிற்றே?
ஆயவேண்டும். தெண்ணீர் அடுபுற்கையும் தான் தந்தது
உண்ணலி னூங்கினிய தில் என்பார் குறளில் .போனகமென்
பது தானுழந்துண்டல் என்கிறார் ஓளவை. முதலாளித்
துவத்தை இதனினும் எப்படித்தான் யார்தான் எதிர்க்க
முடியும்?

படிக்காமலே ஒழுக்கமும் அறிவுமுடையதாக இருக்க
வியலாதா, உலகில் இல்லையா என்ற எதிர்ப்பிற்கு, ஓதா
தார்க்கில்லை உணர்வொடும் ஒழுக்கம், என விடையளிக்
கிறார். இருக்கலாம், அது புறநடை. ஆனால் அதனையே
அறமாகக் கொண்டுவீட்டால் உலகில் படிப்பென்பதே
இல்லாதாய்விடலாம். பெரும்பான்மையறம் ஒதி உணர்
வொழுக்கமடைதல், என்றதே இனிது.

உரவோரென்கை இரவாதிருத்தல்—ஆவிற்கு நீர் இரத்
தலும் இங்கு இரவே. தன் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய எந்தக்
குடும்பச்-சிறு பொருளையும் இறாமாகவோ சில நேரத்திற்கு

மாற்றுகவோ கேட்காமல் வாழ்தலே வலிமை. நம் செயல்
யாவும் நம்மிடமுள்ள துணைக்கருவிகளாலேயே முடிய
வேண்டும்.

மெத்தெனப் படுத்தல் நித்திரைக் கழகு—இவ்வாறு
என்னவெல்லாம் இந்நாட்டிற்குரைக்க வேண்டுமென
எண்ணினாரோ அத்தனையும் கூறினார் ஓளவையார்.

—

உரை வழி

முதுரையும் நல்வழியும் ஒளவையின் கடைசி இரண்டு சிறந்த நூல்கள். முதுரையே வாக்குண்டாம். முதுரை பெரிதும் உலகியலைப் பேசுகிறதெனில் நல்வழி மனவியலை ஆய்கிறதெனலாம். ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தனின் விரிவுகள் இந்நூல்கள் எனலாம். இவற்றுள் ஒவ்வொரு பாடற்கும் உவமையொன் றிணைத்ததே புதுமை.

நூலளவே யாகுமாம் நுண்ணறிவு என்பதால் அறிவு இயல்பாக ஒருவர்க்கிருக்கலாம். ஆனால், அது நுட்பமாவது நூலால்தான் ஆகும் எனத் தெளிவிக்கிறார். 'நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட் டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை'. காவலன் காவானெனின் ஆபயன் குன்றும் என்கிறார் வள்ளுவர். இயற்கைக்கும் மனிதச் செயலுக்கும் ஏதோ ஒரு இணைப்பைக் கண்டனர் அன்று. உலகத்திற்கு நாம் ஓடி உதவக்கூட வேண்டாம், நல்லவராக இருந்தாலே போதும். அதுவும் நல்லது செய்யாவிடினும் அல்லது செய்தல் ஒம்பினால் போதும் என்பர் புலவர் புறநானூற்றில்; இருந்த படியே மழை பெய்விக்கலாம்.

குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்தல் அரிது

என்ற குறளுக்கு எத்தனையோ வேறுபட்ட பொரு ளுரைப்பர். பயனைத் தாராமல் வெகுளியைத் தடுப்பது அரிது என்பர் பரிமேலழகர். கணமும் நில்லாமல் உடனே மறைந்துவிடும் என்பர் மற்றும் பலர். பின்னவர் உரை ஒளவையிடம் கற்றதுபோலும்!

விற்பிடித்து, நீர்கிழிய எய்த வடுப்போல மாறுமே
சீரொழுகு சான்றோர் சினம்.

நீரில் ஏற்பட்ட வடு இமைப்பில் இல்லாததாய்விடல்
போலச் சான்றோர் சினமும் உடனே மாறிவிடுமாம். நாளும்
எதிர்ப்படும் உவமைகளே ஒளவையால் ஆளப்படுபவை
என்றோம்.

இடுகாடு, அங்கே இட்டுவந்து குளிக்கும் பக்கத்தே
ஒரு குளம். பிணத்தைக் காக்கை கொத்துகிறது. குளத்தில்
அன்னம் மிதக்கிறது. ஓரத்தில் ஒரு நீர்ப்பாம்பு கிடக்கிறது.
கரையிலுள்ள புதரில் நல்லபாம்பு மறைந்துள்ளது. அன்னம்
நல்லோரையும் காக்கை கெட்டவரையும் நினைவூட்டுகின்றன.
நஞ்சுடைமை தானறிந்து நாகம் கரந்துறையும் என்பது
பாடல்.

நல்வழி

‘சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை,’

இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்

‘எச்சமயத்தோர் சொல்லும் தீதொழிய நன்மை செயல்’ :
கடவுள் உண்டென ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். உருவ
வழிபாடு வேண்டும் என்பதல்ல இங்கு எச்சமயத்தின்
உயிர்க் கொள்கையாக ஒளவை கூறுவது. ஒளவையின்
விரிந்த உள்ளத்தை இங்கு உற்றுநோக்க வேண்டும். தக்க
இன்ன தகாத இன்ன என ஒக்க உணரும் உணர்வுடைய
மக்களையே மதங்கள் படைக்க வேண்டும் என்கிறார். எனவே
நல்லவராக மக்களை நிறுத்துவதே மதங்களின் தொழில்
என்பதாம்.

வாலறிவன் நற்றூள் தொழாஅ ரெனின் அவரைக்
கொல் எனக் ‘கற்றதனாலாய’ என்ற குறளுக்கு இன்று
‘பொருள் பரவி வருகிறது. இது ஒளவையின் சமய
‘நோக்குக்கு முரண்பட்டதாகும். எச்சமயத்தோர் சொல்
லும் என்பதால் எல்லாவற்றையும் அறிந்து ஆய்ந்திருக்கிறார்
ஒளவை. தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும் என்கை
யிலும் மறைப் பொருளுடன் ஒப்பிட்டு மதிப்பதற்குரிய
வேதங்களின் அறிவு அவர்க்கிருந்துள்ளது. ஆம்,
கல்லாதான் கற்ற கவியிலும் பேச்சிலும் அவர்க்கு மதிப்
பில்லை எனவே இவர் எழுதியது, கற்றதனற்றான், கற்ற
பின்னரேயாக வேண்டும். இன்றேல் அதனை வான்கோழி
யறிவென்பார்.

கல்வியடிப்படையில்லாமல் இன்று நாட்டில் எழுதலும் பேசலும் நிறைந்து வருகின்றன. இது தவறானதெனக் 'கான மயிலாட' என்ற பாடல் எடுத்துணர்த்துகின்றது. கவியும் நூலும் எழுதுவோர்க்கு இலக்கிய இலக்கண அறிவு நிரம்பவேண்டும்.

வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா
பொருந்துவன போமினென்றால் போகா.

உள்ளத்தை மிகவும் அமைதிப்படுத்துகிறார். எங்குப் பார்த்தாலும் இறந்தோரைச் சுற்றி ஒரே இரைச்சலும் அழகையும் மாரடிப்பும், கண்டு எள்ளி இரங்குகிறார்.

ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர்

எனக் கேட்கிறார். நமக்குமதுவழியே என நினைப்பூட்டி இட்டுண்டு இரும் என முடிவு கூறுகிறார். வாழ்க்கையை ஆழ்ந்து நினைத்திருக்கிறார்.

வயிற்றையும் பசியையும் மறந்தோ துறந்தோ வாழ்வோர் உலகில் இல்லை. ஆனால் அதுபற்றி நினைப்போர் குறைவு. பிச்சையெடுத்தலைவிட இழிவு ஒன்றும் இருக்கிறது. அது மானங்கெட்டுப் பிறரிடம் பிச்சை பல சொல்லி இடித்துண்கையாம்.

'இடும்பை கூர் என் வயிறே உன்னோடு வாழ்த லரிது'. பசி வந்திட என்னென்ன பறக்கின்றன என எண்ணியிருக்கிறார். அந்த எண்ணம் தெளிவும் முழுமையுமுடையது. மானம், குலம், கல்வி, வண்மை, அறிவு, தவம், முயற்சி, எல்லா மழியும். எனவே இவற்றையெல்லாம் நாட்டில் படைத்து விடுகிறேன் எனக் கிளம்புமுன் பசியை அழித்தாக வேண்டும் என்பதாம். எவ்வளவு பெரும் புரட்சி!

சேவித்தும் இரந்தும் திரைகடலோடியும் பாராண்டும் பாட்டிசைத்தும் பெருமிதங் கொள்வோரெல்லாம் பாழும்

வயிற்றின் கொடுமையை மாற்றவே இவற்றைச் செய்கிறார்: எனவே இவருள் ஏற்றத்தாழ்வு ஏன் இருக்க வேண்டும்? சோறுதேடும் வகைகளை, உலகச் செயல் வகைகளை ஊன்றி வகைப்படுத்தியுள்ளார்!

'வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேத முதலாம் அனைத்தாய நூலகத்து மில்லை.'

உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழம். நக்கீரர் உண்பது நாழி உடுப்பது இரண்டே என்றார். எண்ணுவதோ உண்பது கோடி. மாந்தர் குடிவாழ்க்கை 'சாந்துணையும் சஞ்சலமேதான்.' உணர்ந்துரைத்த பாடல் இது. வாழ்வை மிகச்சுருக்கிக் காட்டுகிறார்; நாழியும் நாலுமுழமும்.

'இழுக்குடைய பாட்டிற் கிசை நன்று ஒழுக்கம் உயர்குலத்தி னன்று.'

எனவே இழுக்குடைய பாட்டைவிட வெறும் இசையே போதும் என்பதாம். தீய கருத்துடைய, கேட்பதற்குப் புரியாத பாடல்களைப் பாடுவதைவிட வெறும் ராகங்களைப் பாடிச் செல்லலே சிறந்தது என்பதாம். தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியாத மூவர் மொழியை வேதமாகக் கொண்டவரல்லவா?

'முப்பதா மாண்டில் மூன்றற் றெருபொருளைத் தப்பாமற் றன்னுட் பெருஞாயின்.'

ஆசை, கோபம், அறியாமை ஆயவற்றை முப்பது வயதிற்குள் ஒருவன் ஒழித்து இறையருளை எய்த வேண்டுமாம். எனவே மனிதன் மனிதன் ஆக முப்பது ஆண்டுகள் போதும் என்கிறார். முப்பதுக்குமேலும் எவன் நல்லவனாகவில்லையோ அவன் மனிதனல்லன், வாழ்வை வீணாக்கிவிட்டான் என்கிறார்.

குறளுக்குக் குறள்

திருக்குறளுக்கு ஒளவையளித்த பாயிரமொன்றுள்ளது. அது குறளாகவே அமைந்தது. வள்ளுவரின் ஒரு குறளின் ஆற்றலுக்கு இணையாக அதனைச் சொல்லலாம்.

அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்.

இன்று அணுவை உடைப்பதுபற்றிப் பேசுகிறோம்; அவ் வணுவுக்குச் சோதனை செய்கையில்—எழுகடலையும் உள்ளாக்குகிறோம். ஒளவை அன்று எண்ணத்தின் அணுவைத் துளைத்திருக்கிறார். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அணுவையும் ஆராய்ந்திருக்கிறார் வள்ளுவர் என்பதே கருத்து. அது தமிழக வாழ்வின் அணு. அதனுடன் எழுகடல் சூழ்ந்த உலக வாழ்வையெல்லாம் இணைத்துப் பார்த்து இசைவு கண்டிருக்கிறார். 'யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை' 'நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை' என்றபோது உலக உள்ளத்தையெல்லாம் வள்ளுவர் அலசியிருத்தல் புலனாகின்றது.

இதுவே அணுவைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகட்டியது. குறுகத் தரிப்பதெது? முடிபாகக் கண்ட உண்மைகளை வெண்பாவாகப் பாடிப் பார்த்தார். தேவையில்லாமல், இரண்டடிக்குள்ளேயே கருத்து தெளிவுபட்டுவிடக் கண்டார். எனவே குறட்பாவில் இயற்றி முடித்தார். வெண்பா குறுகத்தரித்த குறள் இவ்வாறாயிற்றும்.

அனைவரும் வெண்பாவில் பாயிரமளித்திருக்க ஒளவை யட்டும் வெண்பாவைக் குறுகத் தறித்த குறளில் குறளுக்குச் சிறப்பளித்திருக்கிறார். இதுவே ஒரு இனிமையாம்.

நக்கீரர்

‘நெற்றிக்கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே’ என்ற மொழிகளையறியாதவர் சாதாரணத் தமிழ் மக்களிடையே யுங் கூட இல்லை யெனலாம். எனவே இத்தொடரைப் படைத்த நக்கீரர் இலக்கியமறிந்தோர்க்கு மட்டுமன்றிப் பொது மக்கட்கும் உரிய கவி என்றால் அதில் தவறில்லை யெனலாம்.

இது தமிழ் இனத்திற்கே யுரியதொரு சிறப்பியல் பென அனைவரும் மொழிவர். உண்மைக்கு மெய்ம்மை, வாய்மை, உண்மையென மூன்று சொற்கள் தமிழிலிருப்பதால் தமிழன் செயல், சொல், உள்ளம் மூன்றினும் உண்மையானவன் நேர்மையானவன் எனப் புலவர் சொல்லக் கேட்டுத் தம் பண்பைப் பற்றி இறும்புதெய்தாத தமிழனில்லை. எனவே உள்ளத்தில் குற்றம் என்று படுவதை வெளியிலும் அஞ்சாது விளம்பிவிடுதல்தானே உண்மை! அத்தகையதொரு மரபை நிலைநாட்டித் தன் தமிழ் மரபிற்கும் அதனையுரிய தாக்கினானே அவனைவிடத் தமிழன் எனத் தக்கவன் யாவன்?

‘தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு
தனியே அவற்கோர் குணமுண்டு.’

அதுவே நெற்றிக்கண்ணைக்கொண்டு இறுதிபயப்பினும் எஞ்சாது எதிரியின்முன் உறுதியைக் கூறிய, நக்கீரரின் உண்மையெனும் மனித வாழ்வுத்தூதாம்.

அரசியலிலும் சமூகத்திலும் ‘உயிர் பொருள் உடல்’ இவற்றிற்குறும் ஊற்றினையஞ்சி உள்ளத்தில் படுவதனை வெளியிட முடியாத இடையூறு நிறைந்த இவ்வுலகில்,

'நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனுக்கஞ்சோம்' நெற்றிக்கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே என்றானே இவன் தமிழினம் உலகின்முன் அழியா ஒளியாக அளித்த உயர் சான்றோன் அல்லவா? இவ்வொருவனைப் பெற்றதே போதும், தமிழினம் உலகின்முன் தலைதாக்கி நிற்பதற்கு! இகழ்வார்முன் ஏறுபோன்ற பீடுநடையை ஈபவர் இத்தகைய இலக்கிய மனிதரல்லவா?

நக்கீரர் கரிகாலன் காலம் அல்லது வள்ளல்கள் காலம் என யான் கருதும் கடைச்சங்க காலத்துப் புலவருள் ஒருவர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு ஆகிய சிறந்த சங்க நூல்களில் இவர் பாடியன தனிச்சிறப்பும் மனப்பதிவும் உடைய பாடல்கள் ஆகின்றன. அன்று கபிலர், பரணர், இடைக்காடர், ஔவை, நக்கீரர் ஆகியோர் புலமையால் நிறைந்தோராவர். அவருள் பெண்களும் ஔவையும் ஆண்களுள் நக்கீரரும் உணர்ச்சியாலும் ஒரு தன்மையராவர். உணர்ச்சி என்கையில் தமிழுணர்ச்சி, இனவுணர்ச்சி, மானவுணர்ச்சியைக் குறிக்கிறேன். எனவேதான் இவரிருவரும் பிற்காலத்தும் முருகாற்றுப்படை, ஆத்திசூடி ஆயவற்றால் தமிழர்தம் உள்ளத்துள் எல்லாம் உள்ளோராக ஆக முடிந்தது.

எத்தனையோ புலவர்கள் இருந்து, நூலியற்றி மறைந்துள்ளனர். அவர் நூல்கள் இன்னும் இருக்கின்றன; சிறந்தனவாகவும் கருதப்படுகின்றன. ஆனால் ஔவை நக்கீரர் என்ற பெயர்கள் தாமே அனைத்து மக்கள் உள்ளத்தும் உரையிலும் அடிக்கடி வருகின்றன! அவர்தம் உரைகள் தாமே அடிக்கடி மொழியப்படுகின்றன! தன்காலம், அதற்கடுத்த காலத்தில் மட்டுமன்றி எக்காலத்தும் சாதாரண மனிதரிடத்தும் மறக்கப்படாத புலவனே 'ஆயிரத்

தொன்றும் புலவன்' ஆகிறான். அதன்மேலும் வார்த்தை (சொல்லாற்றலை) யுடைய நக்கீரர் 'பதினாயிரத்தொன்றும்' புலவர் என்னலாம்.

பிற்காலத்தும் நக்கீரர் பெயர் முருகாற்றுப்படையால் நிலைபெற்றது. தமிழகத்தின் பிற்காலம் சமய வளர்ச்சியும் சைவ வளர்ச்சியும் மேலோங்கியது. மக்கள் உள்ளத்தும் உரையிலும் எப்போதும் முருகாற்றுப்படை பாராயணமாகிக் கொண்டிருந்தது. நமசிவாய மந்திரம் நாராயண மந்திரம்போன்று நனவிலும் கனவிலும் பயின்று மக்கள் வாழ்விற்கே யுரியதாய்விட்டது முருகாற்றுப்படை. கிராமங்களிலுள்ள சாதாரண சமயவொழுக்கமுடையோரும் இப்பாடலைப் பயிலத் தொடங்கினர்.

குடியரசு, பொதுவுடைமைக் கொள்கைகள் இன்று அனைவராலும் அறியப்பட்டவாயினும் அவற்றை உருவாக்கிப் பரப்பிய பெருமை ருசோ, ஆப்ரகாம்லிங்கன், காரல்மார்க்ஸ் போன்றோர்க்குரித்தாமாறுபோல, இன்றைய முருக வழிபாட்டிற்கும் இலக்கியங்கட்குமெல்லாம் முதல் வழிகாட்டி முருகாற்றுப்படையென்னலாம். படை வீடுகளைக் காட்டிக் குன்றுதோறும் குமரகோட்டங்களை யெழுப்பியது இந்நூலேயாகும்; கந்த புராணத்திற்கும் அருணகிரிப் புகழ்க்கும் கால்கொண்டது இப்பாடலே யெனலாம்.

முன்னெல்லாம் இறைவனைய சிவனைப் பாடியன தேவாரங்களே. முதன் முதல் முருகனைப் பாடிய தமிழ் இலக்கியம் திருமுருகாற்றுப்படையேயாகும். தமிழர்க்கே யுரிய கடவுள் முருகன். சங்க இலக்கியங்களிலெல்லாம் தெளிவாக மக்கள் வாழ்வில் அடிக்கடி பயின்றுவரும் ஆதாரமான கடவுள் முருகனே. மற்ற சிவன், திருமால், இந்திரன் முதலாம் தெய்வங்களை இலக்கியத்துள் காண்கிறோமன்றி அகப்பாடலுள் அதாவது மக்கள் வாழ்விற்குள் ஊடுருவி நிற்கக் காண்கிறோமில்லை.

பதினெண் புராணங்களுள்ளும் காளிதாசனது குமார சம்பவம் போன்ற இலக்கியத்துள்ளும் முருகன் குறிப்பு இருப்பினும் வடநாட்டு மக்கள் வாழ்வில் இன்றும் முருகன் இடம்பெறவில்லை. அங்குக் கந்தகோட்டமில்லை; தனி முருக வுருவ வழிபாடில்லை; திருப்புகழும் திருச்செந்தூரும் திருத் தணியுமில்லை. ஆனால் கிருஷ்ணனும் நாராயணனும் சிவனும் ராமனும் உண்டு. எனவே அவர்கட்குரியவகை முருகனைக் கூறுவதற்கில்லை. தமிழன் என்றோர் இனத்தையும் தனியே யவர்க்கோர் குணத்தையும் நிலைப்பித்த நக்கீரர் அவர்க்கேயுரிய கடவுள் முருகன் என்பதையும் அனைவர்க்கும் முதன் முதல் அறிவித்தவராவர்.

ஏன், மனிதர்க்குச் சார்பு மனிதனல்லன், ஆண்டவனே யென இடைக்காலத்தே வழிகாட்டித் திருப்பிவிட்டவர் நக்கீரர். அரசனி(மனிதனி)டத்தேதான் அதன்முன் புலவர் ஆற்றுப்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர். நக்கீரர்தாம் முதலில் ஆண்டவனிடம் ஆற்றுப்படையைத் தூண்டியவர். கடவுள் என்பது தமிழர்க்குத் தெரியாததன்றாயினும், கடவுள் என்பதைக் காட்டியவருள், இலக்கியத்துள்ளும் செயற்படுத்தியவர் நக்கீரராவர். தேவாரப் பிரபந்தங்களுள் கடவுட்குணங்கள் எவ்வாறியம்பப்பட்டனும் கடவுள் இலக்கியங்கட்கு முருகு, அழகு, இளமை, மணம் இவற்றைத் தந்தவர் இப்புலவர் பெருமானே யெனலாம்.

திருவிளையாடல் கதைகளைக் கொண்டு ஆய்கையில் நக்கீரர் தம்மொழி, இலக்கியப்பண்பு இவற்றைக் காக்கப் போராடியமை புலப்படும். முன்பே நக்கீரர் உணர்ச்சியுடையவர் எனப்பட்டது. உலகியலுக்கும் செயலுக்கும் சில பொழுது உணர்ச்சியும் ஆத்திரமும் வேகமும் வேண்டியுள்ளன. காந்தி நேரு இருவரின் அரசியலறிவும் பணியும் போற்றப்படுவனவாயினும் நேரு 'உணர்ச்சி வாதி' யெனலாம். அதனாலேயே காந்தியுடன் பலவிடங்களில் வேறுபட

நேர்ந்தது. கம்பியிலும் மின்சாரம் உள்ளதெனினும் விளக்கிலுள்ள நுண்கம்பியில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமாப்போல உணர்ச்சி செயலாற்றுவோரிடம் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகிறது. எதிர்த்த கீரரிடம் இலக்கணம் (வியாக்கரணம்) வற்புறுத்தித் திணிக்கப்படுகிறது. இதற்கேயுரிய படலந்தான் 'இலக்கணமுபதேசித்த திருவினையாடற்படலம்'; நாட்டிற்கும் மொழிக்கும் பிறரை எதிர்த்துப் போராடிப் பணி செய்யவேண்டிய நிலை பல சமயம் ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. அப்போது அதனை ஏற்காமல் கூசியோ நழுவியோ தவறி விடக்கூடாது; நாம் அழிந்து போவோம். தம்மதென்பதைக் காக்கும் இதனையே காந்தி 'தேசியம்' என்றார். நக்கீரர் இத்தொண்டருள் இணையற்றவர். தன்மொழி தீயது என்ற குயவன் ஒருவனை எதிர்த்து அழித்த கதை பின்னர் ஆயப்படும். நக்கீரரின் உணர்ச்சி சுபாஷ்போளின் அரசியல் உணர்ச்சிக்கே ஈடாகக் கூடும்.

இத்தனைக்கும் கீரர் வெறும் வறட்டுணர்ச்சிமட்டும் கொண்ட புலவர் அல்லர். உயிருள்ள உயர்ந்த இலக்கியங்கட்கும் பாடல்கட்கும் நினைக்கத்தக்க உணர்ச்சியூட்டியவராவர். விதைகளும் அடிமரத்தின் வைரமும் ஏதோ ஒரு கூறேயாகும். ஆனால் அவற்றால்தான் அம்மரத்தின் பெருமை புலப்படும். நக்கீரரின் பாடல்களிலும், படிப்போர் மனதில் பதிந்து நிலைக்கும் வரிகள் சொற்கள் பெரும்பான்மையான பாடல்களுள்ளும் உண்டு. அவர் பாடல் வரிகளை வெள்ளிக்கம்பிகள் என்றால் ஒவ்வொரு பாடலிலுமுள்ள நல்ல வரிகளை அவற்றிடையே யமைந்த தங்கக்கம்பி, மணிபதித்த தங்கக் கம்பியென்னலாம். 400 பாடல் இருப்பினும் புறநானூறு 'யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்,' 'உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்' என்ற வரிகளால் யாவருமறிய நிற்பது போல ஏதோ ஓரிரு வரிகளே, ஒரு புலவனையும் ஒரு இலக்கியத்தையும் நிலைப்பித்துவிடுகின்றன. 'செல்வத்துப் பயனே ஈதல்' என்ற ஒரு வரியே, நக்கீரரைச் சிறப்பித்தற்

கும் அவர் பாடல் புறநானூற்றைச் சிறப்பித்ததென்றற்கும் போதுமே.

சிலருக்குச் சிலவற்றைக் கொடுப்பவன் ஈகையுடையவன், எல்லார்க்கும் தன் எல்லாவற்றையும் அளிப்பவன் கொடையாளி. மேலும் தன்-உயிர் முதல் எதனையும் பிறர்க்கொதுக்கிவிடுபவனை 'ஒப்புரவாளன்' என ஒரு பிரிவாக்கி விடலாம். இலக்கியங்கண்ட சிலர்க்குதவும் பாடல் தரும் புலவருண்டு. அனைவர்க்குமுதவும் இலக்கியமருளும் புலவரும் பலரிருப்பர்: ஆனால் தன்-பாடும் பணியனைத்தாலும் அனைவர்க்குமுதவும் கம்பன் போன்ற நக்கீரர் (ஒப்புரவுப் புலவர்) மிகச் சிலரேயாவர். சமய-நக்கீரர் மதவொழுக்க முடையோர் மக்கள் அனைவருமாதலால், அவர்க்கெல்லாம் உதவும் அரும்பாடல்களை யளித்தவர். சங்க-நக்கீரர் அனைவரையும் உயர்த்தும் அரிய-உண்மைகளைக் கொண்ட பாடல்களை ஆக்கித் தந்தவர்.

நக்கீரரும் பிறரும்

கீரன் என்பதே இயற்பெயர். நல்ல என்ற அடைமொழிசேர நல்-கீரன் என்றாகும். நாட்டார் அவர்கள் 'நக்கீரர்' என்ற தமது நூலில் நக்கீரர் எனப்பிரித்து ந, என்பது சிறப்புப் பொருளுணர்த்துவதோர் இடைச்சொல் என்கிறார். அதனினும் நல் எனப் பிரிப்பதே நன்றெனத் தெரிகிறது. சங்க நூல்களில் இச்சொல் இணைந்த பெயர்கள் பலவற்றைக் காணலாம்—நல்லந்துவனார், நன்னாகனார். நம் என்ற சிறப்பையிணைத்துப் பிற்காலத்தே நம்மாழ்வார் நம்பிள்ளை என்றாற்போல கீரர் பெயரும் 'நல்' இணைந்தாயிற்றெனலாம். சங்கப் புலவரை 'நல்ல' என்ற சொல் மிகவும் கவர்ந்து சிறந்திருக்கிறது — 'எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே' என்ற ஓளவை மொழியிற் காண்கிறோம்.

நன்மை என்பதற்கு வள்ளுவர் நல்ல பொருள் தருகிறார். 'தீதொர் இ நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு' என்பது குறள். இதனால் அறிவின் பயன் நன்மை, அறிவே நன்மையெனக் காட்டுகிறார். அறிவு வழிப்பட்ட நன்மைக்காக எவன் எழுதுகிறானோ உழைக்கிறானோ அவனே 'நல்லவன்' என அன்று அறிஞர் கருதினர்போலும். அந்நினைவாக 'நல்' என்ற அடைமொழியைப் பெயர்க்குமுன் ஏற்படுத்தும் மரபுண்டாக்கினராகலாம்.

இலக்கியத்தில் அறிவையும் நன்மையையும் கண்டவர் நக்கீரர். பாடல்களும் நல்லவை; அங்கமைந்த பொருள் களும் நல்லவை. மேலும் நன்மை என்று கண்டதற்காகப் போராடி நிலைநாட்டும் செயலும் அவர்க்கிருந்தமையால் அவ்வடைமொழி அவர்க்கு நிரம்பப் பொருந்தும்.

சங்கச் சான்றோருள் சிறந்தோரைமுன்பும் குறித்தோம். சங்கக் கபிலர், பரணர், இடைக்காடர், ஓளவை, நக்கீரர் ஆகியோர் சிறப்புற்றதனாற்றான் அவர் பெயர் பரம்பரை யாகப் போற்றிப் பாராட்டப்பெற்று வந்தமையாற்றான், பின்னர் சமய காலத்தே அதாவது பதினேராந்திருமுறைக் காலத்தே இப்பெயர்கள் மீண்டும் வைத்து வழங்கப்பட்ட டுள்ளன: கபிலதேவநாயனார், பரணதேவநாயனார், கல்லா டனார், நக்கீரதேவநாயனார். இவ்விடத்தே நக்கீரர் என்ற பெயருடையோர் இருவர் என்பதனை நினைவுகொள்ள வேண்டும். சங்க-நக்கீரர் ஒருவர்; பதினேராந்திருமுறையிற் பாடிய சமய-நக்கீரர் மற்றவர். இருவரும் ஒருவரல்லர்.

முதல்வர் கபிலர், ஓளவை, பாரி காலத்திற்கண்மை யாகத் தலையாலங்கானத்து வென்றவன்: இலவந்திகைத் துஞ்சிய மாறன் பாண்டியன் காலத்தவர். நாட்டாரவர்கள் தமது நக்கீரரில் கீரர் ஒருவரே என விவாதித்துக் கடைசி யில் சாக்கியர் முதலோர் குறிப்பினிடம் வருகையில் தயங்கு கிறார்: [அவ்வாறாயின் இவையிற்றை (11ஆம் திருமுறை) ஆக்கியோர் நக்கீரர் என்னும் பெயருடைய வேறு புலவ ரெனக்கொள்ளல்வேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளின் கதைப் பொருத்தம் பலவுஞ்சிதைந்து சுவை குன்றுமாகலின் சங்கப் புலவராகிய நக்கீரனாரே இவற்றை ஆக்கியோரென யாம் கொள்ளுதும்]. மற்றவர் காரைக்காலம்மை, சாக்கியர், சண் டேசுவரர் ஆகியோர் வரலாற்றைப் பதினேராந்திருமுறை யிற் குறிப்பதால் நாயன்மார் காலத்திற்கு அண்மையவர். எப்படியும் இரண்டு காலமும் ஒன்றாகாதெனத் தெளிய லாம். மற்றும் இவர்கள் நாயன்மார்க்கு அண்மையவராத லாற்றான் நாயனார், அடிகள் (இளம்பெருமானடிகள்), என்ற அடைமொழிகளையுடைய பதினேராந்திருமுறைக்குரியோ ராயினர்.

ஓளவையும் கீரரும் காலத்தால் சங்கத்தும் சமய காலத்தும் அண்மையோராவர். இருவரும் இரண்டு

காலத்தும் சைவப்பற்றுடையோராகக் காண்கின்றனர். 'ஏற்றுவலனுயரிய எரிமருள் அவிர்சடை, மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோனும்' எனக் கீரரும், 'பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி நீல மணிமிடற் றொருவன் போல' என ஒளவையும் புறநானூற்றிற் பாடினர். இக்குறிப்பே பிற்காலத்தில் நக்கீரர் சிறந்த சைவரானதற்குத் தூண்டுதலாகும். அகநானூற்றில்—78—இவர் பாரியைக் குறித்தல் கொண்டு ஒளவைக் காலத்தே வாழ்ந்தவராகவும் கருத இடமுண்டு.

இதே பாடலில் 'வாய்மொழிக்கபிலன்' எனக் கபிலரை இவர் பாராட்டலால் இருவரும் அண்மைக் காலத்தவரெனவும் கபிலரிடம் மிகவும் மதிப்புடையவரெனவும் அறிகிறோம். சமய காலத்தும் இவ்வாறே வேட்கோவனைப் பற்றிய பாடலில் 'கபில பரணரும் வாழி' என நக்கீரர் பாராட்டுகிறார். சங்க காலத்தே கீரர்க்கிருந்த பெருமையைச் சமய கால நிலைகொண்டே யறிகிறோம். நக்கீரரைக் காக்க வேண்டிக் கபிலரும் பரணரும் இறைவனிடம் முறையிடுகின்றனர் (திருவினையாடல்). 'பொய்யற்ற கீரன்' எனப் போற்றுகிறார் கச்சியப்பசிவாசாரியார். 'புனைதரும் இலக்கியப்' புலவர் சிங்கம்' என்றார் சிவப்பிரகாசர். நக்கீரரில்லாத தமிழ்ச் சங்கம் வேந்தனில்லாத நாடுபோன்றிருந்தது என்கிறது திருவினையாடல்—'ஏன்ற வேந்தனில்லாக் குடியீட்டமும், ஆன்ற ஞான மில்லாதவர் கல்வியு மானதே சான்ற கீரனிலா தவைகூடிய சங்கமே' (கீ. க. ப-3). இதனால் சங்ககாலத்தும் நக்கீரர் நன்கு போற்றப்பட்டிருக்க வேண்டுமெனப் புலப்படுகின்றது. இடைக்காடரும் கீரர்க் கண்மையாகச் சங்ககாலத்தே வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

புலமையை ஒரு துறையிற் சிறப்பித்துக்கொள்ளல் சங்கப் புலவரிடம் இருந்துள்ளது. சில புலவர் குறித்த ஒரு திணையையே எங்கும் பாடியுள்ளனர். இதனால் அவர் பாடலும் அத்திணையும் சீர்பெற்றொன வெனலாம். பாலையைப்

பாடுதலில் சிறந்தார் ஒருவர்; அவர் பெருங்கடுங்கோ ; மாமூலனாரும் பாலையைச் சிறப்பித்தார். அம்மூவன் நெய்தலையும் மருதத்தைப் பரணரும் இளநாகனாரும் மேம்படுத்தினர். குறிஞ்சிக்குக் கபிலர், கூறவே வேண்டாம். ஒக்கூர் மாசாத்தி முல்லையைப்பாட முனைந்துள்ளார். இங்கு நக்கீரர் பெரிதும் நெய்தலையும் பாலையையும் சிறக்கப் பாடியுள்ளார் ; இத்துறையைப் பாடிய மற்ற சிறந்த புலவருடன் இணைந்தும் ஏற்றமுற்றும் நிற்கிறார் என்னவேண்டும் ; தாழவில்லை.

மாமூலர் பரணர் முதலியோர், வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் இடைவரப் பாடியோராவர். இவர் பாடலால் அக்கால வரலாறு எவ்வளவோ அழகாகவும் அருமையுடனும் அகப்படக் காண்கிறோம். இவர்கள் பாடல் இலக்கியமட்டுமன்று, வரலாற்றெனவும் வாழ்த்தலாம். நக்கீரர் பாடலுள்ளும் வரலாறுகள் நிறையத் தெளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிறந்த புலவரெனில் அவர் தம் பாடல்கள் ஏதோ ஒவ்வொரு வகையில் பயன்பட்டுப் போகின்றன; அதுவே அவர் தம் சீர்மைக்கடையாளம்.

திருமுறையில் கல்லாடரும் பாடினார் 'கண்ணப்பர் மறம்'. ஆனால் நக்கீரர் 'மறத்துடன்' இணைத்துப்பார்க்கவேண்டும், என்றும் பிற புலவர்க்கு இவர் கவித்திறன் ஏற்றமுற்றே யிருத்தலை !

பேரும் ஊரும்

நக்கீரரின் ஊர் மதுரை. மதுரை கணக்காயனார் மகன் நக்கீரன் என்பதே இலக்கிய வழக்கு. புதுக்கோட்டைக்கும் திருச்சிக்குமிடையில் கீரனார் என்ற ஊர் இன்று உள்ளது; இதனுடன் கீரர்க்குத் தொடர்பேதோ அறியோம். பிடலூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனைப் புலவர் புறத்தில் பாடியுள்ளார். பிடலூர் திருச்சிக்குக் கிழக்கேயிருந்த ஊரெனக் குறிப்புள்ளது. கீரன் என்ற பெயரும் அப்பெயருடைய ஊர்களும் தமிழ்நாட்டில் மிகுதி.

கீரரின் வாழ்க்கைக்கும் உணர்ச்சிக்கும் அவர் ஊரும் தந்தையும் குடும்பமும் பெருங்காரணமாகலாமென நம்பற்கு உண்டு. செந்தமிழ் வளர்ந்ததும் சங்கங்கண்டு தமிழ் வளர்ந்ததும் பாண்டிநாடும் மதுரையும் என்ற வழக்குள்ளது. 'கூடலின் ஆய்ந்த ஒண் தீந்தமிழ்' என்பது திருக்கோவை.

சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனும்
சௌந்தர பாண்டியன் எனுந்தமிழ் நாடனும்
சங்கப்புலவரும் தழைத்தினி திருந்த
மங்கலப்பாண்டி வளநாடு

என்பது பிற்காலப்பாடல். திருவிளையாடல் நக்கீரர் காலப் பாண்டியன் சௌந்தரபாண்டியனே. பத்துப்பாட்டு மதுரையைச் செந்தமிழ் மதுரை என்கிறது. எனவே இத்தகைய இடமும் பழம்பெருமையும் நக்கீரரது தமிழ் உணர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாயிருக்க வேண்டும். எனவேதான் தமிழுக்காக இவர் இவ்வளவு போராடியிருக்கிறார். மேலும் இவர் பரம்பரையும் தமிழ்ப் பரம்பரையாகிறது. இவர் தந்தை கணக்காயர் (ஆசிரியர்). கீரன்கொற்றன் என்பவர் நக்கீரரின் மகன். பலவிடத்தே மெய்யாகாவிடினும் 'தந்தை

யறிவு மகன் அறிவு' என்பது கீரிடம் மெய்யாயிற்று. புறம், அகம், (குறுந்தொகை) ஆகிய சங்க நூல்களில் நிலைக்கும் பாடல்கள் பல கணக்காயர் இயற்றியவை. எனவே மகனும் தந்தை போன்ற புலவரானார். பாண்டி நாட்டில், மதுரையிலேயே பிறந்து வளர்ந்து, அதுவும் கணக்காயர் மகனாயிருந்து கொண்டு தமிழுக்கும் பண்பிற்கும் இழுக்குவரப்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதா? நம்மைவிட இவற்றிற்காகப் போராடப் பொறுப்பும் உரிமையுமுடையவர் வேறு யார் என எண்ணியிருக்க வேண்டும் நக்கீரர்! எனவேதான் வீறும் உணர்ச்சியும் மிக்ஞுடைய புலவராக அவர் விளங்கியிருக்கிறார்.

இவர் குலம் சங்கறுக்கும் தொழிலர் குலமாம். கீர் கீர் என அறுத்தலால் 'கீரன்' ஆயிற்றென்கின்றனர். கீர் கீர் எனவறுக்கும் கீரனே என்பதே ஒரு பாடல் அடி. கிராம நுண்தொழிலர் (Village craftsmen) குலம் இதுவெனவும் கண்ணப்பரை இவர் பாடிய கண்ணப்பர் மறத்தில் மிகவும் விளம்பரப்படுத்தலால் அந்தணரல்லாப் பிற குலமே இதுவெனவும் அறிவோம். வேளாப் பார்ப்பான் வாளரம் துமித்த என்பதால் இது அந்தணகுலமென்பர். பார்ப்பார் வேள்வி செய்யாத போது மட்டும் செய்தற்கென ஒரு தொழில் இருக்குமோ? வேட்கும்போது அத்தொழிலைச் செய்வது யார்? எனவே அதற்கு இயல்பாயுரியோர் ஒருவர் வேண்டும்? அதுவே கீரர் குலம். எனவே அது அந்தணரின் வேறுனதேயாம். புறம் 330-ல் கணக்காயர் பாடிய 'வேந்துடைத்தாளை' யெனத் தொடங்கும் பாடல் உளது. அஃதொன்றே அங்குக் கணக்காயர் பாடல்; ஒப்பற்ற பாடற்றான். அரசனைப் 'பெருங்கடற் காழியனை யன்' என அவன் போர்த்திறனைக் குறிக்கிறார். மேலும்

'பாடிச் சென்றோர்க் கன்றியும்
புரவிற் காற்றூச் சீறார்
தொன்மை சுட்டிய வண்(ன்)மை யோனே'

எனச் செல்கிறது பாடல், அவன் பழமை மரபு மாறாத வன்மையும் உடையவன் என்பது பாடல். தந்தையின் இப் பாடலைப் படித்த தனயன் தானொருவனாகித் தமிழுக்கு ஆழியனையனாய் நின்று 'தொன்மையாக வரும் வன்மையை' உணர்ந்து போராடினான் எனில் அதில் தவறில்லை. இவர் வாழ்க்கைக்குறிப்பை நற்றிணை முன்னுரையில் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயரும் புறநானூற்றுக் குறிப்பில் டாக்டர் சாமி நாதய்யரும் எழுதியுள்ளனர். சங்க நக்கீரர் சிறப்பு சமய நக்கீரர் உள்ளத்தே ஊன்றியிருக்கவேண்டும். அதுவே உணர்ச்சியாகி உயர்ந்த தியாக வாழ்வாய்த் திகழ்ந்தது.

திருப்பரங்குன்றத்தில் கீரர்க்கு விழா உண்டு. முருகன் பக்கத்தே கீரர் அமர்ந்திருக்கிறார். மூவருடன் நால்வரென மணிவாசகர்க்குப் பெரிய புராணத்தே இடங்கிடைக்கா விடினும் பிற்காலத்தே நடராசரின் பக்கத்தே வீற்றிருக்கும் பெருமை அவர்க்கே கிடைத்தது. அதுபோல் முருகன் பக்கத்தே நிலைக்கும் பேறு மற்ற புலவர்க்கேற்பட்டதா? ஈங்கோய் மலையில் நக்கீரர் சிலையமைக்கப்பட்டு அதற்கு நிவந்தம் அளிக்கப்பட்டதெனக் கல்வெட்டு கூறுகிறது. காளத்தியில் இறைவனுக்கே (இலிங்கத்திற்கு) நக்கீரநாதர் நக்கீரலிங்கம் எனப் பெயர்.

முருகாற்றுப்படையும் கைலைபாதி காளத்திபாதியும் பாடியதனாலன்றோ இத்தனை பெருமைகளும் இப்புலவர் பெருமானுக்கு! இதனால்மட்டும் இயன்றுவிடாது. இவர் வாழ்வே தமிழுக்கெனத் 'தியாக' மாய்விட்டது.

சங்கப் பெயர்களுள் நாலைந்துதாமே பிற்காலத்தே தொடர்ந்து அவற்றுள்ளும். 'நக்கீரப் பெயர்தான்' இத்தனை நிலையும் உயர்வும் நாட்டியுள்ளது!

தமிழ் தீதா!

இது சமய நக்கீரருடைய வரலாறு. 'கொண்டான்' என்னும் குயவன் பட்டி மண்டபமேறி ஆரியமே நன்று தமிழ் தீது என உரைத்தான். நக்கீரர் உணர்ச்சி வெளிப்படும் இடத்துள் இது முதன்மையானது. 'ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்' என இரண்டையும் வெறுப்பின்று நோக்கிய காலம் இது. வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கிணையாத் தொடர்புடைய தென் மொழியைக் குடமுனிக்குக் கொல்லேற்றுப் பாகர் கொடுத்தார் எனப் பாராட்டிய மொழிப்பொறை நிரம்பிய காலம். ஆரியம் சிறந்தது தமிழ் குறைந்தது எனக் கூறி யிருந்தால் ஒருவகையிற் பொருந்தலாம். தமிழ் தீது எனில் நஞ்சு போன்றது. நம்மையழித்துவிடும் என விளம்புவது போன்றிருக்கிறது. இது துணிவுடன் கூறப்படுவது தமிழகத்தில்; செந்தமிழ் மதுரையில்; சங்கத்தார் முன்னிலையில்!

இது மொழியும் பண்பும் அழியத்தொடங்கும் நேரம், வீட்டுக்கொடுத்தால் இக்கருத்தே பரவி விரைவில் கேடு, நாடுமுழுதும் பரவும். பிறர் தம் பண்பு மொழியை நம்முன்பு பாராட்டிக்கொள்ளாதல் தவறில்லை. நம்மதைவிட அவரது சிறந்ததெனில் கண்ணோட்டத்திற்காகப் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் நம்மது தீது எனக்கூறி நமக்கு அழிவுண்டாக, விரும்பியோ விரும்பாமலோ முனைந்தால் அங்கு விடலாகாது; அதுவே கீரனார் குறிக்கோள்.

ஆரியமே தமிழ் சிறப்புடையதென்கிறது. நீயே மறுக்கிறாய் என வாதாடினார் கீரர், வேட்கோவன் கேட்கவில்லை. புதிதாக ஆரியமறிந்த தமிழன்போலும்! அவ்வாரியத்தின்

பேராலேயே உன்னை அழிக்கிறேன்; அழியாவிடில் தமிழ் தீதேயென ஏற்கிறேன் எனப் பாடினார்.

முரணில் பொதியில் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி—அரணிலா
ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கொண்டான்
ஆனந்தஞ் சேர்கசுவா கா.

‘கொண்டான்’ குயவன் வீழ்ந்திறந்தான்; அவனைப் பொறுத்து அருளும்படி ஏனையோர் இறைஞ்சினார். தமிழ்ப் பண்பு தீமையை மறந்து அவனை எழுப்பியது.

ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டாணை—சீரிய
அந்தண் பொதியில் அகத்தியனா ராணையால்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவாகா.

அவன் உயிர்த்தெழுந்தான். இங்குப் பரணகபிலர் பிராமணராதலால் அவர்கள் ஆரியம் நன்றெனவில்லை. அவர்கள் பிராமணரென்பதற்காக அவர்களைக் கீரர் வெறுக்கவுமில்லை; ஆரியத்திடம் கீரர்க்கு இங்கு வெறுப்பு மில்லை. ஆனால் தம்மைத் தாழ்த்தும்போது யாரும் விட மாட்டார். மொழி நூலறிவில் எம்மொழியும் குறைந்தது இழிந்தது என்பதில்லை; ஆனால் ஒன்று நன்றெனக்கூறி மற்றதை யழிப்பதென்பது மொழி நூலுக்கு முற்றும் முரண்பட்டதாகும். காட்டுவாசிகளின் மொழி, எழுத்தில்லாத இலக்கியமில்லாத மொழி, எம்மொழியும் மொழியறிவியலுக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. இப்படியிருக்க, தமிழ் போன்ற தன்னேரில்லா மொழியைத் தாழ்த்தலாமா, அதுவே இங்குப் பகைமைக்குக் காரணம்!

இந்நிகழ்ச்சி கி. பி. 5—6 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் பெனலாம். வடநாட்டு இந்துக்கள் தெற்கே புகுந்து நிலைக்க முயன்றனராகலாம். எனவே தங்கள் மொழி பண்பு கலை அனைத்தையும் தமிழரிடம் பரப்பி ஒன்றாகிவிட முயன்றனர்.

திருவிளையாடல் இந்தச் சமூக இயல் வரலாற்றைக் குறிக்கும் அரிய வரலாற்றுக் கருவூலமாகிறது. இவ்வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் தமதே சிறந்தது எனக்கூறுதலும் அயலார் மேற் செல்வாக்கை அதிகமாக்க அடிக்கடி முனைதலும் மனித வியல்பே. இது எச்சமூக வரலாற்றிலும் இருப்பதுதான்; ஆனால் இதற்கென நாம் வீட்டுக்கொடுத்துவிட வேண்டுமென்பதில்லை. வீட்டுக்கொடாத தமிழர் தனியியல்புடன் தலைதாக்கி நிற்கின்றனர். இதற்கு அன்று பணிபுரிந்த பெரியோர் நக்கீரர்.

இவ்வாறு தமிழ்ப்பெருமை குறையவும் அழியவும் வாய்த்த சமயங்கள் வரலாற்றில் சில பல ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கபிலர் தமிழ் என்றால் என்ன, என்று கேட்ட ஆரியவரசன் பிரகதத்தனுக்குக் 'குறிஞ்சிப் பாட்டு'ப் பாடி தமிழறிவுறுத்தினார் என்பது மட்டுமன்று. தமிழை அன்று நிலைநாட்டினார் என்னவேண்டும். இன்றேல் தமிழில் என்ன இருக்கிறது, எல்லாம் தமிழில் அகப்பாடல்களே, இதுவா, இலக்கியம், ஒரு மொழிச்சிறப்பு, என இன்றும் பலர் கூறும் ஏளனப்பேச்சு, அன்று அவ்வாரிய அரசன்வழியே பரவித் தமிழுக்குத் தாழ்வு நேரிட்டிருக்கலாம்.

சமணர்க்கு முன்னே சம்பந்தர் நெருப்பிலிருந்தும் ஆற்றி விருந்தும் தேவாரத்தை மட்டுமா காப்பாற்றினார். தமிழைக் காப்பாற்றினார் என்பதே உண்மை. இருந்தும் தமிழ் இசை, நாடக நூல்கள் எங்கோ போயின. அன்று வீட்டிருந்தால் இன்று பெரிய புராணமோ, திருவிளையாடலோ, திருவாசகம், திருமுறை போன்ற நூல்களோ, இன்னும் சைவ சம்பந்தமான எண்ணற்ற தமிழ்ப் பிரபந்த நூல்களோ இருக்குமா?

இந்நூல்களெல்லாம் வெறுஞ் சைவமா? இல்லை, தமிழ்! இந்நூல்களின் காலத் தமிழ்ப் பண்பை வேறெங்குதான் காணமுடியும்? 'ஐந்தெழுத்தால் ஒரு பாடையுமுண்டென்று

அறையவும் நாணுவர் அறிவுடையோரே'—இது சென்ற தோர் நூற்றாண்டில் மொழி நூலறியாத ஒரு தமிழனின் சொற்கள். மற்ற மொழிகளைவிடத் தமிழில் ஐந்தே எழுத்து கள்தாம் தனக்கெனச் சிறப்பெழுத்தாக உள்ளவாம். இஃதோர் அறியாமை! உலகில் எம்மொழியிலும் தனிச் சிறப் பெழுத்துக்கள் சிலவேதாம், நான்கைந்திற்குள்ளே தான் இருக்கும். இதனால் மொழி தாழ்ந்துவிடாது.

பாரதி காலத்தில்! 'பஞ்சபூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் யாவும் தமிழினில் இல்லை; அதைச் சொல்லும் திறமை தமிழ் மொழிக்கில்லை'-இதைச் சொன்னவன் பேதையென எப்படியோ பாரதியே இயம்பிவிடுகிறார். இவ்வாறு இழிவுபடுத்தும் மனமும் முனைப்பும் அடிக்கடி ஒருமொழி, பண்பிற்கெதிராக ஏற்பட்டுக்கொண்டுதானிருக்கின்றன. ஆனால் அதனை எதிர்த்து நிற்கும் திறனும் அம் மொழிக்கும் பண்பிற்கும் வேண்டும். 'வலியது வாழும்' என்ற டார்வின் கோட்பாட்டிற்கு இன்றும் என்றும் மதிப்பிருக்குந்தான் போலுள்ளது. அவ்வலிமை அன்று நக்கீரன் உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

இயற்கை மணமா, பொது அறிவா?

‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ!
பயிலிது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முள்வோ நீயறியும் பூவே.’

இப்பாடலே நக்கீரரை நாடறியச் செய்தது. இது குறுந் தொகையில் 2ஆம் பாடல், இறையனார் என்ற புலவர் பாடியதாகக் குறிப்புள்ளது. இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவன் தலைவியின் நலம் பாராட்டியதாகவே அடிக் குறிப்புரைக்கிறது. இதற்குமேல் இப்பாடல் பற்றி வளர்ந்ததெல்லாம் கதை; புராணம்; திருவிளையாடல்.

இறையனார் என்பவரை ஒரு புலவராகக் கொண்டு விடலே உண்மைக்குகந்ததாம். இறையனுக்கும் இப்பாடலுக்கும் என்றும் சம்பந்தப்படுத்த வேண்டாம். நக்கீரரைச் சிவபெருமானுக்கெதிரியாகவும் ஆக்க வேண்டாம். இங்கு நடந்த போராட்டம் தனிப்பட்ட இரண்டு புலவர்க்கிடையே நிகழ்ந்ததாகும்; இது தலைமைக்காகவும் செல்வாக்கிற்காகவும் கிளைத்தது; நக்கீரர் தம் தலைமையை விட்டுக் கொடுக்காததுடன் பிறர் தலையை எதிர்த்தார்; அவ்வளவே. முன்பே யுரைத்தோம் நக்கீரர் தலைமை, சங்கத்தாரிடைக்குடிகட்கு வேந்தனது போன்றதென.

இப்புலவன் தமிழறிந்த ஆரியனாகலாம். தமிழ்நாட்டில் வந்து தங்கித் தமிழ் பயின்று ஏதோ பாடலியற்றவும் பழகிக் கொண்டானாகலாம். அதற்குள் தறுக்கு மிஞ்சித் தலைமைக்குப் போட்டியிட நினைத்தான்; அரசனைத் தன் பக்கலாக்கி, ஆண்டவன் பெயரையும் அங்கு இழுத்துவிட்டான்.

இப்பாடலில் தலைவன் வண்டினைப் பார்த்து, 'அது நுகர்ந்த பூக்களுள் தலைவி கூந்தலைவிட மணமுள்ளதும் உண்டோ' எனக்கேட்டுத் தலைவி கூந்தல் நலத்தைப் பாராட்டுகிறான்.

இந்நிகழ்ச்சி 5, 6ஆம் நூற்றாண்டைய நிகழ்ச்சி. பாடலோ சங்க காலத்தது. இதனை எடுத்துத் தானியற்றிய தாகக்கொண்டு தருமி என்ற அந்தண இளைஞனிடம் கொடுத்து அரசனிடம் காட்டிப் பொருள்பெற்று மண முடித்துக்கொள்ளுமாறு யாரோ தூண்டினார். அது ஆண்டவனை வேண்டி அவ்விளைஞனை பெற்றுக்கொண்ட தென்கிறது கதை.

சங்கத்தாரிடம் சென்று பாடலைக் காட்ட மற்றவெல்லோரும் அதனைப் பாராட்டி அரசனிடம் தந்தனர். தென்னவன் குலதெய்வம் தந்தது, புலவரால் போற்றப் பெற்ற தாகலின் ஆயிரம் பொன் பரிசளித்தான் பாண்டியன். பொருளைப் பெறப்போகிறாள் பையன்; உண்ணவெடுத்த சமயத்தில் சோற்றுடன் கையைப் பிடித்துக்கொண்ட மாதிரி கீரர் அவனைத் தடுத்து அப்பாடலில் குற்றம் உள்ளதென்றார். உள்ளம் வாடினான் இளைஞன். ஓடினான் இறைவனிடம். 'சிவனே நின் கவிக்குக் குற்றம் சொல்வோன் சிலவாழ்நாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவுடை மனிதனே, இது நினக்குப் பழியல்லது எனக்கென்ன விருக்கிறது' என அவர் ஆத்திரத்தைத் தூண்டினான்.

பெருமான் விரைந்து புலவர் முன் சென்றார். சீற்றத்துடன், கவிக்குற்றஞ் செப்பியவன் யாரென்றார். யானே என்றார் எள்ளளவும் அஞ்சாத நக்கீரர்; சொற்குற்றமில்லை, பொருட் குற்றமுள்ள தென்றார் அப்புலவர். அதனை வெளிப்படுத்துமாறு கூற, மலரினாலன்றிக் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணமில்லை என்றார் கீரர். பத்தினி, தெய்வமாதர் கூந்தலுக்குங்கூட இயற்கை மணமில்லையா என்றார் சிவன், எதற்கும் இல்லையென்றார் புலவர்.

‘பரவிநீ வழிபட்டேத்தும் பரஞ்சுடர் திருக்காளத்தி
அரவுநீர் சடையார்பாகத் தமர்ந்த ஞானப்பூங்கோதை
யீரவினீர் குழலுமற்றே வென, வஃதுமற்றே’

என்கிறார் புலவர். தாம் வழிபடும் உமாதேவியின் கூந்தலோ
வெனக் கேட்டாலாவது பக்தியாலாவது ஒப்புக்கொள்வார்
புலவர் எனப் பார்த்தார் பரமர். உண்மை கடவுட்கும்
மனிதர்க்கும் ஒன்றே, பொதுவே என்கிறார் ஊறினுக் கஞ்
சாத கீரர்.

நெற்றிக்கண் திறக்கிறது. ‘உம்பரார் பதிபோலாக
முற்றுநீர் கண்ணாலும் மொழிந்த நும் பாடல் குற்றம்
குற்றமே யென்றான்’ நக்கீரன் என்கிறது திருவிளையாடல்.

இந்நிகழ்ச்சியைச் சிறிது ஆயவேண்டியது நம் கடன்.
புராண காலம் இங்குத் தான் தொடங்குகிறது. கடவுளைத்
தொடர்புறுத்தினால் எதனையும் நம்பிவிட வேண்டுமென
இங்கு எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. சொல், பொருள் என
எவற்றையும் இங்குப் பேசவேண்டாம். இது பொது அறிவு
பற்றியதாகும்

உலகியலில் எந்தப் பெண்ணுக்கும் இயற்கையாகப்
பிறக்கும்போதே கூந்தல் மணப்பதில்லை. இவ்வறிவோ
டேயே கீரர் கடைசிவரைப் பேசியிருக்கிறார். உருவமற்ற
கடவுட்டன்மை பற்றிப் பேச்சில்லை. எப்போது உமாதேவி
யின் வடிவாகக் கடவுள் உருவம் கொண்டுவிட்டதோ அங்
குக் கடவுளும் மனிதவியல், இன்பதுன்பங்கட்குட்பட்டுத்
தானே போகிறது! புராணங்களே இதனைப் பகர்
கின்றனவே!

சுந்தரமூர்த்திகள் ஆதிவரலாறே இதற்காதாரமாமே!
கைலாயத்தில் மலர் கொய்துகொண்டிருந்த இரண்டு மாதர்
களைக்கண்டு மோகித்ததாற்றானே சுந்தரர் பூவுலகில் பிறக்க
வேண்டியதாயிற்று. இதனால் கைலாயத்தும் நந்தவனம்,
பூக்கொய்தல் உண்டு; அது உமாதேவி குடுதற்கன்றி

வேறெதற்கு எனவெல்லாம் விளங்குகிறதன்றோ? அப்படியானால் அம்மைக்குப் பூச்சுடிக்கூந்தலை மணமாக்கிக்கொள்ளும் வழக்கம் உண்டெனத் தெரிகிறது. இம்மரபறிந்த சைவர்க்கு இம்மரபு மறைந்து போயிருக்குமா? இதனைத்தானே அவர் கூறினார்! இது சைவ மரபுக்குங்கூட இழுக்கும் எதிர்ப்பும் அல்லவே!

இது சங்கப் பாடலானால் அப்புலவன் குற்றமறத்தானே பாடியிருப்பான். அவன் கருத்தென்னதெனவும் ஆயவேண்டுவது கடனே. அவன் அப்போது அக்கூந்தலில் பூவில்லாவிடினும் அது பூச்சுடி அம் மணம் பூவில்லாத போதும் கூந்தலில் மணக்கிறது என்பதனை உணர்ந்தே உட்கொண்டே வண்டினைக் கேட்கிறான். எவ்வகைப் பூவையும் சூடி ஏற்பட்ட அம் மணம் எல்லாங் கலந்த ஒரு கூட்டு மணம், அது எல்லாப் பூவையும் சேர்த்துப் பார்த்தாற்றானே கிடைக்கும்! ஆனால் வண்டு மொய்க்கையில் ஒரு சமயத்தில் ஒரு பூவிற்கானே உட்காருகிறது. அந்தத் தனிப் பூவில் இந்தக் கூந்தலின் கூட்டுமணம் இராது. அல்லது எந்தத் தனிப் பூவிலும் இம் மணம் இராதல்லவா? இங்ஙனம் உலகியலில் இல்லாததும் கற்பனையில் இணைத்தால் இருப்பதுமானவற்றைக் கொண்டு பாடுதல் புலவர்க்கியல்பே. 'களங்கமற்ற மதி போலும் முகம்' என்ற வருணனை இத்தகையதே.

இதனையறியாமலில்லை நக்கீரர். ஆனால் அப்போது அப்பாடலைக் கொண்டுவந்தவர் கருத்து, இதற்கு மாறாகத் 'தெய்வ மணம் இயற்கையானது' என்றதால் அதனை மறுத்தார். ஒரு சட்டம் நல்லதே ஆனால் அதனை உண்டாக்கியவர் கருத்திற்கு மாறாகப் பொருள் பண்ணினால் அதனை மறுக்க வேண்டுவது அறிஞர் கடனன்றோ?

கீரர் பொற்றாமரைக் குளத்தில் தள்ளப்பட்டார். இதனை இறைவன் செய்ததுடன் இணைக்க வேண்டுவதில்லை. தம்

கருத்திற்கெதிராகச் சாக்ரட்சம் கிறித்துவும் மொழிய, அதற்குத் தாம் இழைத்த தண்டனைகளை ஆண்டவன் அளித்ததாக அவர்கள் கூறுவதில்லை. கீரர் சிறந்த சிவ பக்தர்; அவர் பிழைத்தது அந்த பக்தியாற்றான் எனில் அது பொருந்தும். தமிழ்க்கடவுளாய சிவனே தமிழைக்காக்க வேண்டிக் கீரனைக் கரையேற்றினார். இன்றேல் திருமுறையுள் கீரர் பாடல்கள் கிடைத்திருக்குமா? குளத்தில் வீழ்ந்தும் உளங்கலங்கிக் கீரர் பிழையென ஒப்புக் கொண்டுவிடவில்லை. உண்மை தலைசாயாமற்றான் இருந்தது. கதை கட்டியவர்கள் தாம் பின்பு அவர் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டதாக உரைத்தனர்.

தமிழுக்குப் பொன் தருவதானால் சேரனிடம் திருமுகப் பாசரம் தந்தமாதிரி பாண்டியர்க்குக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கலாமே! பாண்டியர் குலதெய்வம் கொடுத்த ஓலைக்கு மறுத்தொன்று சொல்வானா மன்னன்? தருமி திரும்பிச் சென்று குறைகூறிக்கொண்டபோது கூடச் 'சுந்தர விடங்கனங்கோர் புலவனாய்த் தோற்றஞ் செய்தான்' எனவே புராணம் பேசுகிறது. எனவே முதலில் பாடலைத் தந்தவன் மனிதனேயாகவேண்டும்.

இலக்கணந் தெரியாதா ?

நக்கீரர்க்கு இலக்கணந் தெரியாதா? தமிழர்க்குத் தனி இலக்கணம் இல்லையா? கொங்கு தேர் நிகழ்ச்சியையொட்டிக் கீரர்க்கிலக்கணம் உபதேசித்த படலமொன்று திருவிளையாடலில் உள்ளது. நேரே சொன்னால் கேளானென்று பொற்றாமரையிற்றள்ளி வருத்திப் பக்கத்திருப்போரை வீட்டுப் பிழையை ஒப்புமாறு செய்து பின்பு இலக்கணம் கற்பித்தார் இறைவன்; அதுவும் அகத்தியரைக்கொண்டு பிறரைக்கொண்டுணர்த்தலேன்? என்கிறாள் இமையவன் மகள்; தன் கூந்தலில் குற்றம் சொன்னதையும் பொறுத்துக் கொண்டு, கீரன் செருக்குடன் நடந்துகொண்டமையால் அதற்கு மாற்றாக இவ்வாறு செய்யப்பட்டதென்கிறான் சிவன்.

‘கொங்குதேர்’ப் பாடலில் குற்றம் சொன்ன கீரர், தாமே விரும்பி ஒன்றும் இறைவனிடம் வேண்டவில்லை. இறைவனை நானும் ஏத்தி வழிபட்டு வருதலைக்கண்டு இறைவனே வலிய ‘ஒன்று செய்ய நன்கருணை பூத்துத் திருவுளத்துத்’ தேர்ந்தாலும்.

‘இலக்கண மிவனுக் கின்னந் தெளிவில விதனா லாய்ந்த நலத்தசொல் வழுஉச்சொல் என்ப தறிகிலன்’

என்றெண்ணி ‘நக்கீரன் உள்ள-மாசற வியாகரணத்தினை உணர்த்தும்படி’ குறுமுனிக்குப் பணிக்கிறார். வியாகரணம் பாணினி இலக்கண விரிவாகும். வடமொழி இலக்கணத்தைப் பரப்ப இத்தகைய வழியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டாம். தமிழ்ப் பாடலில் உள்ள பிழையை நீக்க வடமொழி வியாகரணம் ஏன்? ‘கொங்கு தேர்’ப்பாடலில் சொற்குற்றம்

இல்லையென அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் கீரர்க்கு இருந்த துண்மைதானே! அதனை ஒத்துக்கொண்டு தானே மேலே பொருட்குற்றம் யாது என விவாதம் நடந்திருக்கிறது! நல்லசொல் வழுவச் சொல் அறியாதவரெனக் கீரரை நையாண்டி செய்வானேன்? முருகாற்றுப்படை பாடிய வர்க்கா மொழிக்குற்றம் எழுத்துக் குற்றம் மொழிவது? அதுவும் அவர் பாடல்களில் இருந்த குற்றங்களை இதன்பின் திருத்திக் கொண்டாராம். இது கதைக்கூற்று. பொருள் இலக்கணம் வடமொழியில் இல்லாததால் அதனை உபதே சிக்கவில்லைபோலும்! அப்படியாவது, சிவனிடம் செந்தமிழைப் பெற்றவராயிற்றே? அகத்தியர், கீரர்க்கு அருந்தமிழ் எழுத்துஞ்சொல்லும் நாடி இயம்பியிருக்கலாமே! தமிழ் எழுத்து சொல்லை மறைத்து வழக்கற்றதாக்கி, வடமொழி வியாகரணத்தைப் பரப்பிய முயற்சியே இக்கதை. இது உண்மையென்பதனை இடைக்காலத்தே தொல்காப்பியக் கல்வி வழக்கில் வீழ்ந்து நன்னூலே நாவலரிடம் பயின்றது என்பதனாலறிகிறோம். மற்ற வரலாறுகளில் எப்படியோ, தமிழ் நாட்டில் அகத்தியர் செல்வாக்கு இக்காலத்திற்குள் மிகுதியாகல் வேண்டும். முந்து நூல்கண்டு செய்யுளும் வழக்குஞ் சிறக்க நாடிய இலக்கணங்கள் இருந்துள்ளனவே, கேள்வி வாயிலாக இலக்கணங்கூறப்பட்டு வந்திருக்குமே அந்தச் சொல்லிலக்கணத்தைக் கற்பித்திருக்கலாமே! இவையெல்லாம் வடமொழிப்பண்பு தமிழகத்தே விதைத்துப் பரவிய வரலாறெனவே உணரலாம்; இவ்வாராய்ச்சியில் காழ்ப்போ திரித்துரையோ ஒன்றுமில்லை. இவை தமிழில் இலக்கிய இலக்கணச் செல்வாக்குப் பரவலைக் குறித்த கதைகள். மற்றொன்று நாடகம், நாட்டியத்தைப் பற்றியது. கால்மாறி யாடிய படலம் இதுபற்றியதே. பாண்டியன் 'பரத சாத்திரம்' படித்துக்கொள்கிறான்; அதில் ஏற்படும் உழைப்பை, சோர்வைக் கண்டு, இறைவன் எவ்வளவோ காலமாக இப்படி ஒரு காலால் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறானே!

கால் எவ்வளவு வலிக்குமென்றிரங்கி இரவிலேயே மதுரைக் கோவிலுக்குள் ஓடோடியுஞ்சென்று 'காலை மாற்றி' ஆடும்படி கேட்டுக்கொள்கிறான். பரதசாத்திர விரிவெல்லாம் இப்படலத்தில் பகரப்பட்டுள்ளது. 64 கலைகள் பரவிய காலமோ, இதுவாகலாம். சோழன் கரிகாலன் இவ்வறுபத்து நான்கும் வல்லானெனவும் பாண்டியன் அவற்றுள் பரதத்தைத்தவிர மற்றவற்றையே யறிவான் எனவும் அரசனுடன் அரசனை அதுவும் சோழனுடன் பாண்டியனைப் போட்டி கூறி, குறை காட்டிப் 'பரத சாத்திரம்' கற்குமாறு தூண்டப்படுகிறது இப்படலத்தில்.

கீரர் காலம்

சங்க நக்கீரர் காலம் கடைச்சங்க காலமேயென முன்பே உரைத்தோம். சமய-நக்கீரர் 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே யாகலாம். கீரர் கால அரசர் சிலரைப்பற்றிக் குறித்தலே இப்போதைய நோக்கம். அவர்களைக்கொண்டு கீரர் காலத்தைத் தெளிவுபடுத்திவிடலாம்.

அரசியல் சூழ்நிலையும் ஒரு அறிஞருடைய காலத்திற்குக் (நிலைக்கு) காரணமாகிறது. ஆதலாற்றான் பிசிராந்தையார் மனைவி மக்களோடு குடும்பமும், நீதியுடை அரசனோடு நாடும் ஆன்றமைந்த சான்றோரோடு ஊரும் அமைதியுட னிருக்கின்றன, யானும் அமைதியுடன் துன்பமின்றியிருக்கிறேனென்றார். நக்கீரர் தந்தை மகளைப்பற்றி முன்னரே கூறிலேம், எனவே குடும்பம் அமைதியாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். இவர் பாடிய பாண்டிய அரசன் இலவந்திகைத் துஞ்சிய நன்மாறன், தலையாலங்கானம் வென்றவன். அவன் மூவேந்தருள் சிறந்தவன்; இறைவனுடைய மூன்று கண்களில் நெற்றிக்கண் போன்றவன், ஆற்றலும் புகழும் அமைந்தவன். எனவே நீதிபற்றிக் கூறவேண்டாம். கீரர்காலச் சீறார் பற்றிச் சில குறிப்புக்களை அவரே தருகிறார். 'அருமன் பேரிசைச் சிறுகுடி யன்னவென் கோனே ரெல்வளை'-இத் தொடர்களால் ஊர்களும் கிராமங்களும் இசை மேம்பட்டன வாயும் அழகியவாயும் இருந்தனவாக அறிகிறோம். இங்ஙனம் கீரர்தரும் குறிப்புக்களாலேயே அவர்காலச் சமூக வாழ்க்கை நிலை அமைதியும் இன்பமு முடையதாகவே அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். இதனிடைக் கீரர்வாழ்வு எங்ஙனம் இருந்திருக்குமென இயம்பவேண்டுவதில்லை.

பாண்டியனை இவர் ஞாயிற்றைப்போலவும் திங்களைப் போலவும், என்றும் நின்று நிலவுமாறு வாழ்த்துகிறார் (புறம் 56). இவனையே மருதனிள நாகனாரும் புறத்தே (55) பாடுகிறார். சிவனார் நெற்றிக்கண்ணுடன் சேர்த்து ஒப்பிடுபவர் இவரே. எவ்வளவு படைவலியுடையனையும் 'நீதி'யே அரசின் கொற்றம் (வேலன்றி வென்றிதருவது—குறள்). அதனால் தமர் பிறர் என நோக்காது சமமாக நின்று, ஞாயிறனைய ஆண்மை, திங்களனைய சாயல், வானத்தன்ன வண்மையுடன் வாழ்க என்கிறார், இப்பாடலில்.

இங்கு மற்றொரு சிறந்த குறிப்புள்ளது.

'தாழ்நீர், வெண்டலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்
நெடுவேணிலை இய காமர் வியன்றுறைக்
கடுவளி தொகுப்ப வீண்டிய
வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் பலவே'

பாண்டியன் வாழ்கவென்கிறார். இங்குத் திருச்செந்தூரையும் அங்கு உறையும் முருகனையும் மருதனிளநாகர் குறிக்கிறார். சங்க காலத்தே செந்திலும் முருகனும் சிறந்திருந்தமை இங்குக் காண்கிறோம். முருகாற்றுப்படைப் பாடலமைப்பாலும் பதினொராந்திருமுறையில் இடம் பெற்றமையாலும் அதனைச் சமய-நக்கீரர் இயற்றியதாக எண்ணுவதும் உண்டு. அது முருகன்பற்றிய புதுமையான முழுக்கடவுள் பாடல் ஆதலால் திருமுறையில் சேர்ந்திருக்கலாம். மேற்கண்ட மருதனிளநாகர் குறிப்பினால் இதனைச் சங்க - நக்கீரர் பாடலோ எனக்கருதவும் இடமேற்படுகிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணாரும் இப் பாண்டியனைப் பாடுகிறார் (புறம் 57). 196-198 ஆம் பாடல்களில் ஆவூர் மூலங்கிழாரும் பேரிசாத்தனாரும் இப்பாண்டியனைப் பரிசில் கடாநிலையில் பாடுகின்றனர். அங்கு மூலங்கிழாருக்குப் பாண்டியன் பரிசில் நீட்டிக்கிறான். இதனால் ஏதோ பல காரணங்களால் இவன் புலவர்க்குப்

பரிசில் நீட்டித்தோ, போதியது கொடாமலோ இருந்திருக்கலாமெனத் தோற்றுகிறது.

நக்கீரர் சீறார் மன்னர்களையும் செல்வக்கிழார் மக்கள் பலரையும் பாராட்டிப் பாடியுள்ளமையால் இவ்வாறெண்ணவேண்டியுள்ளது. பிடலூர் பிட்டங்கொற்றன் மகன் பெருஞ்சாத்தனைக் கீரர் புறம்—395-ல் பாடுகிறார். அங்குச் சாத்தனை அறப்பெயர் சாத்தன் என்கிறார். இதனை விடப் பெரிய பட்டம் ஒருவருக்கு எங்குக் கிடைக்கமுடியும்! அவனிடம் சென்றுவந்தபின் 'அவன் மறவலனே பிறருள்ளலனே' என்பதால் இவர் பெருஞ்சாத்தனால் போற்றப்பட்ட அளவு பாண்டியனால் போற்றப்பட்டிருக்கமாட்டார் எனத் தோன்றுகிறது. மேலும் அருமன், தழும்பொன் வாணன் முதலாம் சிற்றரசர்களை மிகுதியாகக் குறித்தும் பாராட்டியுமிருக்கிறார். அகநானூற்றில் இதுபற்றிய குறிப்புக்கள் பலவுள்ளன.

பாரியைப் பகைவர் முற்றுகையிட்டபோது கபிலர் கிளிகளைப் பழக்கி அரணுக்கு வெளியிலிருந்து கதிர்களைக் கொண்டுவரச்செய்து உள்ளிருந்தோரைக் காத்ததுபற்றியும் அகநானூற்றில் குறிக்கிறார். இக்குறிப்பு பலராலும் விளம்பப்படுகின்றது. புறநானூற்றிலும் உள்ளது. எனவே இந்திகழ்ச்சி உண்மையெனவும், அன்று யாவர்க்கும் இறும்பூதும் வியப்பும் ஈந்துள்ளதென்றும் அறிகிறோம். இன்று, போரில் புறக்களைப் பழக்கிப் பகைவரிடத்திலுள்ள புலனறிகின்றன ரெனக் கேட்கிறோம். அதுபற்றிய திறனைப் பெரிதும் வியக்கிறோம். இவ்விரண்டையும் இணைத்துப்பார்த்தால் அன்றைய போர்முறையையும் பறவைகளைப் பழக்கும் மக்கள் திறத்தையும் நன்கறியலாம். தலையாலங்கானப் போரையும் அங்கு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கடந்த எழுவர் யாரென்பதையும் அகம் 36-ல் குறிக்கிறார். இஃதொரு சிறந்த வரலாற்றுக் குறிப்பாகும்.

‘ சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி
எருமை யூரன் இருங்கோ வேண்மான்
இயறேர்ப் பொருநன் என்றெழுவர் ’

இது கால ஆராய்ச்சிக்குச் சிறந்த கருவியான போராகும். மாங்குடி மருதனைத் தன் தலைமேற்கொண்டு மதுரைக்காஞ்சியைப் பாடப்பெற்றுக்கொண்டவன் இவனே. பாடற் குறிப்பினால் இவன் காலத்தவரே கீரரென அறிகிறோம்.

‘ பாண்டியன் பழையன்மாறன் கூடலைவளைத்த கிள்ளி வளவனை அமரில் சாய்த்தபோது (கோக்) கோதை மார்பன் உவகையிற் பெரிது ’ என அவர் அகம் 346-ல் குறிக்கிறார். நிகழ்ச்சியை அப்படியே படம்பிடித்ததுபோற் கூறலால் இது நல்லதொரு வரலாற்றுக் குறிப்பாம். ‘ கோசர் விளங்கு படை நூறி, நிலங்கொள வெஃகிய பொலம்பூட் கிள்ளி ’ என்றதொரு குறிப்பும் அருமை வாய்ந்ததாகும். (அகம்-205).

நக்கீரர் அகம் 126-ல் எவ்வி என்பானைப் பாடியுள்ளார். இவனே புறநானூற்றில் குறிக்கப்படும் வேள் எவ்வி எனப்படுவான்.

‘ பயங்கெழு வைப்பிற் பல்வேல் எவ்வி
நயம்புரிநன்மொழி அடக்கவு மடங்கான்
பொன்னிணர் நறுமலர் புன்னை வெஃகித்
திதியனெடு பொருத அன்னி போல ’

என்பது பாடல். கீரர் இதனைத் தம் காலத்து நிகழ்ச்சியாகவே குறித்தலாகத் தோன்றுகிறது. இதே எவ்வியைக் கபிலர் பாடுகிறார். எனவே சடைச்சங்க காலம் எனப்படும் கி. பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டாகலாம் கீரர் காலம். வேண்டின் இக்காலத்தின் மிகப்பிந்திய காலமாகக் கொள்ளலாம்; பிந்திய, தலையாலங்கானப் போர்வென்ற பாண்டியனை நெடு நல்வாடையிற் பாடியவராதலால்.

கீர இலக்கியம்

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினேராந்திருமுறை ஆகியவற்றுள்ளேயே கீரர் பாடல்கள் கலந்துள்ளன. அவற்றுள் புறநானூற்றில் முன்றே பாடல்கள் நக்கீரர் பாடியனவாகக் காண்கின்றன. புறநானூற்றில் 56, 189, 395 என்பனவே அவற்றின் எண்கள். அவற்றுள் இரண்டு அரசினைப்பற்றியன; ஒன்று சமூகத்தைப்பற்றிய பொதுப் பாடல். (புறம் 56.)

இப்பாடலைப்பற்றிய குறிப்பு முன்னரும் ஓரளவு ஆயப்பட்டது. “ஏற்றுவல னுயரிய” எனத் தொடங்குகிறது பாடல். ஏறுபோற் பீடுநடைகொண்டே பாடல் செல்கிறது. மணிமிடற்றேன், பனைக்கொடியோன், புட்கொடிவிறல்வெய்யோன், பிணிமுக வூர்தி வெண் செய்யோன் ஆகிய நால்வருடன் அரசனை ஒப்பிடுகிறார். இவர்கள் ‘தோலா நல்லிசை’ யுடையவர்களாம். இறைவன் புகழும் பொருள்சேர் புகழ் எனத்தானே பேசப்படுகின்றது. இசையைப் புலவர் இன்னோரிடத்தே ‘சுழலும் இசை’ என்பார். அரசென்றால் அது தோலா நல்லிசையுடையதாக வேண்டுமென்கிறார் கீரர். தோலா இசை, நல்லிசை இரு அடைமொழிகளையும் எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும்.

இவற்றுள் கூற்றுவனுடைய (சிவன்) சீற்றமும் வாலியோனின் வலியும் திருமாலின் புகழும் முருகனின் முன்னியது முடிக்குந்திறனும் அரசர்க்கு வேண்டுமென்கிறார். அரசிற்குச் சீற்றம் வேண்டும் எதிர்க்கட்சியை அடக்க; அரசியல் எதிரிகளை அடக்க வலிமை வேண்டும்; முன்னிய சட்டங்களையும் திட்டங்களையும் நிறைவேற்ற முன்னியது முடிக்கும் ஆற்றல், மனம் வேண்டும். அரசு நினைக்கும் சொல்லும், ஆனால் நிறைவேற்றாது அல்லது அதனால்

முடியாது. இதனுடன் நீதியுடைய அரசிற்குத்தான் நல்ல புகழ் நிலைக்கும். நீதியே புகழ்.

அக்பர் ஆட்சி சீற்றமும் வலிமையுமுள்ளது; ஷாஜஹான் புகழுடையவன்; செங்குட்டுவன்; முன்னியது முடித்தவன். இத்தகைய ஆட்சியே,

‘வெங்கதிர்ச் செல்வன் போலவும் குடதிசைத்
தண்கதிர் மதியம் போலவும்
நின்று நிலைஇய ருலகமோ டுடனே’

என்கிறார். இன்னும் வரலாற்றிலும் மக்களுள்ளத்தும் மறவாமல் மதிக்கப்படும் ஆட்சிகள் மேற்கூறியோர் ஆண்ட காலத்தன்றோ நிலவின? இத்தகையதொரு உயர்ந்த அரசியற் கோட்பாட்டைப் படைத்தவர் நக்கீரர். சீற்றமும் வலியும் என்றும் அரசுகட்கு முதன்மையாவனவென்று எப்படியோ உண்மையை இயம்பிவிடுகிறார். வேலன்று வென்றி தருவது என்றபோதும் வள்ளுவர் அரசிற்கு வேல் (வலி) முதல் என்பதனை மறுக்கவில்லை. இன்றும் இந் நிலையையே காண்கிறோம்.

395ஆம் பாடல் இன்னும் சிறந்தது. அவர் கூறிய இலக்கணத்தை அவர் பாடல்கட்கேகூடப் பொருத்திவிடலாம். 56ஆம் பாடல் வலியுடையது; 189 புகழும் 395 முன்னியது முடிக்கும் மனமும் உடையவாம். புலவர் தம் மனதில் வளர்த்த குறிக்கோளைக் கடைசிப் பாடலில் முடித்துக் கொள்கிறார். அப்பாடல் தலைவன் பிடவூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன்; அவனிடம் பரிசில் வேண்டிச் சென்றார் புலவர். அருங்கல முதலிய நல்கியபின் அவன் செயலொன்றைக் குறிக்கிறார் கீரர். அதுவே இங்கு ஆராய எடுத்துக் கொண்டதாம்.

‘தன்மனைப், பொன்போல் மடந்தையைக் காட்டி இவனை
என்போற் போற்றென் றோனே.’

இங்கு அரசிற்கும் அறிஞர்க்குமுள்ள தொடர்பு எத்தகையதாகவேண்டுமென எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. அரசினர்

தம்மை எப்படிப் போற்றிக்கொள்வாரோ அதே தரத்தில் அறிஞரைப் போற்ற வேண்டும். அதாவது ஒரு கற்புடையவன் தன் கணவனை எவ்வாறு பாதுகாப்பாளோ அப்படி அரசு அறிஞரைப் பாதுகாக்க வேண்டுமாம். அந்நாடு,

அகன்ஞாலம் பெரிதுவெம்பினும்
மிகவானுள் எரிதோன்றினும்
விளைவொன்றோ வெள்ளங் கொள்கென
“உள்ளது மில்லது மறியா
தாங்கமைந் தன்றூல்; வாழ்கவன் ருளே”

என முடிகிறது பாடல். உள்ளது மில்லது மறியா என்ற வரியை எழுதியபோது, வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாக் கடவுள் தன்மையிற் சேர்த்துவிட்டார் நாட்டினை. இவ்வொரு வரியே கம்பனை முதற்றரமான கவிஞனாகத் தூண்டியதாகலாம். இன்றேல்-கம்பரைப் போல் வள்ளுவர் போல் என ஏன் பாரதி பாடவேண்டும்?

‘கள்வா ரிலாமற் பொருட்கா வலுமில்லை
கொள்வா ரிலாமற் கொடுப்பார்களு மில்லைமாதோ
கல்லாது நிற்பார் பிறர் இன்மையிற் கல்விமுற்ற
வல்லாரு மில்லை அவையில் லாருமில்லை’
எல்லாரு மெல்லாப் பெருஞ்செல்வமு மெய்தலாலே
இல்லாருமில்லை யுடையார்களும் இல்லை மாதோ.’

இவை கம்பராமாயண நகரப்படலத்தின் கடைசிப் பாடல்கள். கம்பன் கண்ட பெரும் புரட்சியாக இக் கருத்துக்களை அறிஞர் போற்றிக் கூத்தாடுவர். இதற்குத் தூண்டுதல் கம்பனுக்கே எங்கிருந்து வந்தது? புறநானூற்று 395-ஆம் பாடல் கடைசி வரிகள் என ஏன் கருதக்கூடாது? கம்பர் உணர்ச்சியைத் தூண்டியவர் நக்கீரர் என ஏன் கூறலாகாது!

இவற்றால் கீரர் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு பெரிய கிளர்ச்சி, புரட்சி இருந்துகொண்டே இருக்க அறிகிறோம்.

சமூகப் புரட்சிக்கு உயர்ந்த குறிக்கோள்களைத் தந்து வித்-
திட்ட மாபெரும் புரட்சிவாதிகளில் நக்கீரர் ஒருவரென நவில-
லாம். 189-ம் பாடலைப் பார்ப்போம்.

‘தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவர்க்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே
பிறவு மெல்லாம் ஓரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே.’

இது உலகம் மிகக் குறைந்தது எதுவிருந்தால் நடக்கும் என
எடுத்துரைக்கிறது. புறநானூற்றில் புகழ்பெற்ற மிகச் சிறந்த
பாடல்கள் சிலவற்றுள் ஒன்றாகும். உண்ண நாழியரிசியும்
உடுக்க இரண்டு துண்டும் இருந்துவிட்டால் ‘மனிதன் மனித
கை’ வாழ்ந்துவிட முடியும். இடத்திற்குத் தெருவும் பிறர்
திண்ணையுங்கூடப் போதும். அதன் மேல் அவன் வாழா
விடில் அதனை அவன் பிழையாகக் கூறிவிடலாம். குறைந்த
இத் தேவைகளே அவன் வாழ்வின் அடிப்படை. இதனை
ஏற்படுத்திக் கொடுத்தலே அரசின், அல்லது செல்வரின்
கடன். செல்வத்தை யாமே நுகர்வோம் எனச் சேர்த்து
வைத்தால் அது மாறும், அதற்குள் மனித வாழ்வையும்
உலகையும் நடக்கச் செய்த பெரும் புகழைக்கொள்ளவேண்
டுமென்கிறார். மற்றும் மனித இனத்தில் உயர்வு தாழ்வை
ஓரிரண்டு வரிகளால் உடைத்தெறிகிறார். வெண்குடை
நிழற்றிய ஒருவர்க்கும் கடுமாப் பார்க்கும் கல்லாவொரு
வர்க்கும் பொதுமையாகக் காட்டுகிறார். இருவர்க்கும்
உணவும் உடையும் தேவை, உயர்ந்தவன் என்பதால் உண
வின்றி இருந்துவிட அவனால் இயலாது; எனவே இருவரும்
சமம். காந்திஜி இந்திய அரசியலை ஒரு ஏழைப் பொது
மனிதனைக்கொண்டு தலைமைதந்து நடத்த வேண்டும்

என்றார், ஏற்றத் தாழ்வைத் தகர்த்தெறிய என்றும் முயற்சி நடந்து வந்திருக்கிறது; அவ்வகையில் பாடியோரும் பணி செய்தோரும் பாராட்டத்தக்கவரே. இந்தக் கடுமாப்பார்க்கும் கல்லாவொருவரைய வேடனைப் படித்தே பிற்காலச் சங்க நக்கீரர் கண்ணப்பர்க்கு ஏற்றந்தந்து திருமுறையில் பாடியிருக்க வேண்டும்.

' உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்.'

இவை இரண்டு வரிகள் தாம்!

அகநானூறு: அகத்தில் கீரர் பதினேழு பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார். 'தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக' என்ற குறளைப் பற்றி எத்தனையோ, விளக்கங்கள் இயம்பப்படுகின்றன. பரிமேலழகர் 'புகழொடு தோன்றாவிடில், மனிதனாய்ப் பிறவாமையே நன்று' என்கிறார். இவற்றைவிட, மக்கள் அவையின் முன்னும், உள்ளத்துள்ளும் ஒருவன் உருவும் பெயரும் தோன்றுமானால் புகழொடு தோன்ற வேண்டும், இன்றேல் பொதுவில் தோன்றாமல் தனித்து ஏதோ மனிதருள் ஒருவனாகச் சாதாரணமான எல்லோரையும்போல இருந்து உண்டு இறந்தொழியட்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகக் கொள்ள வேண்டும். இங்கு அகம், 340-ல் 'செல்லா நல்விசை' பற்றி முன்பும் கூறப்பட்டது. சிலருக்குச் சிலகாலம் புகழ் நின்று பின் சென்றுவிடுகிறது. மற்றுஞ் சிலர்க்கு விளம்பரத்தினாலும் செல்வாக்கினாலும் போலிப் புகழ்வந்து பின் சென்றுவிடுகிறது.

உலகத்துப் பொன்றாது நிற்பது புகழானால் வள்ளுவர் கருதுவதும் செல்லா நல்விசையேயாம். இசையை மனிதனுக்கு அடைமொழியாக்கிய நக்கீரரும் மனிதன் முடிவாக அடைய வேண்டுவது அரும் 'புகழ்' எனவே கருதுகிறார். அங்ஙனம் பலவிடங்களில் எடுத்துரைக்கிறார் கீரர்.

369. தலைவனுடன் தலைவி சென்றுவிட்டாள். தாய் புலம்புகிறாள்.

‘கெடலரு நல்லிசை யுறந்தை யன்ன
 நிதியுடை நன்னகர்ப் புதுவது புனைந்து
 தமர்மண னயரவு மொல்லாள்
 சிறப்புஞ் சீரு மின்றிச் சீறார்
 நல்கூர் பெண்டின் புல்வேய் குரம்பை
 யோரா யாத்த வெருதூண் முன்றி
 லேதின் வறுமனைச் சிலம்புடன் கழீஇ
 மேயினள் கொல்லென நோவல் யானே.’

உறந்தை போன்ற நகரில் இதற்கெனப் புதுமாளிகையமைப்
 பதனைவிட்டுச் சீறாரில் ஏதில் வறுமனைக்கேகினுள் தலைவி.
 துரியோதனனுடைய அரண்மனையை யெல்லாம் புறக்
 கணித்து விதுரனுடைய குடிசிலை விரும்பினுள் கண்ணன்.
 அன்பின் அடையாளம் பாடலில் எவ்வளவுவழகாகக் காண்
 பிக்கப்படுகிறது! அன்பு உள்ளத்தைப் பற்றியது; செல்
 வத்தால் வாங்க முடியாதது. அதற்குக் குடிசிலும் கோபுர
 மாடமும் ஒன்றே. எத்தனையோ மகட்போக்கிய தாயைப்
 பற்றிப் பாடினர்; நக்கீரரின் இப்பாடல் அவற்றுட் சிறந்த
 தாம்; உண்மையை மட்டுமன்றி உள்ளத்தையும் தொடு
 வதாம்.

வருணனையில் சிறந்தவர், இயற்கையை நுனித்து
 ஆய்ந்து எழுதுபவர் எனவெல்லாம் அறிஞர் இவரைப்பற்றி
 இசைப்பார்கள். 36ஆம் பாடலில் வரால்துள்ளலைப் பற்றிப்
 பாடுகிறார்.

‘ஆம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
 கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்
 தரில்படு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கித்
 தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது
 கயிறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு
 நாட்கய முழக்கும்’

என்கிறார். புறநானூற்றில் ஓரியின் அம்புத்திறத்தையும்
 கவித்தொகை (41) கபிலர் பாடலில் கானவன் விடும் கவண்

கல்திறத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். வருணனை இயற்கையோடு எவ்வளவு இசைந்து செல்கிறதெனக் காணலாம்.

78. 'தம்மூர்த் தமிழ

ரென்னு குவர்கொல் அளியர் தாமென

சிறிதும், உள்ளியு மறிதிரோ ஓங்குமலை நாட!'

தலைவியைப் பிரிந்துவந்த தலைவனைத் தோழி கேட்கிறாள். 'என்னடா, தனியாயிருப்பாளே பெண்பிள்ளை எனக் கொஞ்சமாவது நினைத்துப் பார்த்தாயா?' என வழக்கில் கேட்கும் சொற்கள் அப்படியே பாடலில் விழுந்துள்ளன. ஓங்குமலை நாட, என்கையில் தோழியின் கிண்டலும் ஓங்கி விடுகின்றது.

93. புறநானூற்றில் செல்வத்துப் பயனைப் பொதுவாகக் கூறினார். அது எவ்வாறெல்லாம் பயனாக வேண்டுமென எடுத்துரைக்கிறார்.

'கேள்கே டுன்றவும் கிளைஞர் ஆரவும்

கேளல் கேளிர் கெழீ இயின ரொழுகவும்

ஆள்வினைக் கெதிரிய ஊக்கமொடு',

கிளைஞர்-குடும்ப உறவினர், கேள்-நாட்டினர். கேளல் கேளிர்-உலகினர் எனக் கொண்டால் செல்வம் அனைவர்க்கும் பயன்படவே எனக் கருதுகிறார் என்பதறிவோம். தமக்கும், தமக்குரியோர்க்குமே தம் செல்வம் எனப் பலர் எண்ணுகின்றனர், அதனை மாற்றுகிறார் புலவர்.

நெய்தலைப் பாடுதலில் இருவரும் நிகரற்றவர் என்றோம். 120ஆம் பாடல்; தலைவன் இயற்கைப்புணர்ச்சியில் தலைவியைக்கூடி மாலையிற் பிரிகிறான். பொழுதாய்விட்ட தெனாவும் தலைவி இனி ஆற்றாளெனவும் கூறி அவனைத் தம் வீட்டிலே இரவிருக்க வேண்டுகிறாள்.

‘கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
மாணலஞ் சிதைய வேங்கி ஆனா
தழத் தொடங் கினளே பெரும !’

இங்கே இரவு வந்துவிட்டது, தலைவி அழத்தொடங்கி
விட்டாள் என்றும் தோழி அவளை ஆற்றுவிக்கலாகாதா?
ஆனால் அவள் அழுகை நில்லாது, ஆற்றாமை வளரும் என்
பதை வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கவில்லை.

‘ பெண்ணே யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை
அன்றி லகவு மாங்கட்
சிறுகுரல் நெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே’

என்பதால் இரவெல்லாம் இணைபிரியாத அன்றில் அகவும்
குரலைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் மட்டும் தனித்திருப்பாளோ,
எனப் புலப்படுத்துகிறாள் இவ்வரிகளால். எவ்வளவு நய
மான வரிகள் !

126. முற்காலத் தமிழரசரைப்பற்றி ஒரு சாதாரண
எண்ணம்; எப்போதும் யாரோடாவது போரிட்டுக்
கொண்டேயிருப்பர் என்பது. அப்படியன்று, யாதானும்
ஒரு நல்ல காரணத்திற்காகவன்றி வீணே போரிடார் என
இப்பாடலால் தெரிகிறோம்.

‘ பல்வேல் எவ்வி
நயம்புரி நன்மொழி யடங்கவு மடங்கான்
பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
திதியனோடு பொருத வன்னி போல’

எவ்வி, அன்னியைப் போரிடாமல் எவ்வளவோ இங்கு
எதிர்த்து மறித்திருக்கிறான்; வீணே போரைத் தூண்ட
வில்லை.

141. கார்த்திகையுடன்கூடிய மதி சிறந்த நாளில்
அதாவது கார்த்திகைப் பண்டிகைக்குத் தலைவனும்
தலைவியும் வீட்டில் ஒன்றாயிருந்து விருந்துண்கின்றனர்,
இன்றும் பொங்கல், தீபாவளி, முதலாம் பண்டிகைகளில்

புது மணமக்களைத் தம் வீட்டிற்கழைத்து விருந்தாட்டு
கின்றனர் பெண்வீட்டாரும், பிள்ளைவீட்டாரும். கார்த்தி
கையே பின் தீபாவளி கொண்டாட்டமாயிற்றென்பர்
அறிஞர் சிலர்.

205. 'உயிர்கலந் தொன்றிய தொன்றுபடு நட்பின்.'

இது தலைவன் தலைவிக்குரிய காதல் அன்பின் தத்துவம்.
அன்பு பிறப்புதோறும் அறது தொடருமென்பது இந்நாட்
டின் எண்ணம். இம்மைப்பிறப்பிற் பிரியலம் என்றான் தலை
வன், கண்ணிறை நீர்கொண்டாள் காதலி; ஏன், மறுமை
யிற் பிரிவான் போலிருக்கிறதே என! தொன்றுபடு நட்பு
என்பததுவே. அதுவும் உயிர்கலந்தொன்றியது; இருதலைப்
புள்ளின் ஒருயிர் என அடிக்கடி உவமை வரும். இன்றைய
உலகு, 'உடல்கலந்தொன்றி இன்றுபடுநட்பு' உடையது;
எப்போது மணமறுப்பு (Divorce) ஏற்படுமோ என்ற
ஏக்கமுடைய சேர்க்கை; நட்புமன்று காதலுமன்று.
இன்றுலகிற்கு இவ்வரி நன்கு ஆய்தற்குரியது.

227. ஒரு நகர வருணனை.

'தமிழகப் படுத்த இமிழிசை முரசின்
விழுநிதி துஞ்சும் வீறுபெறு திருநகர்.'

நாம் இருக்கும் நகரங்களை இப்போது இதனோடு ஒப்பிட்டுப்
பார்ப்போமே! நக்கீரர் இருவரிகளில் எழுதும் நகரம்.
-நகரங்களில் செல்வம் சென்றுவரலாம். வராமல் இருக்க
லாம்-ஏழை நகரம்; ஆனால் தூங்கும் செல்வம் எனில்
பூரணம் பூத்துக்கிடக்கிறதென்கிறீர்களே, அது, எவ்வளவு
செலவீட்டாலும் அடியைக் கிளப்பவேண்டாத அத்தனை
மிகுந்த செல்வம். தமிழகப்படுத்தது மங்கலமும்
சுறுசுறுப்புமுடையது, வீறு பெறு நகர்; வீரமும்
வலிமையும் உடையது. புறநானூற்றிற்கண்ட கீரர் பாடற்
சுவை இங்கு அகத்திலும் அளவு குன்றாமல் நிற்கிறது.

நற்றிணை: இங்கு ஏழு பாடல்களை எழுதினார் கீரர்.

31. இடுக்கணழியாமையில் வள்ளுவர் இன்பதுன்பம் மனதைப்பற்றிய தன்றி வெளியுலகுபற்றியதன்று என்பார். இதனைப் பரிமேலழகர் நன்கு விளக்குகிறார். அதுபோலவே உயர்வுதாழ்வு நன்மை தீமை அனைத்தும் உள்ளத்தைப் பற்றியவே, தலைவனோடு கலந்திருந்தபோது அவனோடு கூடுதற்கிடமான கடற்றுறை இனிதாயிருந்ததாம், பிரிந்த போது வெறுக்கிறது. 'சிறுவெண்காக்கை, தான்வீழ் பெடைக்குப் பயிரிடுஉச் சுரக்கும் சிறுவீ ஞாமல் துறையுமா ரினிது—உரவுநீர்ச் சேர்ப்பனோடு மணவா லுங்கு. மணந்து பிரிந்தபோது 'நெடுஞ்சினைப் புன்னைக் கடுஞ்சூல் வெண்குரு குலவுத்திரை யோதம் வெருஉம் உரவுநீர்ச் சேர்ப்பன்' ஆகிறான் தலைவன். இங்கு இயற்கையை யும் கருத்திற்கேற்பக் கற்பனை செய்கிறார். இன்பம் எனக்கூறுமிடத்தில் காக்கை தான் காதலிக்கும் பெடையை அழைத்து அதற்குணவீகிறது. துன்பம் என்கையில் கடுஞ்சூல் வெண்குருகு உலவும் அலைகடலைக் கண்டு உள்ளங் கலங்குகிறது. சூழ்நிலைகூடக் கவிஞன் கருத்தினைத் தெளிவுபடுத்த உதவிபுரிகின்றது; இது ஒப்பற்ற கவித்திறன்.

86. இப்பாடலில் தலைவன் 'அறம்' யாதென ஆராயப் படுகிறது. நிறைந்த செல்வத்தைத் தலைவிக்காக்குவதா? அன்றி, மாளிகை, நகை, உடை, உணவளித்து ஊக்க முட்டுவதா? இல்லை, மலரினும் மெல்லிய காமத்தின் செவ்வியைத் தலைப்பட

'முற்று வேனின் முன்னி வந்தோரே
அறவர் வாழி தோழி'

என்கிறாள். இன்பத்தைத் தந்து இன்னருள் புரிதலே தலைவன் தலைவி 'அறத்தின்' பயனாகும் என்கிறார் புலவர். எல்லாமிருந்தும், கணவன் இன்பங் காணாத கட்டழகி

களும் கன்னிகளும் உலகில் கணக்கற்றவர்; இவர்க்கு இப்பாடல் நல்ல பாடம்.

340. “புல்லேன் மகிழ்ந புலத்தலு மில்லேன்
கோனேர் எல்வளை நெகிழ்த்த நும்மே.”

ஊடலில் தலைவி சொல்வதிது; இது சிறு நேரம் நிற்கும் மனநிலை; உன்னைத் தழுவவு மாட்டேன், பிரியவுமாட்டேன் என்பது. ஆனால், இந்நிலை வாழ்நாள் முழுதும் மணமான எத்தனையோ ஆண்பெண்களின் மனதில் என்றும் ‘நிலைத்து’ இருக்கிறது. ஏதோ கைவளைதொட்டுக் கயிற்றென்றைத் தாலியாகக் கட்டிய குற்றத்திற்காக வாழ்நாள் முழுதும் ஒரு வரையொருவர் இன்புறமலும் அதற்கெனப் பிரியமுடியாமலும் திண்டாடுகின்றனர், இது ஒரு கட்டாயம். கீரர் நன்மைக்காகச் சில நிமிட நேரத்திற்கு இம் மன நிலையைப் பாடினர்; ஆனால் இன்று இதுவே நிலைத்து நிற்கிறதே பல குடும்பங்களில், இதுவும் அகத்திணையா?

குறுந்தொகை: இந்நூலில் எட்டுப் பாடல்கள். மற்ற நூல்களில் பாடியதனைவிடக் குறுந்தொகை என்ன முடியாது. இப்பாடல்கள் எல்லாவற்றினும் முற்கூறியாங்கு இனிய நல்ல வரிகள் பாடற்கு ஒன்றிரண்டு உள்ளன.

143. பிரிந்தபின், தலைவியின் மேனியிற் பரந்த பசப்பு விரைவில் தலைவன்வர நீங்கிவிடும் என்கிறாள் தோழி; இதற்குரிய உவமையொன்றே இங்கு எண்ணத்தக்கது.

“நல்லிசை வேட்ட நயனுடை நெஞ்சில்
கடப்பாட்டாளன் உடைபொருள் போல
தங்குதற் குரிய தன்று நின்
அங்கலுழ் மேனிப் பாஅய பசப்பே.”

‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’. என்ற புறநானூற்று வரிக்கு விளக்கம் போன்றது இப்பாடல். தொன்மை சுட்டிய வண்மையறிந்தவர்கள் உடைமையை உடனே உரிய நெறியில் விட்டுவிடுவார்கள். கடப்பாடு என்பது யாது?

வள்ளுவர் கூறும் பொருள் வைப்புழியை அறிதலாகிய
கடப்பாடே அது!

78. காமத்தின் இயல்பொன்று எடுத்துக்காட்டப்
படுகிறது.

‘நோதக் கன்றே காமம் யாவதும்
நன்றென வுணரார் மாட்டும்
சென்றே நிற்கும் பெரும்பே தமைத்தே.’

காமம், எதிரிலுள்ள மற்றவரிடத்தே அக்காமம் உண்டா
வென உணர்ந்து பின்னர் அவர்மீது பாய்வதில்லை. கலித்
தொகைத் தலைவன் கூறியாங்குத் தண்ணீர்க்குக் குடிப்போ
னிடம் விருப்புண்டா எனவறிந்தபின் குடிப்பதில்லை; இவ்
வகை ஒருதலைக் காமமே; இயற்கைப் புணர்ச்சியிலும்
தலைவி தலைவனைக் காணாமுன் நிகழும் ஒருதலைக் கைக்கிளை
ஒப்பப்படுகிறது. மேற்கூறியதற்கேற்ப நீண்ட நாள் காதலர்
மாட்டும் இருவரும் ஒருவர் காமத்தை நன்றெனவுணராத
போதும் மற்றவர் காமம் அவரிடம் சென்றே நிற்கும்
பேதமை நிலையிற்றான் இருக்கிறது.

105. ‘சூர்மலை நாடன் கேண்மை

நீர்மலி கண்ணெடு நினைப்பா கும்மே’

அன்பின் அழகான அடையாளம் பின்வரியில் புலனாகின்
றது. அன்பு பக்தி நட்பு அனைத்திலும் நீர்மலிகண்ணும்
நினைப்பும் அடிக்கடி பேசப்படும். அன்புடையோரிடையே இன்
பத்திலும் ஆனந்தக்கண்ணீர், துன்பத்தினும் புன்கண்ணீர்
பூசல் தந்துவிடுகின்றது. காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்
மல்குகிறார் பக்தர். அடிசேர்தல் தாள்சேர்தல் என்ற குறள்-
கடவுள் வாழ்த்துத் தொடர்கட்குப் பரிமேலழகர் ‘என்றும்
இடைவிடாது நினைத்தல்’ என்றுதானே பொருளெழுது
கிறார்? பிசிராந்தையாரை வருவாரெனத்தானே நினைத்திருந்
தார் கோப்பெருஞ்சோழர்? தலைவி தலைவன் பிரிவு—
நினைவைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டாம். நினைப்பில் நினைப்
பறியா நினைவு அது. எனவே நினைவும் கண்ணீரும் அன்

பின் இரு கண்களாம்: இந்தத் தத்துவத்தை எடுத்துணர்த்திய பாடல் நுட்பமுடையதேயாம்.

131. பிரிந்தபின் தலைவன் திரும்புகிறான்; பருவகாலம் வந்துவிட்டது. இடைவழியோ மிக்க தொலைவானது. பருவத்திற்கு முன் கடந்த தலைவியை அடைந்து தலையளி செய்யவேண்டும்.

‘ஈரம் பட்ட செவ்விப்பைம்புனத்

தோரே ருழவன் போல

பெருவிதுப் புற்றன்றால் நோகோ யானே.’

மழை தூறிவிட்டது; ஈரம் புலருமுன் யாவற்றையும் உழுது விடவேண்டும்; இருப்பது ஒரே ஏர். இந்நிலையில் ஏங்கினான் தலைவன். இருவரும் ஒருவர் ‘தன் நோய்க்கு (மற்றொருவரே) மருந்து; எனவே இதனை ஒரேர் உழவனுக்கு ஒப்பிட்டது மிகமிகப் பொருத்தம். சிலரதன் செவ்விதலைப்படுவர் என்பதை இங்கு விளக்குகிறார் புலவர். காமம் எப்போதும் நுகர் தற்குரியதன்று. சூழ்நிலையறிந்து ஒருவர் மற்றவர் மனநிலையுணர்ந்து உறுதற்குரியதாம். இம்மறையுண்மையை எப்படியோ இப்புதிய உவமையின் வழியே எடுத்துணர்த்துகிறார் கீரர்.

280. ‘பெருந்தோட் குறுமகள் சிறுமெல் லாகம்

ஒருநாட் புணரப் புணரின்

அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலன் யானே.’

மேற்கூறிய செவ்வியின் நுட்பத்தை இன்னும் சிறப்புற விளக்குகிறார் இங்கு. தாம் வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலின் இனிதாகத் தாமரைக் கண்ணனுலகும் வேண்டாமென்கிறார் வள்ளுவர். குனித்த புருவமும், கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிண் சிரிப்பும் இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப் பெற்றால் மனிதப் பிறவி வேண்டும். இன்றேல் வேண்டாமென்கிறார் அப்பர். இங்குத் தலைவி “நெஞ்சு பிணிக் கொண்ட அஞ்சில் லோதி” எனப்படுகிறாள். நெஞ்சம் பிணித்த புணர்ச்சி ஒருநாள் ஆயினும் அதுவே வேண்டப்படுவதென்கிறார். உலகில் நெஞ்சு பிணியாத புணர்ச்சியே நிறைந்திருப்பதாற்போலும் நெஞ்சு பிணித்தலை நினைந்து ஏங்குகின்றார் புலவர்.

பத்துப்பாட்டு

திருமுருகாற்றுப்படை

முன்பு இந்நூலைப் பற்றிச் சிறிது மொழியப்பட்டுள்ளது. சிவனையே பாடி முருகனைப் பாடாமையால் தன்னைப் பாட வேண்டுமெனக் கீரரை ஒரு பிலத்தில் சிறைபடச் செய்ய இது முருகன் திருவிளையாடலென உணர்ந்து கீரர் முருகாற்றுப்படைப் பாடி மீண்டார் என்பது கதை; அரசனிடமிருந்து திருப்பி ஆண்டவனிடம் முதலில் ஆற்றுப்படுத்தியவர் கீரரே; இக் குறிப்புபதினேராந் திருமுறைப் பாடலிலும் காண்கிறது.

திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவை 13ஆம் பாடல்,

‘செறிதரு தமிழ்நூற் சீரியாழ்ப்பாண
பொய்கை யூரன் புதுமணம் புணர
மூவோம் மூன்று பயன்பெற் றனமே’

என்பது சிவனிடம் அருள் பெற்ற அறிஞன் மற்றொரு புலவனை ஆற்றுப்படுத்தது. தொல்காப்பியத்திலேயே நச்சினார்க்கினியர் இவ்வகையாற்றுப்படைக்கு இலக்கணம் காணப்பொருள் செய்கிறார். புறநானூற்றிலும் சிறப்பாக நக்கீரர் பாடலிலும் பிரமன் குறிப்பைக் காணோம். சிவன், மால், இந்திரனே காண்கின்றனர்; பலதேவன் குறிப்புள்ளது; முருகாற்றுப்படையில் (165-வரி) நான்முகவொருவற்சுட்டி என்ற தொடரில் பிரமன் குறிப்புள்ளது; ஆறெழுத்து; அறுமுகன் பிறப்பு முதலிய குறிப்புக்களால் இதனைப் பிற்காலத்ததாக-பதினேராந்திருமுறைப் பாடற்காலத்ததாக எண்ணவேண்டியுள்ளது.

முருகாற்றுப்படுத்த உருகெழு வியநகர் என 244ஆம் வரியிலேயே இந்நூலின் பெயர்க்கோர் காரணம் புலப்படுகிறது. 'உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு' என்ற குறிப்புடன் தொடங்குவது இந்நூல். முருகன் குறிஞ்சிக் (மலை) சூரியவன்; மலையில் வசிப்போர்க்கும் கதிரவனுக்கும் நெருக்கம் அதிகம். மலையில் காலையில் விரைவில் தெரிவான், மாலையில் நீண்ட நேரத்திற்குப் பின்னேயே மறைவான். மற்ற இயற்கைச் சக்திகளைவிடச், சூரியன் உலக முழுவதற்கும் ஒருவனே; ஒரே தன்மையுடன் விரும்பப்படுபவனும் அவனே. கற்பனையில் ஒன்றானாலும் மண், நீர், வான்கூட உலகிற்கு ஒன்றே என்ன முடியாது. ஒரு நாட்டு மண்ணும் நீரும் மற்ற நாட்டினுடையவற்றிற்கு வேறுபடுகின்றன; பிற நாட்டிற்குப் பயன்படவில்லை.

உலகம் என்ற பரந்த பொருளிலும் ஞாயிறு 'உவக்க' நிற்கிறதெனலாம். அரசனும் மக்களும் வலனேர்க்கும் போதே (வாகை) வெற்றிமலை - சூடும்போதே நாட்டிற்கு உவகை யுண்டாகிறது. எனவே அவ்வெற்றியும் உவகையும் எவ்வழிகளால் ஆம் என இங்குக் கீரர் தம் திட்டத்தைக் குறிக்கிறார். 'ஒன்றூர்த் தெறவும் உவந்தாரை ஆக்கவும்' ஆகிய இரண்டு ஆற்றல்கள் வேண்டும். மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன் என்பதால் நல்ல (கற்பு-மனமொத்த) இல்லாளைப் பெற்ற சூடும்பங்கள் நாட்டில் நிறைய வேண்டும்.

'வாள்போழ் விசம்பில் வள்ளுறை சிதறி
இருள்படப் பொதுளிய பராஅரை மராஅத்
துருள்பூந் தண்டார் புரளு மார்பினன்.'

மழையும் தழைத்த மாஞ்சோலையும் உருள்பூந்தண் மாலையும் அந்நாட்டின் வளத்தைக் குறிக்கின்றன.

வளமுடைய நாட்டில் துன்பத்தைத் தாங்கி உறுநர்த் தாங்கிக் குடிசெய்யும், கற்புடைய மனைவியுடன் இல்லறத்தை இனிதே நடத்தும் காளைகட்கு அடையாளமாக.

இங்கு முருகனை உருகித்துக்கொள்ளலாம். இத்தகையவர் 'ஓவற இமைக்கும் சேண்விளங் கவிரொளி' யுடையராகின்றனர்; சேணிகந்து விளங்கும் செயிர்தீர் மேனி என்ற அடியையும் (19-வரி) இதற்கே அடையாக்கினால் இவர்தம் உடல் கிழியிலும் (உருவப்படம்) கல்லிலும் (உருவச்சிலை) வடிக்கப்பட்டு எல்லோராலும் இவர் குடும்பந்தாண்டிய தொலைவிடங்களில் போற்றப்படுகிறது. உலகமுவப்ப வலனேர்பு என்ற தொடர் இவர்க்கு மிகப்பிடித்தம் போலும்; நெடுநல்வாடையும் 'வையகம் பனிப்ப வலனேர்பு வளைஇப் பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென' எனத் தொடங்குகிறது.

இலக்கியத்தில் உறழ்ச்சிக் கற்பனை (contrast) இவரிடம் மிகுதியாகக் காண்கிறது. சோலையில் செவ்வேளை வாழ்த்தியாடும் சூரர மகளிரையும், துணங்கையாடும் அஞ்சவரு பேய்மகளையும் அழகுபடக் காட்கிரார். மக்கட் சாதியிற் கீழ்மகள், மேன்மகள் இருவரையும் எதிரே கொண்டு வந்து நல்லது எது என நிலைநாட்டுகிரார் போலும் நக்கீரர்! உயர்ந்தவள்

'திலகந் தைஇய தேங்கமழ் நறுநுதல்
மகரப் பகுவாய் தாழ் மண்ணுறுத்துத்
துவர முடித்துத் துகளறு முச்சி
பெருந்தண் சண்பகம் செரீ இ
கோழி யோங்கிய வென்றடு விறற்கொடி
வாழிய பெரிதென் றேத்தி'

நிற்பவள் இறைவன் பொருள்சேர் புகழைப் பாடுதலைத்தவிர வேறொரு பயனையும் எதிர்பாராதவள்; கேளாதவள்.

மற்றவள்,

'உலகறிய கதுப்பிற் பிறழ்பல் பேழ்வாய்
கழல்கட் கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்க
குருதி யாடிய கூருகிர்க் கொடுவிரல்
வென்றடுவிறற்களம் பாடித் தோள் பெயரா'

நிற்பவள், இவள் பேய்மகள். விறற்களத்தைப் பாடினா ளன்றி விறலோனைப் பாடாதவள்; தன்னலத்திற்காக ஆண்டவனைச் சுற்றித்திரிபவள். பிறர்க்குருதியாடிய கூரு கிர்க்கொடுவிரலுடன் தன்னலவெறியாட்டம் ஆடி நிற்கிறாள். இதற்கு ஆண்டவன் துணை அவட்கு வேண்டும்! அவர் அடிக்கடி கூறும் இசை இங்குச் செவ்வேற்சேயின் (பிறர்) 'எய்யா நல்லிசை'யாகக் காட்சியளிக்கிறது.

'நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ், செலவு'.

இங்கே 'புலம்' என்பதனைப் பண்டைப் புலவர் நிலம் எனக் கொண்டு வேற்று நிலங்களையெல்லாம் தாண்டி அரசனை யடைதல் எனக் கொள்ள, இனியர் ஐம்புலன்களைக் கடந்து அடையும் திருவடியைக் காணும் விருப்போடு முருகனை அடைதல் எனக் கொண்டார்.

பரங்குன்றில் ஒரு இயற்கையைக் கீரர் இங்கு நினை வூட்டுகிறார்; அதில் எனக்குத் தோன்றும் கற்பனை: அங்கு சுனையில் வண்டு 'கண்போல் சுனைமலர் ஒலிக்கும்' என்கிறார். கண் போல் என்ற குறிப்பால் முருகன் கடைக்கண் அருள் வேண்டி அவனைப் பாடித்திரிவதாகக் கொண்டு, அவ்வண்டு இரவில் மூட்டாட்டாமரைத் துஞ்சுதலை தாள்தாமரை என்ற குறிப்பால், அவன் திருவடித்தாமரையில் அதாவது செம்மையிடத்தில் (சேயிடம்) அமைதியாக அடைந்திருத்தலைப் பொருளாகக் கொண்டு, கட்கமழ் நெய்த லூதி என்பதில் நெய்தல் நீலம் (கருப்பு) ஆதலால் கருத்த பாவங்களையெல்லாம் (ஊதியென்ற பொருளில்) ஒழித்து எனக்கொண்டு பொருள் செய்தால் இங்குப் பொருந்தும், சிறக்கும் எனக் கருதுகிறேன்; இதனை ஒரு உள்நுறையாகவும் ஏற்கலாம்.

அலைவாயே செந்திலாகவும் ஆவினன்குடியே பழனி யாகவும் கூறப்படுகின்றன. முருகன் ஊர்தி பிணிமுகம்.

இது யானையாயும் மயிலாயும் பொருள் செய்யப்படும். இங்குத் திருச்சீரலைவாயில் யானைமேல் வருகிறான் முருகன். ஆறிரு தடந்தோளும் ஆறுமுகமும் இங்கு அழகாக வாழ்த்தப்படுகின்றன.

ஆவினன் குடிதான் அழகாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. 'மனிதன் என்றால் யார்?' என்ற கேள்விக்கு இங்கே கீரர் விடை கூறுகிறார்.

'சீரை தைஇய உடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்
மாசற விமைக்கு முருவினர் மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
என்பெழுந் தியங்கு யாக்கையர் நன்பகற்
பலவுடன் கழிந்த வுண்டியர்.'

காந்திஜியின் உருவத்துடன் இவர்கள் உருவத்தை ஒத்துப்பார்க்க வேண்டும். நல்ல உடைகளையெல்லாம் பிறர்க்களித்துத் தாம் மரவுரியையே மகிழ்ந்துடுப்பவர்; ஆடையாடம்பரப்பித்து இல்லை. இவர்க்கு நரைதம் வாழ்வில் கவலை யால் வரவில்லை. பிறர் வாழ்வு பற்றிய கவலையால் வந்தது; ஆழ்வார் எனில் பிறர் துன்பத்தில் ஆழ்பவர் என்றுதானே பொருள்செய்கின்றனர். துன்பம் இவரைப் பற்றியதானால் மேனி இத்தனை மாசற இமைக்காது. பிறர்க்குழைத்துத் தசையெல்லாம் போய், மீதியிருப்பது எலும்பே, வேண்டின் இதனையும் எடுத்துக்கொள்க எனக்காட்டி நிற்பது போல் என்பு எழுந்து இயங்கும் யாக்கை என்கிறார். தமக்கு ஊணின்றி உலகுண்ண உழைப்பவர்.

இவரே மனிதர் என்பது கீரர் கருத்தோ? இவர்தம் தரமோ

'கற்றே ரறியா அறிவினர் கற்றேர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர்.'

செற்றம் நீங்கிய மனத்தினர் கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர்.
 'இடும்பை யாவதும் அறியா இயல்பினர்' இவ்வாழ்வு
 வாழ்வோர் தாமாம்! அனைவரும் நினைத்தபின் நேர்
 என்றொப்புக்கொண்டால் போதும்! இம் முடிவுக்கு
 வந்ததுதான் 'துனியில் காட்சி' என்பது நம்புலவர்
 கொள்கை.

திருவேரகத்தில் 'ஆறெழுத்தடக்கிய அருமறைக்
 கேள்வியினர்' வாழ்த்த உறைகிறான். குன்றுதோரூடலில்
 கானவர் வேடருடன் முருகனுக்கு உறவு கற்பிக்கப்
 பட்டதற்குக் காரணம் போன்று அவர்தம் வாழ்வை
 விவரிக்கிறார்.

பழமுதிர் சோலையில் பிற்காலத்தே கோயில்கள்
 அமைந்த இடங்கட்கும், வழிபாட்டுமுறை விரிவுக்கும்
 குறிப்பு கிடைக்கின்றது. இங்குக் காணும் முருகன் புகழில்
 பிற்காலக் கந்த புராண வரலாறெல்லாம் காட்டப்படு
 கின்றன.

'அளியன் றுனே முதுவா யிரவலன்
 வந்தோன் பெருமநின் வண்புகழ் நயந்துஎன'
 முருகன், மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலங் காட்டி
 அருள்வான்.

இங்குதான் திரு. வி. க. வின் முருகு அல்லது அழகு என்ற
 நூலுக்கு முகிழ்ப்பு ஏற்பட்டது. மணம், இளமை, தெய்வத்
 தன்மை இவையே முருகு, முருகு என உருகுவார் திரு.வி.க.
 அவன் அருள் எப்படிப்பட்டதென்கிறார் நக்கீரர்?

'இருணிற முநீர் வளைஇய வுலகத்து
 ஒருநீ யாகித் தோன்ற விழுமிய
 பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி.

தனக்குவமையில்லாத அவன் நம்மையும் தன்னிகரில்லா
 தோராக்குவானாம். முநீர் என்பதை முக்குணம்
 (முநீர்மை) எனக்கொண்டால் இருணிறமாகிய பிறவியில்

சேர்க்கும் முக்குணவுலகில் 'ஒப்பற்ற மனிதனாக உன்னை யாக்குவான்' என நம் ஒவ்வொருவரையும் நோக்கி உரைக்கிறார் நக்கீரர்.

நெடுநல் வாடை: திரு. கோதண்டபாணிபிள்ளையவர்கள் நெடுநல்வாடை ஆராய்ச்சியென இருதொகுதிகளை எழுதினார். திரு. வி. க. அவர்கள் அதனை மிகவும் பரராட்டியுள்ளார். பத்துப்பாட்டில் மற்றொப்பாடலுக்கும் அது போலப் புது முறையில் ஆராய்ச்சி வந்ததில்லையெனலாம். இவ்வாராய்ச்சி நக்கீரர்க்களிக்கப்பட்ட சிறப்பாகும். இதனை வெறும் வருணனை எனக் கூறிவிடலாம். கூதிர்க்காலத்தை இவ்வளவழகாகத் தொடர்ந்து வருணித்தவர் இல்லை. மணிமேகலையில் சக்கரவாளக்கோட்டம் விரிவாக வருணிக்கப்படுகிறது. உவமை உருவகம் முதலிய ஒருவகை அணியுமின்றி உள்ளது உள்ளபடி ஒன்றனை வருணித்தலும் திறமையின் பாற்படும்.

கூதிர்க்காலம்; தலைவன் பாசறையிலிருக்கிறான்; இல்லத்தே பிரிவினால் வருந்துகிறவனை ஆற்றி இறைவன் வினை முடித்து வெற்றியுடன் வருவானாக எனத் தோழி முதலியோர் வேண்டுகின்றனர்.

இங்கும் பொருஉப்பகுதி (contrast) சிறக்கிறது. அரசன் இருக்கவேண்டிய அரண்மனையில் தலைவி இருக்குமிடமும் இப்போதிருக்கும் பாசறையும் ஒப்பிட்டு வருணிக்கப்படுகின்றன. அரசனுக்கு வீட்டுக்கடமையும் நாட்டுக்கடமையும் உள்ளன. இங்கு நாட்டுக்கடமைக்கு முதலிடம் தருகிறான். இதனால் வீட்டில் தலைவிக்களிக்க வேண்டிய கடமையில் தாழ்க்கினும் தவறினும் அதனைக் குறையாகக் கொள்ளவில்லை; அதுவே வாகை—வெற்றியெனப் பேசுகிறது இலக்கியம். போகம்வேண்டிப் பொதுச் சொற் பொருளாய் அரசன் பாசறையிலேயே இருத்தல் வெற்றியாம். முதலில் கூதிர்க்கால வருணனை விரிவாயும் நுட்பமாயும் விவரிக்கப்படுகிறது. ஆவீனமும் இடையரும்

கூதிரில் அடையும் நிலை; கூதிர் மழைக்குப்பின் வயலின் இயல்பு; கூதிர்க்கஞ்சி இல்லங்களில் மக்கள் பறவைகள் சந்தனக் கட்டை விசிறி முதலிய பொருள்களின் இயல்பு; அரசனது கோயிலும் அங்குப் படுக்கையறையருமையமைப்பும்; தலைவியின் துயர்நிலை; வேந்தன் பாசறை; எங்கும் தலைப்புக் கேற்ப வாடை கூதிர் இரண்டின் தன்மைகளும் இடையீட்டுக் கிடக்கின்றன. கடைசி பாசறையிலும் மழை தூறுதலால் நிலத்தில் நீர்தெறிக்க அங்குப் புண்பட்ட வீரரைப் பார்க்கச் செல்லும் அரசன் கீழே தொங்கும் ஆடையை இடப்பக்கமாக எடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு செல்கிறானும். இன்னும் நுட்பமாக வடப்பக்கமாகவிருந்து அடிக்கிறது காற்று; அகல்விளக்கைப் பக்கத்தே எடுத்துச் செல்கின்றனர், அதன் சுடர் தென்பக்கமாகச் சாய்ந்து எரிகிறதாம். இங்கு வாதையின் நுட்பம் விளங்குகிறது. முதலிலும் 'கயலறல் எதிரக் கடும்புனல் சாஅய்' என்றொரு வரி-18. மழை பெய்து வயலில் நிறைந்து பிறகு நீர் மழை வீட்டு வடியும் போதே மீன்கள் மடையில் எதிர்த்துவரும் இவ்வியற்கையைக் கூர்ந்தெழுதுகிறார் புலவர். 'புலம் பெயர் புறம்பு'—5 ('புலம் பெயர்') என்ற தொடர் இங்கும் நிலம்வீட்டு மாறி என்ற பொருளில் வருகின்றது.

'இரும்புசெய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொளி இ
நெல்லு மலருந் தூஉய்க் கைதொழுது
மல்லல் ஆவணம் மாலை அயர்'

2000 ஆண்டுகளாக இப்பழக்கம் இன்னும் சமூகத்தில் உள்ளது. இன்று விளக்கிற்குப் பூச்சுட்டியே வைத்து மாலையில் ஏற்றி வணங்குவர்.

வேனிற்காலத்தே தண்ணீர் குளிர்ச்சியாயிருக்கக் குறுகிய வாயையுடைய பாணையில் நீரைவைத்துண்பர்; அது இப்போது பயனற்றுப் போகின்றது. 'தொகுவாய்க்கன்னல்' தண்ணீர் உண்ணார், பகுவாய்த் தடவிற் செந்நெருப்பார—65—66. தொகுவாய்க்கூறி, பகுவாய்க் கூறவேண்டுமே

அதற்கும் ஒரு கற்பனை, பசுவாய்ப் பாண்டத்தில் நெருப்பீட்டுக் குளிர்காய்கின்றனர்.

அரசனுக்கேற்ப நாள் பார்த்துக் கட்டிடவல்லுநர் அரண்மனையியற்றும் வருணனை மிகவும் திறம்படக் கூறப்பட்டுள்ளது. யவனர் தொடர்பு, விளக்குகளின் வழியே ஓரிரண்டிடங்களில் காட்டப்படுகின்றது. ஆடவர் குறுகா அருங்கடி வரைப்பாம் அரசமாதேவியின் அந்தப்புரம். படுக்கைக் கட்டிலில் செய்துள்ள வேலைப்பாட்டைவிட நக்கீரரின் பாடலிலுள்ள வேலைப்பாடுதான் சிறக்கும் போலுள்ளது.

‘விண்ணூர்பு திரிதரும் வீங்குசெலன் மண்டிலத்து
முரண்மிகு சிறப்பிற் செல்வனெடு நிலைஇய
ரோகிணி நினைவனள் நோக்கி’

நெடிதுயிர்க்கிறுள் பிரிந்த தலைவி. திங்களொடு சேர்ந்த ரோகிணிக் குறிப்பு அகநானூற்றிலும் கீரரால் கூறப்படுகிறது.

“நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்” பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலிலும் தலைவியொடு கூடிய இல்லத்தும், இது தலைவர்க்குப் பொதுவியல்பு. பாசறை, தலைவியிருக்கும் படுக்கையறை இரண்டையும் இணைத்துப் படிக்கவேண்டும்; நக்கீரர் இலக்கியம் நல்லதாக அப்போதே காண்போம்.

இறையனார் அகப்பொருள் உரை

இவ்வுரையை இவரே எழுதியிருக்கலாம்; இப்போதுள்ளதை எழுதியது இவரல்லாவிடிலும் முதலில் உரைத்தது இவராகலாம். சங்க காலத்தில் உரைநடையொன்றும் இயற்றப்பட்டு இன்று கிடைக்கக் காணோம். இதனாலும் இது சமய நக்கீரர் எழுதிய உரை இலக்கியமாகலாம்.

திருமுறையிற் கூறியபடி இலக்கணம் நான்கென இவர் இங்கும் கூறுதலாலும் முதல்வழிக்கடுத்து எதிர்நூலென மூன்றாம் வகைநூலை இவர் ஏற்பதாலும் இவ்வுரை நக்கீரரால் எழுதப்பட்டிருக்கலாமெனவும், தொல்காப்பியவழி—இரு நூலிலக்கணமறிந்த சங்க நக்கீரரல்லர் இவர் எனவும் தெளிவோம்.

இறையனார்க்கும் இவர்க்குமுற்ற பூசலில் பின்பு இருவரும் ஓரளவு ஒன்றிப்போயினரென இதனாலறிகிறோம். இறையனார் நூலுக்கு இவர் உரையே ஏற்புடைத்தாயிற்று; படிக்கப் பதந்தொறும் கண்ணீர் வார்ந்தது இவருரைக்கே யெனில் இவர் அருமையை இறையனாரும் பின்னர் உணர்ந்து கொண்டிருக்கவேண்டும். அதனால் இவர் இறையனார்க்கு அடிமையாகிப் பண்பைப் பணையம் வைத்து விடவில்லை. இவர் உரையில் திறமாகப் பொடி வைத்து விட்டார்; இல்லாவிடில் இந்நூலால் களவும் கந்தர்வவொழுக்கமும் ஒன்றே யாயிருக்கும். ஒன்றாகவே முதற்பாவில் 'களவெனப்படுவது கந்தர்வ வழக்கம் என்மனார் புலவர்' எனவெழுதினார் அவர். இதை மறுப்பதற்காகவோ நக்கீரர் உரையெழுதினார், உண்மையாகலாம்! கந்தர்வ வழக்கம் எனத்

தெளிவாயெழுதியதனைக் கந்தர்வவொழுக்கத்தைப் போன்றது என உவமமாக்கினார் கீரர். இங்கும் நெற்றிக்கண்ணுக் கஞ்சவில்லை. பசுப்போல்வாளைப் 'பசு' என்பதுபோல இங்கு உவமை உருபின்றி வந்ததென வாதாடுவது சாதாரண துணிச்சலாலன்று! இவ்வுரையின் உரைநடைத்திறனும் அறிவு நுட்பமும் உயர்ந்தவேயாம். முதல் நான்கு சூத்திரங்களைக் கட்டாயம் படிக்கவேண்டும். அவற்றுள் மனப்பாடம் பண்ணி எண்ணியின்புறத்தக்க உரைப்பகுதிகள் பலவிடங்களில் உள்ளன. இந்நூலும் நன்கு ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டதாம். தொல்காப்பியத்தைச் சுருக்கி இன்றைய நம்பியகப்பொருள் முதலாம் அகநூல்கட்கு முதலாய் ஊற்றாய் விளங்குவது இந்நூல். அகப்பொருளைச் சுருங்க அறிய வேண்டுவோர்க்கு இந்நூலைத் தவிர எளியதும் தெள்ளியதும் வேறில்லை. அகத்தை நன்கு நினைந்து ஆய்ந்து அதனின் 'களவே' சிறந்ததெனக் கண்டு எழுதியுள்ளார் இந்நூலை. கற்பு சுருங்கிய பகுதியே; பிரிவைத் தவிரப் பலபடப் பேசற்கங்கு ஒன்றுமில்லை. இந்நூலிலும் கற்பு பற்றிச் சுருங்கச் சில சூத்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. களவைப் பற்றி நன்றாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. எனவேதான் இதற்குரையெழுதக் கீரர் ஒப்பியிருக்கவேண்டும். அவருரையும் இதற்கு ஏற்றந்தந்தெனலாம். சூத்திரம் 60-தான். ஆனால் பிற்காலத்துத் துறை விரிவுகளை யெல்லாம் உரையிற் செருகியுள்ளார் கீரர்; இதனால் உரையையே ஒரு தனி நூலென்னவேண்டும். உரைவிரிவையெல்லாம் நூலாசிரியர் அங்குக் கருதினாரெனக் கூறவியலாது.

இவ்வுரையைக் கொண்டே பிற்காலத்தில் 'கோவை' இலக்கியம் எழுதியிருக்கவேண்டும். திருக்கோவைக்கும் முதலிலிருக்குமோ. இவ்வுரை நூல்? அகப்பொருளிலக்கண நூல்களும் இவ்வுரையைக்கண்டே துறைகளை வகுத்திருக்கவேண்டும்! "காமப்புணர்ச்சி இருவயி னொத்தல்" என்ற

வரியே இந்நூலுக்குயிர். பாண்டியனைப் பற்றிய. கோவையொன்றன் பாடல்களை மேற்கோள் காட்டலாலும் கடைசியில் இக்களவொழுக்கம் அரசர்க்கே சிறப்பவரியது என்பதாலும் தம் அரசனை நினைவில்வைத்தே இதனை எழுதியிருக்கிறார் இவ்வுரையை எனத் தெளிகிறோம். பேரின்பத்திற்கு வழியே சிற்றின்பமாகிய இக்களவு என்பனவெல்லாம் சமயவுணர்வு கலப்புடைய கருத்தாம். இது சங்ககாலக் கீரரால் எழுதியிருக்க முடியாதாம். இது 'இன்னது இனியது எனப் புலவரால் நாட்டப்பட்ட வழக்கு' என்பது இவரது வாதத்தில் சிறந்த பகுதியாம்.

திருவள்ளுவ மாலை

அசரீரியும் கலைமகளும் பாடியவை கற்பனையென்றாலும்

‘தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளால்
ஆளு அறமுதலா வந்நான்கும்—ஏனோருக்கு
ஊழி னுரைத்தாற்கும் ஒண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழியுல கென்னாற்று மற்று’

என்ற பாயிரம் சங்க நக்கீரர் பாடியதாகலாம். இறையனார்
என்ற புலவர் இங்கும் ஒரு கவி பாடியுள்ளார்; மதுரைப்
பேராலவாயர் என்றே ஒரு புலவர் இருந்துள்ளார்; எனவே
இறையனாரைப் புலவரே யென்போம்.

பாயிரத்தில் பொருள் பழுத்துள்ளது. தாமே முழு
துணர்ந்து என்ற தொடர் திறனுடையதாகும். பலர்
நூலெழுதுவர்; அதிலுறும்பொருட்கும் அவர் வாழ்க்
கைக்கும் ஏதும் உறவிராது; பிறரைப்பின்பற்றியோ, தருமி
யைப்போலப் பிறரை எழுதித்தரச் சொல்லியோ பொருள்-
புகழுக்காகத் தமதெனப் பேரிட்டுக்கொள்வர். எப்
பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அதன் மெய்ப்பொருளை
ஆழ்ந்து வாழ்ந்துணர்ந்து வகுத்தார் குறளை. இதனால்
அர்த்தசாத்திரம் மனுநூல் இவற்றுடன் அணுகவும் தொடர்
பற்றது இந்நூலெனவும் குறிப்பிக்கிறார் ஆசிரியர்.

தண்டமிழின் வெண்குறள்; தெளிவாகத் தமிழுக்கே
யுரியது வெண்பா வகையாம். மற்ற பாவகை போன்றன
பிறமொழிகளில் இருக்கலாம். மற்றப் பாடல்களைவிட
வெண்பாக்கள் கொண்டு வகுத்த நூல் யாவும் தமிழில்
ஒவ்வொரு வகையில் மேம்பட்டே யுள்ளன. குறள், நள
வெண்பா, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, தண்டியலங்கார

உதாரணச் செய்யுட்கள் யாவும். ஈரடியால் முவுலகையளந்தார் திருமால்; இவர் ஈரடியால் நான்கு பொருள்களையும் அளந்துவிட்டார்! ஆன அறமுதலா அந்நான்கையும் உரைத்தார்; ஆனத அவற்றை அளந்தமையாற்றான் தமிழில் குறட்பாக்களெல்லாம் செலவாய் விட்டவோ? அதன்பின் குறள்பா நூல்களே வெளிவாராவாயின! ஆன அறம் என்றமையால் சொன்னவர் திறமும் சொன்ன பொருளின் அருமையும் பெருமையும் அறிவிக்கப்பட்டன. ஆனவறத்தையுரைத்த குறளெனில் குறளின் திட்பமும் கூறிய படியாம். முன்றே யுரைத்ததென்றாரை மறுக்க 'அந்நான்கும்' என அறைந்தார். 'ஏனோருக்கு' என்பதால் தானே முழுதுணர்ந்ததனை ஏனோர்க்கும் பிறரின்புறற் பொருட்டுரைத்தார் என்பதுடன் 'வடமொழியினர்க்கும்' என்ற குறிப்பு அங்கில்லாமலில்லை.

ஊழினுரைத்தார்; தமிழில் இவ்வறங்கள் பிறநூல்களில் உரைக்கப்படாமல் இல்லை. பழமொழி, நாலடியார் முதலிய உள. ஆனால் இவர் முறையாக வகையாக உரைத்தார். எப்படி உரைக்கவேண்டுமோ அப்படியுரைத்தார். ஊழ் என்பது தெய்வம். விதியெனில் இதனை உரைப்பதற்குத் தெய்வம் இவரையே தேடியது; இதனைக் கேட்பதற்குத் தெய்வம் தமிழரை இவரிடமே செலுத்தியது என்பதாம். உரைத்தல் என்பது மனத்திற்றெளியும்படி விளங்கும்படி கூறல். பொன்னை உரையீட்டுக் காட்டலும் உரைத்தலாம். மற்ற நூல்களுடன் ஒப்பிட்டுக்காணுமாறு இதனையும் அவற்றினருகே உரைத்துக் காட்டினாராம். பரிமேலழகர்போல ஊழின் என்பதை முகிற்கும் ஒண்ணீர் என்பதை உரைத்தார்க்கும் சேர்த்தால் பருவத்திற் பெய்யும் மழைபோல் தமிழகத்திற்குக் குறள் கிடைத்தது பயனாயிற்று எனவும் ஒண்ணீர்மையுடன் உரைத்தார் எனவும் கூறலாம். ஒண்மையென்பது குறள்படி அறிவு என்பதாம். அறிவாகிய நீர்மை கொண்டு உரைத்தார்; வெறும் யாப்பணி சொல் நிறைந்த நூலன்று என்பதாம். கைம்மாறில்லாத கடப்பாட்டிற்கு

வள்ளுவரே மாரியை ஒப்பிட்டிருக்கிறார். அதனையே கீரரும் மேற்கொண்டார். அவர் அருளிய நன்றிக்கு உலகில் ஆண்ட வனுக்கடுத்து அவரே வைத்த மழையைத் தவிர வேறொன்றையும் ஒப்பிடல் நயமன்றும் எனவே உலகு என்னொற்றுமற்று என்கிறார். மற்று என்பதனை வினைமாற்றுக்கினால், என்ன வினையை மாற்றுகிறது? கீரரைப் போலவே வள்ளுவரைப் போற்றுதலைத் தவிர; வேறு என்னொற்றும் என்பதாம்.

இவ்வாறு இப்பாயிரம் மிக்க பொருள் நிறைந்ததாம்; குறளைப் படித்திருக்கிறார் கீரர் என்பதனைப் பதினேராந்திருமுறையிற் கண்டோம். பலர் பாடலுள்ளும் நக்கீரர் பாடல் வள்ளுவர்க்கு விளக்கமாகவே யமைகின்றது.

பதினேராந்திருமுறை : இதனில் சில பாடல்கள் சமய நக்கீரரால் பாடப் பெற்றவை. கி. பி. 5, 6 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியவென முன்பே கூறப்பட்டது. சிவபெருமானுடன் வாதிட்டதைத் தொடர்ந்தவையும் காளத்தி பற்றியவையுமாய் பாடல்களே இங்குள்ளன. பாடற்றிறமும் இயற்கைக் காட்சிகளும் பக்தித்திறனும் இப்பாடல்களில் பரவி நிற்கின்றன.

கைலை பாதி காளத்தி பாதி: வடக்கே கயிலைமலைக் கீடாகத் தமிழகத்தே ஒன்றைப் படைக்க வேண்டுமென்பது நக்கீரர் ஆசை; காளத்தியைப் படைக்கிறார். இறைவனுடைய எண்ணிலாக் குணங்களையும் அவனருளைப் பெறுநெறியையும் இங்குப் பாடுகிறார்.

‘சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியு நெய்யுமா
நல்லிடிஞ்சி லென்னுடைய நாவாக—

வெண்பா விளக்கேற்றுகிறார் நாவலர். அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றுகிறார் முதலாழ்வாருள் ஒருவர் அவர்தம் முதற்பாடலில். கீரரும்

ஆழ்வாரும் கொண்ட பாடல் வெண்பாவேயாம். சொல்லிலக்கணம் அறியாதவரெனப்பட்ட நக்கீரர் சொல்லும் பொருளும் திரியும் நெய்யுமாகக் கொண்டு விளக்கேற்றுகிறார்.

சொல்லும் பொருளும் செம்மையுற்று விளங்கினால் சிவனைக் காணலாமென்பது கீரர் முடிவுபோலும். உலகில் உண்மைப் பொருளைக் கண்டால்தானே ஞானம் உள்ளத்தில் உண்மை யொளியுண்டானால் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும் என்றார் பாரதியார்; ஒளிக்கும் சொல்லுக்கும் உறவுண்டு. 3ஆம் பாடலில் கூற்றுவன் உயிரைக் குடைந்துண்ண எண்ணி உடலில் எவ்விடத்தும் அவ்வுயிரைத் தேடிக் கடைசியில் 'கடைந்து நும் கண்ணுளே பார்க்கும் பொழுது கயிலாயத் தண்ணலே கண்டிரரண்' என்கிறார். பாடல் உள்ளங்கவர்கிறது. கண்களாய், ஒளியாய் இருக்கிறான் இறைவனெனச் சித்தாந்தமெல்லாம் செப்புகின்றன. கூற்றுவன் கண்ணில் தேடும்போது அவனைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளுகிறான் காலகாலன். அதனாற்றான் திருமாற்கும் 'கண்ணன்' எனப் பெயர் வந்தது போலும்!

8ஆம் பாடலில் நஞ்சுண்டமையாலுண்டிவ் வுலகு என ஒரு வெண்பா முடிகிறது. கண்ணோட்டமென்னும் கழி பெருங் காரிகை உண்மையா லுண்டிவ்வுலகு என முடியும் குறளுக்கும் இவ்வரிக்கும் தொடர்பிருக்கலாம்; குறளைப் படித்துப் பாடிய வரியாகலாம் இது. 100 பாடல்களை கொண்ட சதகமாம் இப்பகுதி.

99. புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா வுன்னடி என் மனத்தே வழுவாதிருக்க வரந்தர வேண்டும் என்ற அப்பர் விருப்பத்தையே முருகாற்றுப்படையிலும் கண்டோம் இங்கு

'வரமாவ தெல்லாம் வடகயிலை மன்னும்
பரமாவுன் பாதார விந்தம்'

என்கிரூர். பற்றுவிடற்குப் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுதல் இதுவே.

திருவீங்கோய்மலை எழுபது : தலைப்பே பாடல் 70 எனத் தெரிவிக்கிறது: இயற்கைக் காட்சிகள் எண்ணற்றன இங்குள்ளன. சம்பந்தர் தேவார நினைவு அடிக்கடி வருகிறது. தேனும் தேக்கிலையும் சந்தனக் கொழுந்தும் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றன; மலை வருணனையல்லவா?

இக்காலம் வரை ஆளி என்ற விலங்கு தமிழகத்தே இருந்துள்ளது போலும்! ஆளி தொடர அரி தொடர-(6) எனச் சிங்கத்தினின்றும் இதனைப் பிரித்தே பேசுகிரூர். ஈன்ற குழவிக்கு மந்தி இறுவரைமேல் விரலாற் றேன் தோய்த்தூட்டும் ஈங்கோய் என்கிரூர்-(9).

பன்றியுழுத பள்ளங்களில் மணிகள் ஒளிர்வதை நெருப்பாக நினைத்துக் கானவர்தம் மக்கள் சோளக்கதிர்களை அதனில் சுடுகிரூர்களாம்—இக்கற்பனை மிக்க சிறப்பு வாய்ந்தது. கண்ட கனிகளைத் தின்ற மந்திகள் தண்ணீரைக் குளிர்ச்சியாயில்லையென்று போய் மேகத்தைக் கீறி மழைநீரைக் குடிக்கும் ஈங்கோயாம்-(19).

'கருங்களிற்றின் வெண்கொம்பாற் கல்லுரல்வாய் நல்லார் பெருந்தினை வெண்பிண்டி யிடிப்ப—

வருங் குறவன் கைக்கொணரும் செந்தேன் கலந்துண்ணும் ஈங்கோய், எல்லாம் இயற்கையான பொருள்கள்; இயற்கை வாழ்வு. இதனுடன் சம்பந்தர் திருவண்ணாமலைத் தேவாரத்தை 'இணைத்துப் பார்க்கவேண்டும். 'கிளையை வளைத்து மாங்கனியைக் கடுவன் கொள்ள, பின்பு விடப்பட்ட கிளைமேலே வீசிச்சென்று மேகத்தைத் தாக்கியதால் அதன் வயிறு கிழிபட்டு மழையாய்த் தூறக் கீழே மேய்ந்து கொண்டிருந்த ஆவினங்கள் மழைக்காக வந்தனையும் பொழில்களையுடைய அண்ணாமலை' என்பது பாடற்

கருத்து. கல்லாக்குரங்கொன்று பளிங்கில் கனியைக்காட்ட மற்றெல்லாக் குரங்குகளும் அங்குத் திரண்டு அக்கல்லைப் பிளாண்டுகின்றன. நகைச்சுவை நிறைந்த கற்பனை இது! செங்காந்தள் மலர்மேல் வண்டிருக்கிறது. அதனைத் தீயில் முழுகிவிட்டதாக வெண்ணி முத்துமந்தி - இரங்கி எழுந்தெழுந்து கைநெரிக்கும் ஈங்கோயாம்! உணர்ச்சிகள் எத்தனை வகையாலெல்லாம் எழுப்பப்படுகின்றன இலக்கியத்தில்! படிக்க வேண்டும் என்ற ஊக்கத்தைத் தூண்டும் பாடல்கள்.

திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை : முன்கூறிய இறையாற்றுப் படுத்த ஆற்றுப்படைப் பாடல் இப்பகுதியிற்றான் (13) இருக்கின்றது. சிறந்த புலவன் அக்காலத்தே தோன்றும் அனைத்து வகையான பாக்களிலெல்லாம் பாடல் இயற்றவேண்டும்; சிறப்பிற்கு அஃதோர் வழி. திருவெழு கூற்றிருக்கையெல்லாம் பாடுந்திறனைப் புலப்படுத்தும் சித்திரகவிப் பாடல்கள் வல்லரசென்றால் கடைசியாகக் கண்டு பிடித்த படைவரைத்தானும் உடையதாயிருந்தால் தானே, அதுபோல அக்காலத்தே பயிலும் பாடற்றிறனெல்லாம் உடையவரே தலைமைப்புலவராவார். சம்பந்தரும் திருமங்கையும் எழுக்கூற்றிருக்கை இயற்றினர். நால்வகை இலக்கண விலக்கியம் நலத்தக மொழிந்தனை என்பதோர் வரி. அணியிலக்கணம் தனியே பிரியாத காலம் எனவே இது எழுத்து சொல் பொருள்யாப்பைக் குறிக்கலாம்.

பெருந்தேவபாணி : தேவபாணி என்பது ஒருவகைப் பாடல்; கடவுளரை முன்னிலைப்படுத்தி இயற்றுவது. செய்யுளியலிலும் (தொல்காப்பியம்) இதுபற்றிக் குறிப்பு வருகிறது. இப்பாடல் வகைக்குத் தமிழ் இலக்கியத்துள் இன்று இஃதொன்றே உதாரணமென நினைக்கிறேன்.

கோப்பிரசாதம் : இப்பாடல் தொடர்பும், உள்ள முருக்குந்தன்மையும் உடையதாம். இறைவனது பல்வேறு

செயல்களைத் தொகுக்கிறார் அவ்வளவே, ஆனால் பாடலில் சுவையும் கவர்ச்சியும் குன்றவில்லை. 'விளக்கங் கிருப்ப மின் மினி கவரும்' என்பதோர் உவமை வருகிறது. 'விண்ணில் இரவிதனை வீற்றுவிட் டெவரும்போய் மின்மினி கொள் வாரோ' என்ற பாரதி, கற்பனையை இங்கிருந்துதான் எடுத்துக்கொண்டாரோ அறியோம். 'ஆரியப் புத்தகப் பேய் கொண்டு புலம்புற்று' என்ற வரி இவர் தமிழ்நாட்டில் எவ்வளவு ஆவேசங் கொண்டிருந்தார் என்பதைப் புலப்படுத்தும். கார் நாற்பது பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் ஒன்று. இவர் சார்காலதைப்பற்றி எட்டுப்பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார். அதனில் ஓர் இடம் உள்ளதைத் தொடுவதாகும்.

—எழுந்தெங்கும்

ஆவிசோர் நெஞ்சினரை யன்பளக்க வுற்றதே
காவிசேர் கண்ணா யக்கார்.

அடியாருடைய காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கும் அன்பை அளக்க எழுந்ததாம் மேகம். படியால் அளக்கும் பொருள் பெரும்பாலும் பலபடிகள் அன்றிப் படிக்கு மேற்பட்டதாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அரைப்படிப் பொருளை ஒரு படியால் அளப்பதில்லை. மேகந்தான் மிகுதியெனக் குறிக்கப்படும் பொருள். அதுவே இங்கு அளவையாக் கொள்ளப்பட்டால் அன்பரது அன்பு மேகநீரைவிட மிக்க தென்பதாம். இது மிக்க நுட்பமான கற்பனை. 'மாரி மாட் டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு' என் மாரியைத்தான் முடிந்த அளக்கப்படு பொருளாக்குகிறார் வள்ளுவர். இங்கு அம்மாரியையே அளவையாக்கி அன்பிற்குக் குறைந்ததாக்கு கிறார் நக்கீரர்!

போற்றிக்கலிவெண்பா: இறைவன் செயல்களையெல்லாம் இங்குப் போற்றுகிறார். ஆனால் ஓரிடத்தில் 'காலன் உரத்தில் உதைத்த உதை போற்றி' என்ற இடம் உன்னற் குரியதாகிறது. பாரதி,

'கன்னத்தில் முத்தம் கொண்டு களிப்பினும்

கையைத் தள்ளும்பொற் கைகளைப் போற்றுவோம்'

என்கிறார். முத்தங்கொடுக்கக் காதலி கையால் அதனை (மறுப்பதுபோல்)த் தள்ளுகிறாள். மறுத்துத்தள்ளும் கைகளைப் பாடுகிறார் அவர். உதைத்துத்தள்ளும் கால்களைப் போற்றுகிறார் இவர். இவைதாம் சிறந்த கவிகள் போலும்!

திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்: முருகாற்றுப் படை பாரதியின் கண்ணன் பாட்டு போல்வதானால் கண்ணப்பர் மறம் பாஞ்சாலி சபதம் போன்றதெனலாம். கீரருள்ளத்தே மறம் கிளர்ந்திருந்தது என்பதற்கு மறம் எனத் தலைப்பிட்டதே சான்றெனலாம். மறவன் வேட குலத்தினன் என்பதற்காக இத்தலைப்பிடவில்லை; அவர் செயல், மறத்தன்மை சிறந்ததாதலின் மறம் என்றார். உயிரைக்கொடுப்பது 'மறம்' இல்லை, ஒரு கணம் உள்ளத் தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாற்போதும்; தற்கொலை செய்துகொள்ளும் கோழைகள் மறவர்களா? ஆனால் கண்களைக் கொடுத்துவிட்டு உயிரை வைத்துக்கொண்டு சாகும் வரைத் துன்புறுவதே மறம் என எண்ணி இத்தலைப்பிட்டார் கீரர் எனலாம். உயிரைக்கொடுத்த மறவர் உலகில் பலர்; ஆனால் கண்ணைக் கொடுக்கும் மறம் படைத்தோர் இல்லை யெனலாம்.

ஒரு வகை ஈடுபாடு, உணர்ச்சியோடு இவ்விலக்கி யத்தை எழுதியுள்ளார் புலவர். அடுத்து, கல்லாடரும் கண்ணப்பர் மறம் எழுதினார்...அது சுருங்க விளங்க விளக்கு கிறது கண்ணப்பர் வாழ்வை; அதனைக் குறைகூறவியலாது. ஆனால் அதனிலும் இது விரிவும் மேன்மையுமுடையதென விளம்பாமல் இருக்கமுடியாது.

'இரவும் பகலும் இகழா முயற்சியோடு'-இது வேடன் இரவு பகல் எந்நேரத்தும் வேட்டையாடி உழைக்கிறான் எனக் குறிப்பது, 'நள்ளென் யாமத்தும் பகலுந்துஞ்சான்

கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா வொருவர்க்கும்' என்ற புற நானூற்று வரிகளுடன் இதனை ஒப்பிடவேண்டும். அவ் வேடனே இங்கு ஆண்டவற்குரியனையும் உயர்ந்தவனையும் மறவனையும் உணர் த்தப்படுகிறான். அன்புடைத் தோன்றல் என இங்குப் பேசப்படுகிறான்; சிவ அன்பினைச் சிறப்பிக்கவே தோன்றிய 'தோன்றல்' ஆகிறான். 'கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்' என்பார் மணி வாசகர்.

ஆண்டவனுக்குரியவர்கள், மக்களுள் மேம்பட்டோர் யாமேயென இறுமாந்திருந்தவர் அன்றும் உண்டு. அவர்க் கெதிர்ப்பாகவே ஆண்டவனுக்குக் கண்ணப்பனே உரியவன் உயர்ந்த அன்பன் என இவரெல்லாம் பெரும் பிடிவாதம் செய்து எழுதியும் வாழ்ந்தும் சென்றுள்ளனர். இறைச்சி யைச் சாப்பிடாததே சைவம், ஆண்டவன் மரக்கறி உண வின்னன் என்ற பிற்காலக் கோட்பாடுகளைத் தகர்த்தெறியவே கூட இக்கதை அன்று ஏராளமாக விளம்பரம் செய்யப் பட்டது எனவறிகிறோம். 'இட்ட விறைச்சி எனக்கு நன் மாதவர் இட்டநெய் பாலவியே.' சிவகோசரியாரைக் கொண்டு இக் கொள்கையை வெளிப்பட்டுச் சிறக்கவைக் கிறார் நக்கீரர்; அவன் உடல் வருணனை:

'மறப்புலி கடித்த வன்றிரண் முன்கை
திறற்படை கிழித்த திண்வரை யகலம்
எயிற்றெண்கு கவர்ந்த இருந்த னென்றி.'

பாஞ்சாலி சபதத்தில் பாரதி அத்தினுபுரத்தைப் புதிய முறையில் வருணிக்கிறார். மலைபோலும் மார்பு, பிறை நுதற் பொலிந்த சென்னி எனவெல்லாம் வருணிப்பதுண்டு. அது மறத்தைப் புலப்படுத்த உதவும் உயரிய வருணனை; இயேசுவை, ஆணியடித்து இரத்தம் வடிய சிலுவையில் அறைந்த, காட்சிதானே அவர்க்குரிய, அவரைச் சிறப்பிக்கும் காட்சி அதுபோல மறப்புலி கடித்த வன்றிரண்

முன்கை, எனக் கற்பனைசெய்ததுதான் உயர்ந்த கலையாய்த் திகழ்கின்றது என்போம்.

கம்பனும் ஒரு வேடனைக் (சுகன்) கற்பனைசெய்கிறான். அதனினும் இங்குக் கீரர் ஏற்றங்கொண்டு விட்டாரென்றே இயம்பவேண்டும்.

‘பெண்ணை வன் செறும்பிற் பிறங்கிச் செறி
வண்ண வன்மயிர் வார்ந்துயர் முன்கையன்.’

—கங்கைப்படலம்—33.

கண்ணகன் தட மார்பெனும் கல்வினான்; ஆளியின் நெற்றொடுத்து நெரித்த புருவத்தன்; காழமிட்ட குறங்கினன்; காயும் வில்லினன்; கற்றிரள் தோளினன்; துடியன்; நாயினன்; தோற் செருப்பார்த்த பேர் அடியன்; அற்சிறந்தன்ன நிறத்தினான். இப்போது இருவர் கற்பனையையும் இணைத்துப் பார்ப்போம். இதனளவில் நக்கீரர் கற்பனை நிலைத்து மேம்பட்டதென நன்கறிகிறோம். கண்ணப்பர் சிவனிடம் செல்வதனை ‘தாய்க்கட் கன்றெனச் சென்று’ என்கிறார். இதற்கேற்பவே அவர் கையும் வாயுமளாவிய உணவைச் சிவன் ‘அமிழ்தினுமாற்ற வினிதாக்’ கொள்கிறார் போலும்! ‘நறுவிய இறைச்சி நல்லது. சுவைகண்டண்ணற்கமிர்தென்றது வேறமைத்து’ என்கிறார். ‘இறைச்சி நன்மாதவரிட்ட நெய்பாலவியே’ என்கிறார் சிவன். சிவகோசரியாரிடம் கண்ணப்பரைப்பற்றி

‘உரிமையிற் சிறந்தநன் மாதவ னென்றுணர்
அவனுக்ந் தியங்கிய விடம் முனிவனம்.

(வாயில்) தங்குநீர் கங்கையின் புனலே’

என்கிறார்கள் சிவனும் கீரரும். தாழ்ந்தோர், கோயிலில் தாள் ஊன்றலாகாது என்ற தருக்கு அன்றே இருந்தது அதனையும் தகர்த்தார் நக்கீரர் இவ்விலக்கியத்தில்.

முடிபு: சமயவாழ்விற்காகக் கண்ணையுங் கொடுத்தார் அன்று கண்ணப்பர். உயிரையுங் கொடுத்தோர் பலர்; முழங்

கையில் குருதிவடியச் சந்தனக்கட்டையாய்த் தேய்த்தார் ஒருவர். நெல்லையும் பொருளையும் நம்பன் அடியார்க்குத் வினார் இன்னொருவர். இவையெல்லாம் சமயத்திற்கெனில் நமக்குப் பிடிக்காமலிருக்கலாம்: ஆனால் தன்னலத்திற்கன்று எனில் யாரும் தடைசொல்ல முடியாது. அன்று சமயவாழ்வே நாட்டுவாழ்வு. அன்றும் அரசனை வயப்படுத்தினாலேதான் நாடு வாழும் எனக் கண்டனர்; ஆனால் சமயத்தின்மூலமே அன்று அதுமுடியும் ஆதலால் அதன் வழிச்சென்றனர். இன்று அரசியல் கட்சிமூலம் அரசைப் பிடிக்கிறோம். மஹேந்திரவர்மன், சுந்தரபாண்டியன் வரலாறுகளே இதற்குச் சான்றும். எனவே கண்ணையீந்ததும் உயிரை ஈந்ததுமாகிய அவர்தம் தியாகம் நமது இன்றைய தியாகத்திற்கு எள்ளளவும் இழிந்ததன்று. மற்றும் நக்கீரர் வாழ்வினால் தமிழும் சமயமும் வேறுபட்டவல்ல முரண்பட்ட வல்லவெனவே காண்கிறோம். சமயச்சான்றோர் தமிழ்ப்பணி செய்யவில்லை என்பதும் தவறு; நல்ல தமிழ்ப்பற்றுடையோர் ஆகவேண்டின் சமயத்திற்கெதிராகத்தான் இருக்கவேண்டிவரும் என்பதும் ஏற்கவியலாததாம்.

9444)

